

KAREL J. LOULA

ŽIDÉ A KREV

Příspěvek ke studiu židovské otázky podle ruských a židovských pramenů.

1941

NVT (2006).

NAMIESTO ÚVODU

„V duchu tej obety, ktorú prinášam, odkazujem slovenskému národu, aby bol svorný a jednotný v sledovaní veľkej zásady „Za Boha a národ“ – vždy, všade a v každom ohľade.

Je to nielen jednoznačný smysel slovenských dejín, ale aj výslovný príkaz Boží, ktorý ako prirodzený zákon stvoril a do národa a každého jeho príslušníka vstúpil.

Tomuto zákonu slúžil som celý svoj život, a preto sa považujem za mučedníka v prvom rade obrany kresťanstva proti bolševizmu, ktorého sa musí národ nielen v duchu svojho kresťanského charakteru, ale aj v záujme svojej ďalšej budúcnosti všemožne chrániť.

Ako si prosím od Vás, aby ste si v modlitbách svojich spomínali na mňa, tak i ja budem za Vás prosiť vševládneho Boha, aby národu slovenskému v jeho životnej borbe za Boha a národ žehnal, aby národ slovenský bol vždy verným a oddaným synom Cirkvi Kristovej.“

V Bratislave, 18. apríla 1937 o 3. hodine ráno.

DR. JOZEF TISO

OBSAH

Úvod	2
Židovská tajemství	5
Židé a krev	23
Kijevská vražda	30
Třináct ran Juščinského.....	48
Židé o šechitě.....	65
Rituální porážka dobytka	69
K čemu Židé užívají krve.....	76
Židé našich dnů.....	82
Židé vládnoucí.....	92

Říkám otevřeně: Nejpodstatnější kapitoly této knížky jsou plodem badatelů ruských, nikoliv ovšem bolševických. Avšak jde o věc, nikoli o zisk, prvenství a slávu, a tu se nežálí. Neboť účel je týž dnes, jaký byl v dobách, kdy ruští badatelé psali svá varování: otevřít oči, burcovat, zapřísahat.

Tolik o vzniku a pramenech.

Je tu však ještě jedna závažná věc.

Vše, co jsme až dosud o Židech poznali a věděli, bylo jaksi jednostranné. Bylo to ono, co možno na Židech pozorovat vlastními smysly, to, co Židé tak příliš neskrývají. Jejich tvář, všem viditelná, není pro ně nebezpečím. To, co je odhalilo jako nežádoucí po stránce politické, hospodářské, mravní, sociální, to vše oni riskují a nebojí se toho. Vždyť dnešní vztah mnohých Čechů k Židům je toho dokladem. Když však uvážíme bedlivě to, co obsahuje tato práce, vtírá se nový názor na otázku židovskou: Co dělá Žida Židem — krev, rasa, anebo jeho hrozné náboženství, jeho výchova duševní a duchovní?

Nové směry ideové říkají přímo: rasa, otázka židovská je otázkou krve a rasy.

Ano.

Ale — není nejsilnějším činitelem židovské rasy právě ono náboženské, ta náplň záporně mravní v našem náboženském pojmání? Neztratilo by se ono cosi „věčně židovské“ v několika generacích, kdyby byli Židé odloučeni od svých „náboženských“ pramenů, tradice tajných nauk a krvavé fantasmagorie kultu a ritu? Zdá se, že bude třeba velmi mnoho studovat. Do tématu musí zasáhnout povolání.

Myslím si, že znám duševní rozpoložení průměrných Čechů i inteligence našich dnů. A proto i vidím, jak asi bude tato práce přijímána. Události posledních let, ovzduší plné zklamání a nedůvěry, jaké se dostavuje vždycky, kdy po slibech a velkých plánech nepřicházejí ani malé činy, chaos v myšlení a úporné hledání pevného bodu v českém světě, to vše se zdá vyčerpávat zájem o věci veřejné. „Proč knížka proti Židům?“, to bude nejčastější otázka, vyslovovaná s nelíčeným přízvukem útrpnosti některých povznesenců, kteří nikdy nepochybovali o tom, že jsou moudřejší, než státníci všech národů a věků, naše dny nevyjímajíc.

Pro ty není psána.

Ale je mnoho dobrých Čechů, kterým tato publikace bude nití, podle které dojdou k rozpoznání mnoha věcí jiných. Vezmou do rukou práce jiné a lepší, přejdou na pole politické, do české historie a poznají, že boj proti Židům je nejen oprávněný, ale i smrtelně nutný a vážný, neboť s výjimkou ruského národa není národa druhého, na němž by napáchali Židé tolik křivd a který by tak neničili, jako národ český.

Ne nenávisť, hloupá a mělká, ale nekonečná láska ke všemu českému, vískám i lidem, horám, lesům i Praze stvořila tuto knížku, neboť Židovstvo — to je příčina všeho zlého, co kdy český národ potkalo.

Bostunič, z něhož také čerpám, nadepsal svojí knize moto: Vsjo pojmet pravoslavnoje serdce — všechno pochopí srdce pravoslavné. Jistě pochopí i česká duše. A to je hlavní účel následujících stránek.

V Praze v červnu 1941.

K. J. Loula.

I.

ŽIDOVSKÁ TAJEMSTVÍ.

Vstup, popatř a poslyš – tak volají otevřené brány našich křesťanských chrámů, čti a uvěř – tak hovoří Evangelium, v kterém jsou uloženy věčné pravdy křesťanství, pravdy Nového zákona, psané jasnou a každému srozumitelnou řečí. Nic nezůstává utajeno, každý, kdo přichází, třeba jinověrec, může do chrámu vstoupit, na vlastní oči vidět a na vlastní uši slyšet, sám bez výkladu číst a přesvědčit se, co je křesťanům vlastní a jaká je idea jejich náboženství. Křesťanské kostely, obřady, svaté knihy křesťanství, to vše je veřejné, přímé, jasné, nezáludné, bez tajnosti a míst, jež by byla ukryvána komukoli z lidí.

Všude však tam, kde se nejen křesťanský svět, ale nežidovský vůbec, setkává se Židy a jejich učením, rituálem a náboženskými knihami, ocitá se jako ve tmách, jako v mlhách. Jen málo lidí si to pak uvědomuje a ještě méně z těch se ptá: Proč?

Je v tom kus tragédie křesťanského světa, že tak málo se pokouší proniknout temnotami judaismu, a je úspěchem Židovstva, že se tak málo pokusů o proniknutí děje. Židé sami mlčí a usmívají se spokojeně, vždyť sami Židé, židovská masa, nezná dopodrobna nejtemnější kouty svého náboženství. Ví o nich, vycitíuje jejich existenci židovským instinktem, věří však, že stačí, znají-li je dopodrobna jen vyvolení z jejich středu. Ti pak je nikdy nezradí, neboť židovská tajemství jsou spjata se životem a smrtí celého světového Židovstva.

Právě tak dnes, jako v dobách biblických.

Již starozákonný židovský chrám skrýval jakési tajemství. Neboť proč by byli Židé tak úzkostlivě dbali toho, aby ani dělníci, kteří pracovali na opravě chrámu, „neuspokojili očí svých tím, co obsahovala Svatyně Svatých“, jak praví Talmud, traktát Middot, v hlavě IV, a dopravovali je do chrámu k jejich práci v zakrytých bednách?

Neméně podivný byl nápis na pažení jerusalemského chrámu, který oni vytesali do jednoho z kamenů v jazyku jinověrců, Řeků:

**ΜΗΘΕΝΑΑΛΛΟΓΕΝΗΕΙΣΠΟ
ΡΕΥΕΣΘΑΙΕΝΤΟΤΟΥΠΕ
ΡΙΤΟΙΕΡΟΝΤΡΥΦΑΚΤΟΥΚΑΙ
ΠΕΡΙΒΟΛΟΥΟΣΔΑΝΛΗ
ΦΘΗΕΑΥΤΩΑΙΤΙΟΣΕΣ
ΤΑΙΔΙΑΤΟΕΞΑΚΟΛΟΥ
ΘΕΙΝΘΑΝΑΤΟΝ**

V přepise písmem psacím vypadá pak tento nápis takto:

Μηθένα ἀλλογενῆ εἰσπορευεσθαι ἔντος τοῦ περὶ τὸ ἱερόν τρυ-
φάκτου καὶ περιβόλου. Ὅς δ' ἂν λήφθῃ ἑαυτῷ αἴτιος ἔσται διὰ
το εἰσακολουθεῖν θάνατον.

To znamená v překladu přibližně toto: Ani jeden ne-Žid necht' nevejde za mříž a ohradu do svatyně. Kdo bude chycen, at' sám na sebe žaluje, neboť bude zabit.

Stalo se pak jednou, že římsí vojáci vnikli do chrámu a nedbali výstrahy, tak podivně znějící. A židovští kněží a leviti tak houževnatě jim bránili ve vstupu, že se raději nechali pobít.

Vojáci, aniž měli tušení, vkročili v místa, jež skrývala něco, co nesměl vidět gój. Proto se jim postavili v cestu kněží, tolik nepodobní našim, aby zvolali: Ani o krok dále, nebo zemřete! Avšak vojáci nechápali nic z toho, šli dále k jádru věci a tehdy židovští kněží do jednoho padli.

Ta příhoda, nad níž se nelze nezamyslet, se stala už velmi dávno. A kdyby se byl nechoval právě onen kámen z chrámového pažení s podivuhodným nápisem, uložený v kterejsi cařihradském museu, upadla by jistě v zapomnění.

Ale co jiných a podivnějších tajemství v sobě chová Židovství. A jak málo o nich víme, jak málo si jich všímáme, ačkoli k nim máme tak blízko. Židovská thora... a naše Bible.

Thora je částí starého zákona v naší Bibli, je to onen Pentateuch, pět knih Mojžíšových.

Čteme-li ve starém zákoně, zdá se nám leccos nesrozumitelné, ale nepřemýšlíme o tom. Není pochyby o tom, že jsou značné rozdíly mezi textem pěti knih Mojžíšových, jak je máme příležitost číst my, a mezi původním textem thory. Ale i tak nacházíme slova a věty, které nechápeme a které jsou naprosto cizí křesťanskému duchu, jako konečně celý Starý zákon.

Co víme o smlouvě Abrahama s Bohem (kap. 17. I. knihy Mojžíšovy)? Co vlastně byla archa úmluvy a co obsahovala, že ji tak opatrovali a bránili Židé před každým jinověrcem? Co je to obřízka?

A ONI vše dobře skrývají a úzkostlivě střeží. ONI o ničem takovém nemluví a nepíší.

Není nic zajímavějšího, vzrušujícího, ale konec konců i znepokojujícího a záhadnějšího, než čísti podrobnosti o skrývání pravého smyslu textu kněžských knih u Židů. S nervositou a strachem to od nepaměti dělají, jakoby se třásli pomyslením, aby nejen člověk-jinověrec, ale ani plaché zvíře nezahlédlo nic z jejich tajemství. A přece nikdo z nás se nepachtí po tom všem, nikdo nehledá.

V tom jim výborně pomáhá židovské písmo, židovský tajnopis.

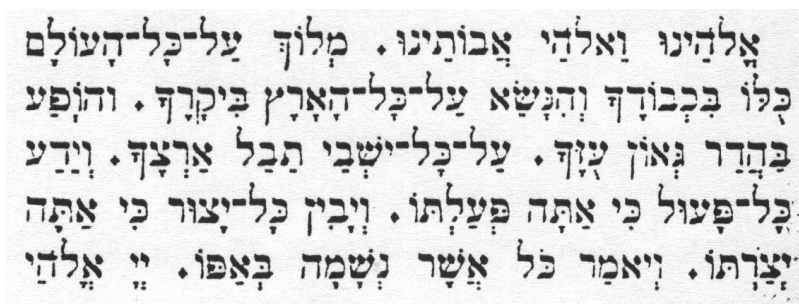
Židé svoje písmo nevynalezli sami. Přejali je od Foeničanů a přizpůsobili svému duchu. Nezáleželo jim tolik na tom, jak budou psát, ale na tom, co budou psát. Způsob, jakým pak psali, byl jen jim vlastní. Nikde na světě žádný národ si nepočíná tak, jako oni. Když měli možnost psát, nepsali tak, jako ostatní, a to, co jiní, básně, povídky, zákony, ale použili této

možnosti k zaznamenání tajné úmluvy a celé spousty myšlenek, tryskajících z této „smlouvy Abrahama s Bohem“, jež platí jen pro Židy, a to takovým způsobem, aby nikdo jiný číst nemohl. Tak vznikl znamenitý židovský tajnopis, pro ně svatý, který nemá sobě rovna u žádného jiného národa a nikde ve světových dějinách.

Kdo tajně píše, má tajné úmysly! Židovský tajnopis je takovými úmysly podložen. To je výsledek úvah a rozluštění jejich písma. Homér psal svoji Illiadu jasně, zjevně, srozumitelně psali svoje eposy římská básníci, všem je srozumitelné, co psali naši kronikáři, jadrná a prostá jsou slova Nibelungenlied, veřejně vyprávěli a pěli ruští vypravěči svoje „byliny“, všichni lidé celé světové historie mluvili, zpívali a vyprávěli jasně, kromě jednoho „člověka z města Ur“ (v Chaldeji, odkud vyšel Abraham), a druhého „mudrce z Egypta“ – Mojžíše. Ti neříkají nic nahlas, všechno šeptem a jakýmisi nesrozumitelnými znaky.

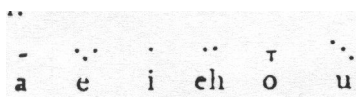
V čem tkví tajnost židovského písma?

Na vysvětlení se podívejme na několik vět jitřní židovské modlitby:

Rozeznáváme na prvý pohled samotná písmena a množství teček a drobných čárek. Jsou nad, pod i mezi písmenami. Někde jedna, jinde dvě, tři pololežíc, polovisíc, jinde v trojúhelníku, pak vodorovné čárky pod písmenou. „Tak a ne jinak“ říkají všechny tyto značky. Jsou to samohlásky a rozdělení slov.

Ty samohlásky jsou klíčem ke čtení. Odpovídají takto našim samohláskám:

Kdo si osvojí hebrejskou abecedu, může číst, ale... Představme si však, že máme přečíst českou větu, z níž jsou vypuštěny všechny samohlásky a všechna písmena zbylá, tedy jen souhlásky, jsou slity v jeden celek, jedinou řádku.

Sotva by kdo přečetl písmena: STRNVZKN jako Starý a nový zákon. Vždyť umístěním samohlásek a rozdělením slov může vzniknouti věta docela jiná o více neb méně slovech.

Všechny náboženské knihy židovské, které skrývají podstatu judaismu, jsou psány tímto způsobem, bez samohlásek. A přece jen samohlásky dodávají slovu zvuk a barvu. Bez nich nelze ani nahlas číst. Je to písmo s pohrůžkou pro toho, kdo čte: MLČ!

Jak a kde rozestavit samohlásky a jak rozdělit řadu slitých souhlásek na slova a souvislou řeč, to po tisíce let zachovali v paměti, tradici. Avšak s takovou dokonalostí a s tako-

vou absolutní přesností, že když ony tajné znaky rozdělovali po tisíci letech, a to v době, kdy už byli Židé rozptýleni po celém světě, v Mesopotamii, Řecku, Egyptě, Německu, Čechách, Rusku, Španělsku, býv. Polsku, udělali to všude stejně a tak, jako by to bylo tištěno. Opatrnost a přesnost byla přímo mechanická, strojová. Tento div paměti a přesnosti je Židům vlastní, v rukopisech dosáhli úžasné přesnosti.

Ten, kdo opisoval dříve, než slovo napsal, musil je napřed hlasitě a přesně vyslovit. A potom psát slovo za slovem, ale jen souhlásky. Přišel-li na něco nepochopitelného, na zdánlivou chybu, nebo konečně na chybu zřejmou, gramatickou nebo slovoslednou, musil opsati s chybou, jak to viděl v předloze, kterou opisoval. Jestliže písmena byla nenormálně veliká v porovnání s ostatním textem, musil ji i tak velkou opsat, nikoli zmenšit, nebo přizpůsobit.

Když byl opis skončen, přešli jej ve třiceti dnech učenci podle originálu. Nalezli-li jednu nebo dvě chyby, to jest, chyběla-li jedna nebo dvě tečičky anebo čárečky, celý opis, celý rukopis byl zničen.

Je nepřestupitelným zákonem, že nelze vždy užívatí textu bez punktace a vysvětlivek pro čtení. Pro domácí, vnitřní potřebu se užívá onoho značkování textu, kde před některými řádky jsou na okraji umístěny poznámky: V slově takovém a takovém vypust' takovou a takovou písmenu. Tím se vytvoří jiné slovo a toto jiné slovo čti pro sebe, třeba by v textu bylo napsáno jinak (napsáno s písmenou v mysli propuštěnou), anebo čti, ale nepiš (keri velo ketib), piš, ale nečti, piš a čti. Čti tak, a ne jinak (al tikri, ken ve ala ken).

Zdalo by se: Tak čti, tedy i piš tak, nečtenou písmenu vynech i v rukopise, piš bez vynechané při čtení písmeny. Nikoli! Tisíc let drželi Židé v paměti, jak třeba přečíst, a celých tisíc let psali písmenou, která se nečte. Na příklad v textu je: Ty (hospodine) nezemřeš, ale při čtení to znamená: My nezemřeme. Zní všude v synagogách: My nezemřeme, ale rozumí se: Ty, hospodine, nezemřeš! Docela jiný smysl. Ten sice můžeme pozorovat, ale slovy jej postihnout nelze. Nikdo z nich jej nevyslovuje, ale v myšlenkách jej všichni říkají. Konečně už v době, kdy byl sestavován talmud, bylo záhadou, že v některých místech textu byla některá písmena veliká, jakoby přerostla text, na jiném místě táž písmena jako tečka malinká. Rozdíl velikosti zachovali až do dnešních dnů, neboť doufají, že se to někdy vysvětlí.

Jak bylo řečeno, onen značkami obsypaný text je jen pro vnitřní, domácí potřebu. Do synagog vnesou toliko opis nový, bez jakýchkoli značek a vodítek pro čtení. Žádné písmo, se značkami do něho vestavenými se nehodí k tomu, aby bylo čteno v chrámu, to je čteno nahlas samotnými rabíny a Židy, kteří k nim chodí a vyslovují nahlas.

Čtou, zpívají a volají podle ústního podání, bez značek a vodítek, právě tak, jako v době babylonského zajetí.

Charakteristická jsou slova talmudu: „S hory Sinaj byl **přinesen zákon mrtvý**“ (pouze souhlásky)! Teprve vykladači mu dají ožít, dají mu oduševnění. **V** tom je jádro **a** smysl židovského tajemství. Kostru mohou vidět všichni, ale krev proudící **a** oživující musí být tajná všem jinověrcům.

A tak jako písmo, způsob psaní, z něhož možno vidět jen to vnější a mrtvé, tak je uspořádáno i místo bohoslužby. Vnitřek chrámu a předchrámí, stejně tak bohoslužby, to vše jsou ony „souhlásky“, které možno psát a vidět, avšak — i tu jsou záclony, husté, skládané,

v několika řadách, za něž v naprostou temnotu vchází jednou do roka nejvyšší kněz, aby tam krví pokropil archu odkázanou. To je „keri velo ketib“ kultu jeho: dívej se, ale nečti nahlas tajné samohlásky, jimiž teprve možno pochopiti jasně smysl.

Jak nepochopitelné se nám zdá, víme-li, že Židé volali na velekněze, když se vracel z pozadí záclon svatyně: Zůstal jsi živ, nestalo se s tebou nic? Ta slova připomínají ona z talmudu, jež byla řečena o těch, kteří chtějí vyzvídat tajemství: Jeden zemřel, druhý pozbyl rozumu, toliko jediný Akiba s pokojem vešel a s pokojem se vrátil. Čteme naši bibli a nacházíme podobná místa, nevnímáme však plně. (Na př. II. kn. Mojžíšova, 28, 35.)

Učení rabíni celého světa se zapřísahají, že v jejich zákonech, ve věrouce a jejich výkladech není nic tajného, co by nebylo známo celému světu, kam by nemohli každého vést, aby se podíval a rozuměl. Že nemají temných a neosvětlených míst.

Ať tedy vysvětlí, proč takto zapřísahá starý Žid syna, hodlá-li mu svěriti tajemství:

Můj synu! **Činím tě** tímto svým nejintimnějším **důvěrníkem**, svým druhým Já. Zapřísahám **tě u** všech živlů nebe **i** země, abys zachoval toto tajemství **v** srdci svém **a** nesdělil je nikomu, ani tvým bratřím, ani tvým sestram, ani tvé matce, ba ani tvé manželce, žádné živé bytosti, zejména žádné ženě. **A** kdyby se **přihodilo**, že bys jednou jedenácte synů **měl**, tu sdělíš toto tajemství jen jedinému, **a** sice tomu, jež uznáš za nejmoudřejšího **a** za takového, jež nejvíce schopen **a** hoden jest toto tajemství, které nyní tobě sdělují, zachovati. Ty také budeš pozorovati, zdali tento syn **věrným a** horlivým je **v** naší víře. Já ti to opakuji: **Chraň** se sděliti toto tajemství ženám. Ani svým dcerám, ani své matce, **a** také ne své ženě. Jen tomu synu, jehož za nejhodnějšího uznáš.

Můj synu! Země odepřiš tobě hrobu, jestliže **v** kterékoli době, za jakékoli strašlivé okolnosti, jednou toto tajemství, mimo svému synovi, jež za nejhodnějšího uznáš, prozradíš. **Chraň** se prozraditi otce svého tím, že bys toto božské tajemství, jež od Boha pochází, šířil. Moje kletba nechť **v** tom okamžiku snese se na tvou hlavu **a** pronásleduje **tě** až do tvé smrti **a** po celou **věčnost**.

Takováto přísaha prozrazuje dvojí věc zároveň: předně, že Židé mají tajemství, jež nikdo kromě několika vyvolených nezná, a za druhé, že kromě psaného zákona Mojžíšova, thory, uznávají a zachovávají i zákony a příkázání, uchované jen v ústním podání, tradici, a které to, co jest psáno, doplňují a vysvětlují.

Ani Šulchan Aruch neříká vše, co je podstatou judaismu. A dále: Co znamená začátek druhé hlavy traktátu Hagiga v talmudu, kde se praví:

„Zákony o krvesmilstvu¹ se nevykládají současně třem (!), o stvoření světa se nevykládá současně dvěma. O kolech ve vidění proroka Ezechiela jest dovoleno mluvit jen s jed-

¹ Židovský názor na krvesmilství má do sebe cosi tajemného, co dosud neznáme. Občas nacházíme u židů narážky na tuto věc. Tak na př. bývalý židovský premiér Francie Blum-Karfunkelstein napsal ve své knize „O manželství“, jež se nově objevila na trhu v r. 1937, toto: „Proč by mělo být krvesmilství něčím zavržení hodným? Je přece přirozené, když se bratr a sestra pohlavně stýkají“!!

ním, a to jen tehdy, jestliže vysvětlující upozoruje, že ten, komu vysvětluje, již „sám vlastním rozumem přichází k poznání.“

Nelze zajisté lépe vyjádřit úplný zákaz všeho objasňování. Ojedinělí talmudisté se mají sami svým rozumem dopátrat a s jiným jen tehdy debatovat, poznávají-li, že tajemství ono chápou oba ve stejném smyslu.

Další slova a poznámky jsou ještě záhadnější a řeč je plna temna a dovoluje toliko konstatovat, že judaism je plný tajností a při tom tak zlověstných, že ti, kteří se snaží je pochopit, se mohou minout rozumem. Stejně temným textem je traktát téže knihy:

Tomu by bylo lépe, kdyby se byl nenarodil, kdo přemýšlí o těchto čtyřech věcech: Co je výše, co je níže, co bylo dříve a co bude později. Tomu, kdo nešetří cti svého Tvůrce, bylo by lépe, kdyby se nezrodil.

Malé osvětlení, nikoli vysvětlení k onomu textu talmudského zákona o kolech ve vidění proroka Ezechiela:

Jednou jel rabi Jan na oslu a rabi Eleazar vzadu popoháněl. Řekl Eleazar: Rabi, vysvětlí mi jeden oddíl „o kolech“! Ten mu odpověděl: Což jsem ti neřekl, že to lze vykládati jen tomu, kdo je učený a chápe svým vlastním rozumem? Onen mu odpověděl: Svol, a i já před tebou promluvím!

Není pochyb, že ve zdůrazněných slovech bylo cosi, co ukázalo rabimu Janu, že rabi Eleazar se dopátral tajemství „o kolech“ a rozumí mu tak, jako on. Neboť hle, co se stalo:

Rabi Jan ihned slezl z osla, přehodili přes sebe plášť a posadili se oba na kámen pod olivovým stromem. Když skončili, tu rabi Jan povstal, políbil jej na čelo a pravil: Budiž blahoslaven Hospodin, Bůh izraelský, který dal otci našemu Abrahamu syna, který umí vykládat a vysvětlovat slova Otce našeho, jenž je na nebesích. Jiný dobře vykládá, ale nedobře plní, jiný dobře plní, ale nedobře vykládá. Ale Eleazar, syn Arachův, i dobře vykládá, i dobře plní. Bud' blažen ty, otče náš Abrahamu, z jehož potomstva vyšel Eleazar, syn Arachův, který umí vykládat a vysvětlovat slávu Otce našeho, jenž je na nebesích.

My, křesťané a arijci, čteme Starý zákon v našich biblích, a přenášíme se přes proctví proroka Ezechiela, jakoby to bylo vyprávění nesmyslného a bláhového snu. Nic nás nenapadá, nic nás neupoutá a nedonutí k přemýšlení. A přece je tu něco nevyslovitelně podivného, až úděšného.

Ezechiel začíná knihu svého prorocství tím, co takřka beze změny opakuje v 10. hlavě téhož prorocství. V celé Bibli, v celém tom Starém zákoně nenajdeme nic takového. Nejasně chápeme, že se tu před námi odkrývá sama podstata boží...

Ale jak neočekávaně a podivně, záhadně, tajně. Není to podstata, nikoli předmět její, není to osobnost, nikoli „On“, jak bychom všeobecně o Bohu očekávali, ale něco, co je s ním ve vztahu, spíše jeho činnost. Užívá se jinotaje, slova „kola“, vůz, bez jezdce...

Začátek první kapitoly:

Stalo se tak třicátého léta, čtvrtého měsíce, dne pátého, když jsem byl mezi zajatými u řeky Chebar, že otevřítina byla nebesa, a viděl jsem vidění boží.

Pátého dne téhož měsíce, pátého léta zajetí krále Joachina v pravdě stalo se slovo Hospodinovo k Ezechielovi, knězi, synu Buzi, v zemi Kaldejské u řeky Chebar, a byla nad ním ruka Hospodinova. I viděl jsem, a aj, vítr tuhý přicházel od půlnoci

a oblak veliký a oheň plápolající, a okolo něho byl blesk, a z prostředku jeho jako nějaká velmi prudká světlost, z prostředku toho ohně. Z prostředku jeho také ukázalo se podobenství čtyř zvířat, jejichž takový byl způsob: Podobenství člověka měli. A po čtyřech tvářích jedno každé a po čtyřech křídlech jedno každé mělo. Jejichž nohy byly přímé, ale spodek noh jejich jako spodek nohy telecí, a blyštěly se podobně, jako ocel pulerovaná. Ruce pak lidské pod křídly jejich, po čtyřech stranách jejich a tváři jejich a křídla jejich na čtyřech těch stranách. Spojena byla křídla jejich jednoho s druhým. Neobracela se, když šla, jedno každé přímo na svou stranu šlo. Podobenství pak tváří jejich s předu tvář lidská a tvář lvová po pravé straně každého z nich, tvář pak volovou po levé straně všech čtvero, též tvář orličí s zadu mělo všech čtvero z nich. A tváři jejich i křídla jejich pozdvižena byla vzhůru. Každé zvíře dvě křídla pojilo s křídly dvěma druhého, dvěma pak pokrývala těla svá. A každé přímo na svou stranu šlo. Kamkoli ukazoval duch, aby šla, tam šla, neuchylovala se, když chodila. Podobností také těch zvířat na pohledění byla jako uhlí řeřavého, na pohledění, jako pochodně. Kterýžto oheň ustavičně chodil mezi zvířaty, a ten oheň měl blesk, a z téhož ohně vycházelo blýskání. Také ta zvířata běhala a navracovala se jako prudké blýskání.

A když jsem hleděl na zvířata, a aj, kolo jedno b na zemi při zvířatech u čtyř tváří jednoho každého z nich. Na pohledění byla kola a udělání jich jako barva tarsis, a podobu jednostejnou měla všecka ta kola, a byla na hledění a udělání jejich, jako by bylo kolo uprostřed kola. Na čtyři strany své jíti majíce, chodila a neuchylovala se, když šla. A loukoti své a vysokost měla, že hrůza z nich šla, a šínové jejich vůkol všech čtyř kol plní byli očí. Když pak chodila zvířata, chodila kola podle nich, a když se vznášela zvířata vzhůru od země, vznášela se i kola. Kdekoli chtěl Duch, aby šla, tam šla, kde Duch chtěl jíti, i kola vznášela se naproti nim, nebo duch zvířat byl v kolách. Když ona šla, šla, a když ona stála, stála, a když se vznášela od země, vznášela se také kola s nimi, nebo duch zvířat byl v kolách.

Podobenství pak oblohy bylo nad hlavami zvířat jako podobenství křišťálu roztaženého nad hlavami jejich svrchu. A pod oblohou křídla jejich pozdvižená byla, jedno připojené k druhému. Každé mělo dvě, jimiž se přikrývalo, každé, pravím, mělo dvě, jimiž přikrývalo tělo své. I slyšel jsem zvuk křídel jejich, jako zvuk vod mnohých, jako zvuk Všemohoucího, když chodila, zvuk hluku, jako zvuk vojska. Když pak stála, spustila křídla svá. Byl také zvuk svrchu nad oblohou, kteráž byla nad hlavou jejich, když stála, stála a spustila křídla svá. Svrchu pak na obloze, kteráž byla nad hlavou jejich, bylo podobenství trůnu na pohledění jako kámen zafirový, a nad podobenstvím trůnu na něm svrchu na pohledění jako tvářnost člověka. I viděl jsem na pohledění jako velmi prudkou světlost a uvnitřku jejím vůkol na pohledění jako oheň, od bedr jeho vzhůru, od bedr pak jeho dolů viděl jsem na pohledění jako oheň a blesk vůkol něho. Na pohledění jako duha, kteráž bývá na oblaci v čas deště, takový na pohledění byl blesk vůkol. To bylo vidění podobenství slávy Hospodinovy. Kteréž viděv, padl jsem na tvář svou a slyšel jsem hlas mluvícího.

Kapitola 10.

I viděl jsem, a aj, na obloze, kteráž byla nad hlavou cherubínů, jako kámen zafirový na pohledění, jako podobenství trůnu se ukázalo nad nimi. Tedy promluviv k muži tomu oděnému rouchem Iněným, řekl: Vejdi doprostřed kol pod cherubíny a naplň hrsti své uhlím řeřavým z prostředků cherubínů a roztrus po městě. Kterýžto všel před očima máma. Cherubínové pak stáli po pravé straně domu, když vcházel muž ten, a oblak hustý naplnil síň vnitřní. Nebo když se byla zdvihla sláva Hospodinova s cherubínů k prahu domu, tedy naplněn byl dům tím hustým oblakem, a síň naplněna byla bleskem slávy Hospodinovy. Zvuk také křídel cherubínů slyšen byl až k té síni zevnitřní jako hlas Boha silného, všemohoucího, když mluví. I stalo se, když přikázal muži tomu, oděnému rouchem Iněným, řka: Vezmi oheň z prostředku kol, z prostředku cherubínů, že všel a postavil se podle kol. Tedy vztáhl cherubín jeden ruku svou z prostředku cherubínů k ohni tomu, kterýž byl uprostřed cherubínů, a vzav, dal do hrsti toho oděného rouchem Iněným. Kterýžto vzal a vyšel. Nebo ukazovalo se na cherubíních podobenství ruky lidské pod křídly jejich. I viděl jsem, a aj, čtyři kola podle cherubínů, jedno kolo podle jednoho každého cherubína, podobenství pak kol jako barva kamene tarsis. A na pohledění měla podobnost jednotejnou ta kola, jako by bylo kolo uprostřed kola. Když chodili, na čtyři strany jejich chodili. Neuchylovali se, když šli, ale k tomu místu, kamž se obracel vůdce, za ním šli. Neuchylovali se, když šli. Všecko také tělo jejich i ruce jejich i křídla jejich, též i kola plné byla očí vůkol jich samých čtyř i kol jejich. Kola pak ta nazval okršlkem, jakž slyšely uši mé. Čtyři tváři mělo každé. Tvář první tvář cherubínova, tvář pak druhá tvář člověčí, třetí tvář lvová, čtvrtá pak tvář orličí. I zdvihli se cherubínové. To jsou ta zvířata, která jsem viděl u řeky Chebar. Když pak šli cherubínové, šla i kola podle nich, a když vznášeli cherubínové křídla svá, aby se pozdvihli od země, neuchylovala se také kola od nich. Když stáli oni, stála, a když se vyzdvihovali, vyzdvihovala se s nimi, nebo duch zvířat byl v nich. I odešla sláva Hospodinova od prahu domu a stála nad cherubíny, hned, jakž pozdvihli cherubínové křidel svých a vznesli se od země, před očima máma odcházejíce, a kola naproti nim, a stála u vrat brány domu Hospodinova východní, a sláva Boha Izraelského svrchu nad nimi. To jsou ta zvířata, kteráž jsem viděl před Bohem Izraelským u řeky Chebar, a poznal jsem, že cherubínové byli. Po čtyřech tvářích měl jeden každý a po čtyřech křídlech jeden každý. Podobenství také rukou lidských pod křídly jejich. Podobenství pak tváří jejich bylo jako tváří, které jsem byl viděl u řeky Chebar, obličej jejich i oni sami. Jeden každý přímo k své straně chodil.

Toto je nejtemnější místo Bible...

Kdo z toho může co pochopit? Jak často se tu opakují slova, pojmy a celé věty, na pohled nedůležité. Oči — Bůh vševidoucí?, kola — věčný pohyb, plamen — krev, horká a proudící?

Neméně podivné: je ještě jedna kniha, která se zevrubně zabývá těmito koly proroka Ezechiela. Je to Kabala, jejíž celý jeden oddíl, Zohar (Zeher), jeden z nejdůležitějších oddílů, je věnován tomuto podivnému tématu. Bible (Starý zákon) a židovská Kabala! Nelze to po-

chopit. A přece je to tak důležité, velmi důležité. A proto tak tajuplné, až k hranicím zdravého lidského rozumu.

V textu talmudu se dále praví, že oba rabíni, aby mohli mluvit o „kolech“ Ezechiellových, musili slézt z oslů.

Z vypravování je zřejmé, že jeli sami dva pustinou, ale chtěli-li rozmlouvat, sedli na zemi a přikryli se šatem. Proč? Aby je nikdo neslyšel? Ale tím, že se zakryli, nemohli příchozího vidět. Nešlo jim tedy o to, aby nebyli slyšeni, ale o to, aby nebyli viděni.

Všechny tyto podrobnosti talmudského vyprávění obsahují jakési náznaky, o nichž možno mluvit jen „talmudskou“ řečí: „jim rozumí, kdo rozumí, a kdo nerozumí, tomu není třeba, aby rozuměl.“

Jsou to vtíravá tajemství, lezou za člověkem, stále se vkrádají, ale uchopiti je nelze.

Co nejčastěji bije do očí při studiu Bible, je naprostá protichůdnost ducha Starého a Nového zákona. Vyskytly se namnoze názory, že Starý zákon je vůbec knihou výlučně židovskou, která nemá naprosto nic společného s křesťanstvím, že názor církve, jako by Starý zákon byl jakousi přípravou Nového zákona, není správný. A konečně z toho plynoucí důsledek, že křesťané nejsou povinni uznávat Starý zákon, který pak do Bible nepatří.

Je jisté, že nelze nevidět to, co bylo před Kristovým příchodem, nicméně nelze se nezamyslet nad tím, že Starý zákon, jak jej známe my z našich biblí, jeví značné změny v průběhu staletí, a že tyto změny jsou tím znatelnější, čím časově jsou vzdálenější. Některé knihy St. zákona nejsou známy vůbec.

Než si všimneme těchto neshod textů sv. Písma, jež pak samy jsou kusem židovských tajemství, zastavme se na krátko u názorů některých jazykozpytců a filosofů na Genesis (první kniha Mojžíšova) a několik výroků samého Krista.

Knih „Genesis“ proroka Mojžíše byla, alespoň ve svých prvních hlavách, napsána skutečně jím, ale má naprosto jiný, tajný, boží moudrostí přeplněný smysl, o němž se nejasně dohadovali první učitelé církve, a který již v době Tita Flavia Klimenta Alexandrijského byl skoro nadobro ztracen. Tohoto smyslu se dopátral na začátku minulého století znamenitý francouzský liguista a filosof F. d'Olivet, který byl, pravděpodobně za tato bádání, zednáři otráven.

Znameníť německý antisemita Theodor Fritsch pokládá židovské knihy náboženské Starého zákona v nám známé formě vůbec za většinou falšované a ve své knize „Der falsche Gott“ pokládá starožidovské náboženství za satanism ryzího zrna.

Rus Bostunič nepokládá všechny vývody Fritschovy za správné, přesto však ve své knize „Masonstvo“ souhlasí s ním v mnoha vývodech. Je to hlavně tento badatel, který trpce vytýká Římu, že neudělal dosud zřetelnou hranici mezi židovstvím a křesťanstvím a že nepoučil svoje věřící o největším nepříteli křesťanství — Židovstvu. Řím nedovedl obhájit ani nežidovský původ Kristův, ani nevyzvedl do patřičné výše nejprotižidovštější knihu celého světa a všech věků — Evangelium sv. Jana!

Křesťanská zásada: Miluj svého bližního — je pokládána za nešťastnou, neboť se za ní kryjí největší nepřátelé Krista, Židé. Ale je také pokládána za špatně chápanou, neboť řekl-li Kristus slovo „bližní“, měl eo ipso na mysli existenci opaku toho pojmu, tedy „vzdálené“. A těmi jsou právě oni, Židé. Bližní jsou ti, kdož se řídí jeho zákonem.

Křesťanství naprosto není odnoží Židovství, neboť jsou zcela protichůdnými světy. Jen lhostejnost křesťanů a záměrnost, nevyslovitelně nevypočitatelná, způsobila ono nepochopitelné prolínání a je vinna tím, že dosud nebyla nakreslena přesná čára mezi oběma. V neposlední řadě nutno uvážit, že i někteří papežové byli Židy, na př. Pius IX.

Křesťanský svět má miliony, stamiliony věřících. To je obrovská hráz síly, jež by smetla židovskou nemorálnost na jediný pokyn své hlavy...

V knize L. F. Céline je tento odstaveček:

Není nic židovštějšího nad nynějšího papeže. Jeho pravé jméno: Isák Ratič. Vatikán je gheto. Státní tajemník Pacelli jest právě tak Žid, jako papež. (Str. 147 čes. vydání.)²

Ó křesťanství, jak jsi pasivní ve svém boji, zatím co Židovstvo horečně podkopává Tvoje břehy. Ono falšuje Tvoje učení, a neštítí se překrucovat ani Tvoje svaté písmo, ani výroky Kristovy.

Hle, jak malodušně zní slova, jež Kristus řekl na kříži: Pane, Pane, proč jsi mě opustil? Věříme všichni, že tak to Kristus řekl, učíme se tomu tak. Jak se to srovnává s dobrovolnou a předsevzatou obětí, jejímž účelem bylo vykoupit lidstvo? Přepisovatelé a rozmnožovatelé těch slov, pronesených původně v aramejském jazyce, nikoli starožidovském, úmyslně ztratili pravé a původní znění: Pane eloim (svatých), jak jsi mě proslavil! Jak jinak to zní, a jak jinak odpovídá vědomému sebeobětování Kristovu!

Pane, odpusť jim, neboť nevědí, co činí! Tak zvolal Ježíš, když rozpjat trpěl na kříži. Z těch slov vyvozují Židé pro sebe odpuštění za svůj čin, jakoby byli nevěděli, co dělají. Ale ta slova platila římským vojákům, kteří byli pouhým nástrojem jejich, ti nevěděli, co činí, neboť tyto biblické události byly dílem Židů. Nikdo, než oni a Kristus věděli, co činí. Oni volali: Barabáše propusť, ale jeho ukřižuj!

To vše vede k úvaze:

Jsou svatá slova Bible, jež prošla poznáním věků a národů stejného významu a jsou stejně chápána ve všech jazycích? Čteme my, otevírajíce svoji slovanskou Bibli a vnímajíce svaté glagoly, řečené původně v jazyku židovském a přeložené pak Řeky, tak, jak oni je pochopili, a odkud se pak dostaly do slovanských jazyků? Jsou tato slova táž, jak byla kdysi vskutku řečena?

Tato otázka důvěry je možná na první stránce každé biblické knihy, ale zvláště u některých se může změnit v dokonalý poplach. Překladatel židovské knihy Sirah, který žil sto let před Kristem, a který znal židovskou i řeckou Bibli, řekl, že zákon, proroctví, a ostatní knihy sv. Písma v řečtině mají nemalé rozdíly ve smyslu, jestliže jsou čteny v původním znění. Takového rozdílu textu řeckého a židovského, s jakým se setkáváme v „Knize podobností Šalamounových“, nedosahuje žádná druhá kniha biblická — říká profesor Olesnickij. I církevní výrazy židovského vnuknutí v odrazu řeckého ducha prodělaly značný přelom.

Charakter takových bádání, jejichž úkolem je nalezení autentického smyslu, je především filosofický, je to klenotnická práce, broušení slov a pojmů, jež by dalo našemu nynějšímu církevnímu chápání třpyt a lesk ničím nezastřený a dobral se svatého smyslu.

² Kniha „Škola mrtvol“ byla psána před zvolením Pacelliho papežem. (Papežem od 2. března 1939; pozn. editora.)

Prací toho druhu je velká práce biskupa Antonína, žijícího na začátku tohoto století na odpočinku v Cegrievské Pustině nedaleko Petrohradu. Obírá se Knihou podobenství Šalamounových.

Kniha obsahuje čtyři souběžné texty „Podobenství“ a to:

1. Ruský překlad biskupa Antonína z originálu. 2. Židovský text (originál). 3. Řecký překlad LXX vykladačů. 4. Ruský překlad z tohoto řeckého překladu.

Rozdíly jsou skutečně patrné. V originálu je na příklad:

Chudým se stane, komu ruka zleniví,
ale ruka pilného dělá bohatým.

V řeckém a slovanském je něco zcela jiného, ztratil se smysl židovského textu, jenž je velmi výchovný a poučný:

Chudoba člověka ponižuje,
ale ruce statečných – obohacují.

Ještě po židovsku:

Moudrý syn v létě sklízí,
nestoudný syn o žních spí.
Požehnání na hlavu spravedlivého.
Ústa bezbožných zavře násilí.

Podle řeckého a slovanského:

Moudrý syn se chrání před znojem,
Bohaprázdný syn se vydává na pospas zhoubnému
větru.
Požehnání Hospodina na hlavu spravedlivého.
Ústa bezbožných naplní pláč nekonečný.
(Začátek 10. hlavy.)

V prvních dvou verších je vyjádřena nacionální myšlenka vyššího stupně, myšlenka, která chrání Židy před sociálním zahníváním, a jež byla potom různě a s tvrdostí rozvinuta u otců talmudu a na konec se jako klín zasekla v hlavy židovských obcí a každého Žida zvláště. Stala se osobní hrozbou pro každého Žida, jenž je nakloněn pohovět si, polenošit si a žadonit. V talmudu se na různé způsoby říká a přešlo to u Židů v přísloví: Kdo se staví chromým, aby si vyprosil almužnu, tomu Bůh odejme nohy, kdo předstírá slepotu, aby byl obdarován, ten skutečně oslepne. A kdo simuluje bolest, nebo strádání, nebo chudobu za účelem profesionální žebroty, ten je do té míry protivný a nepřátelský Bohu i člověku, že Bůh jej ztrestá a sešle na něj tutéž nemoc, kterou předstíral.

Je to myšlenka sociálně neobyčejně silná!

Nesla se židovskými ulicemi a vnikla do židovských domů, zaznívala ze židovských hovorů a každý chlapec měl strach, že za podobnou přetvářku přijde skutečná nemoc, slepota, ochromení, což pak vede k opravdové žebrotě. A proto se profesionální žebrota, jak známo, u Židů vůbec nerozvinula.

Proč je tato cenná myšlenka ukradena a vymýcena z řeckého překladu a proto i slovanského, který byl pořízen podle řeckého?

Jaká je příčina tohoto rozdílu textů?

Populární legenda, jakoby Židé zaměnili a pokazili svůj text, aby v něm zničili místa, zvláště jasně předpovídající příchod Ježíše Krista, nezaslouží žádné pozornosti vzhledem k faktu, na který poukazuje biskup Antonín, že rozdíl textů byl konstatován již sto let před narozením Kristovým. A sotva také se může dát váha opatrnému a povšechnému názoru samého biskupa Antonína, že vnuknutí židovská, odrážející se v řeckém duchu, prodělala značné změny, neboť židovské knihy překládali do řeckého jazyka nikoli Řekové, kteří znali židovský jazyk, nýbrž učení Židé, hovořící v té době řecky tak, jako za nynějších dob Židé-literáti mluví a píšou rusky, česky, německy. Takoví byli zvláště Židé za dob Ptolema Filadelfa.

V čem je původ nepřesností? Pouhá nedbalost překladatelů, kterou nebude nikdo kontrolovat?

Anebo tendence? A jestliže tendence, tedy jaká?

Někdy je důvod falšování textu docela jasný. Stačí přečíst oba texty a příčina vystoupí jako olej na vodu. Malá ukázka: Kapitola 3. verš 12. knihy Esther zní v bibli Cyrilometodějské, která je překladem bible východní, takto: Do všech plemen světa přimísil se nepřátelský národ dle zákonů svých se protivící každému národu a nedbající královských rozkazů. Tento národ jediný se protiví každému člověku, vede způsob života cizí zákonům a protivě se našim skutkům, páše největší zločiny.

Ale již v roce 1613, kdy vznikla bible Kralická, postarali se Židé, ovšem jistě nikoli jen na tomto místě, o změnu. Původní verš 12. zmizel, nahrazen veršem 8., kde se praví: Jest jakýsi lid rozptýlený a roztroušený mezi lidem ve všech krajinách království tvého, jejichž práva rozdílná jsou ode všech národů, práv pak královských neostříhají.

Vraťme se však k podezření, že důvody falšování textu mají hlubší základ.

Nutno si připomenout toto: Sotva se palestínští Židé dověděli, že jejich egyptští kolegové se odvážili překládat „Slovo odkazu“, který přece byl dán výlučně jedinému a vyvolenému národu izraelskému proto, aby jej naplnil a ochránil, do řečtiny, do jazyka gójů (Bohem zavržených), tu ihned všech 70 vykladačů-překladatelů bylo dáno pod „cherem“, t.j. bylo odloučeno od synagogy a židovské obce, podle našeho byli dáni do klatby, speciálně židovské. A v tomto stavu „klatby“ oni překládali pro řeckého krále, který založil znamenitou knihovnu a rozhodl se shromáždit v řeckém jazyku všechny legendy a svaté knihy netoliko Západu, ale i Východu.

Překlad byl dokončen.

Jakmile Židé přehlédli a přezkoušeli překlad, byl „cherem“ z překladatelů ihned sňat. Židé byli spokojeni.

Proč byli spokojeni?

Vraťme se k tomu, co bylo již dříve řečeno o židovském tajnopise. Ten nesporně existuje a setkáváme se s ním v jejich svatých knihách. Plně rozumět jejich smyslu v některých dvojakých a temných místech mohou opravdu jedině Židé, jimž „byl zákon dán“, a jejichž smysl oni v žádném případě nesmějí vydat „gójům“.

„Cherem“ byl vydán ze strachu a opatrnosti, aby překladatelé nerozeseli tajemství po celém světě. A překladatele musil někdo prověřit. Oni byli však také „patrioty své vlasti“, a chráníce svoji obec, a ponechávající z „odkazu“ ono tajné toliko pro sebe a své, odkláněli

se při překládání v hlavních bodech od tajného myšlení židovského k obyčejnému řeckému „zdravému smyslu“, k „racionalismu“, nebo se blížili k panujícím filosofickým názorům. Kromě toho tu mohly být i prosté nepřesnosti.

V celku pak překladatelé „nevydali své“, uspokojivše na druhé straně učenou choutku, rozmar, řeckého krále, povrchním překladem, formálně, nikterak upřímně a přesně.

Židé, jejich učitelé, vždycky skrývali a skrývají dosud jako své národní tajemství, v čem záleží „dohoda Boha s nimi“, jaká je látka a jaké body této dohody, jaký je obsah a text. Můžeme se právem domnívat, že to nejsou všeobecně platná pravidla náboženská, že to není vyřešení vzájemného vztahu mezi Bohem a jimi ve směru pokory, poslušnosti a ochrany na druhé straně. To je všeobecné náboženské pravidlo u křesťanů, moslimů i pohanů. Je jasné, že je to něco jiného a důležitějšího. A o tom oni neřeknou ani slova.

Jsou to body, o nichž nelze „gójům“ ničeho říci, ba ani nezasvěceným Židům, podle talmudu: Pochopí ten, kdo pochopí. A kdo nepochopí, netřeba mu vykládat. Tajný způsob myšlení a tajnůstkářství Židů jsou jasné, je to očividné. Vydání těchto tajemství se ulekli palestinských Židů. Ale jejich obavy byly zbytečné. Svůj svého nezradil, jako vždycky je tomu u Židů, nezradili palestinské Židy ani jejich egyptští kolegové.

Našeho chápání jejich zákonů se vůbec nebojí, neboť nám dávají probírat se ve vzorcích všeobecné náboženské frazeologie o „pokoře před Bohem“, že „Bůh nám pomůže“, že je „lépe býti spravedlivým, než hříšníkem“, „nezabiješ“, „nepokradeš“.

Ale již první jejich rčení: „Já jsem Bůh tvůj“ nám neosvětlí. Ponechávají nám, abychom se domnívali, že to značí monotheism, obyčejný monotheism, vůbec monotheism. Ale toto jejich „pouhý“, „obyčejný“, „vůbec“ – je speciálně židovské, jim osobně a jen jim jediným řečené a už implicitně obsažené v dohodě s Abrahamem. „Ty jediný jsi u Mně a já tobě budu Jediný. Ani vpravo, ani vlevo, ani nahoře, ani dole, jenom Já jediný jako krystal budu v oku svém“.

Jedná se skutečně o monotheism?

Nebudiž to vykládáno dogmaticky–úsudkově. A pak to dostává jiný odstín, takový, který se pak již shoduje s viditelnou skutečností:

„Nedívej se na strany, jen na Mně Jediného, a ať děláš cokoli, Já tě ochráním.“

Židé se beze studu vrhají do závratných obchodních podniků, všude vlezou, všude s takovou drzostí, jakoby měli všechny síly nebes za zády, jakoby je jejich Jehova podporoval v každé zlodějně. „On mě podpoří, protože já z Něho nespustím svých očí“ – myslí si každý Žid. My svůj zákon známe a nikomu jej neprozradíme. Zde začíná ona propast nacionální subjektivnosti, která nikdy nešla theologům na rozum. Podle theologů jsou Židé „oni“ a jejich bůh „On“. Pohlížejí na judaism objektivně. Ale tak tomu v judaismu není, bůh je vyloučen. Judaismus je podivné a oslepující rozdělení „JÁ“ na stranu pozemskou (národ židovský) a na stranu nebeskou (jejich bůh), kde je vše jen subjektivní, vnitřní, kde je jakási vnitřní myšlenka, proudící z „JÁ“ do „TY“, jež splývá v jedno „JÁ“ i „TY“!

Žid nikdy není pro svého boha „on“, ani bůh pro Žida není „On“. Je obojí v jednom!

Ti, kteří čtou překlad, zůstávají vně tohoto spojení, ti jsou „oni“, gójim, jsou nepotřební a vynechaní. V tom je skryta i tajnost překladu, který byl udělán tak, aby Řekové nevnikli do onoho kruhu „jejich lidí“ a „jejich boha“.

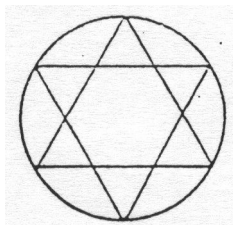
Odtud všechny rozdíly textů. Co známe my, je torso originálu.

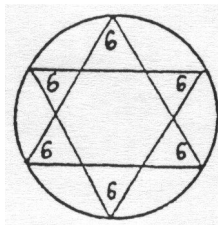
Znak sám o sobě není nic: Síla jeho je v dogmatě a slově, které ztělesňuje.

Tím bychom se uvedli pro několik slov o židovské tajné symbolice. Tu ovšem nutno předeslat, že všechny znaky, o nichž bude řeč, přejalo a užívá svobodné zednářství, které je namnoze rozhojnilo a učinilo složitějšími, a konečně vytvořilo i nové. O ty však nejde. Dále načrtané symboly jsou sice společné, ale výlučně židovského původu.

Nejznámějším je snad tento geometrický obrazec, namnoze pokládáný za symbol stvoření světa v šesti dnech:

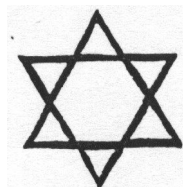

Je to kabalistické „tetragrammaton“, též „Šalamounova pečeť“, je zároveň velkou pečetí svobodného zednářstva, a v této funkci mívá tuto podobu:

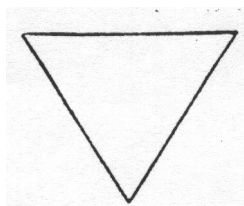

Tedy kruh, v něm šesticípá hvězda, která se rozpadá na dva rovnostranné trojúhelníky. Jeden z nich je obrácen vrcholem dolů, druhý nahoru. U druhé variace je číslice 6 v každém úhlu z obou trojúhelníků.

Pak existuje variace bez kruhu, u svobodných zednářů označovaná jako střední znak:

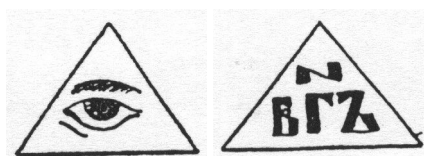

a pouhý trojúhelník, vrcholem dolů obrácený, jako malý znak:

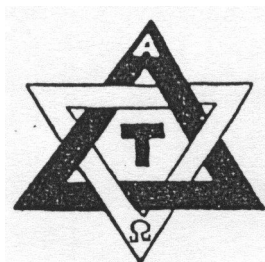
Rozluštění těchto symbolů nutno hledati v tom nejzákladnějším principu židovství: ve snaze ovládnouti svět a v boji proti Kristu.

Kristova církev, jak známo, dovoluje symbolisovat Sv. Trojici trojúhelníkem, jenž je obrácen vrcholem vzhůru. Uvnitř bývá zobrazeno vševidoucí oko, nebo načrtnuto Jméno boží asi takto:

Znamená tedy trojúhelník s vrcholem vzhůru Boha – Tvůrce, trojúhelník s vrcholem dolů Antichrista, ďábla. Tím se symbolisuje naprostá protichůdnost a boj Satana s Bohem. Boj, který mezi oběma od věčnosti trvá, je znázorněn nezačínajícím a nekončícím kruhem.

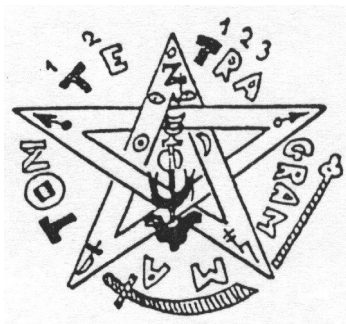
V knihách, zasvěcených kabale, se toto tajemství vyjadřuje ještě jasněji tímto obrazem:

Nutno připomenouti, že v kabale a černé magii se vše jeví jako v křivém zrcadle, totiž obráceně, bůh–ďábel, ďábel–bůh. Podle víry kabalistů je toto „tetragramma“, posledním slovem magie, jež skrývá tajné jméno boží, a je popisováno rčením: On je ten, kým on bude. Tmavý trojúhelník tu značí Boha a v jeho vrcholu je řecká písmena alfa (α). Světlý trojúhelník je trojúhelníkem ďáblovým a v jeho vrcholu, obráceném dolů, je písmeno omega (Ω).

Legenda o Adoniramu dává vysvětlení k tomuto obrazci. Trojúhelník boží je proto tmavý, protože Adonaj podle této legendy je bohem zla, ďábel bohem dobra, proto jeho trojúhelník je světlý. Alfa a omega jsou první a poslední písmenou řecké abecedy, symbolisují vždy počátek a konec; ďábel je prvním a posledním, posledním, který se stane prvním, na konec on bude „tím, kým on bude“, t. j. nyní ďábel, potom – Bůh!

Jest ještě jeden znak kabaly, jehož jméno je „hvězda mágů“, svaté mystické pentagrammaton:

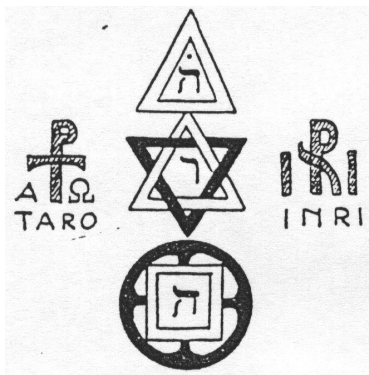
O této pěticípé hvězdě (francouzsky pentacle) říkají sami kabalisté: Pentagramma je u gnostiků známo pod jménem „planoucí hvězdy“, jest symbolem všemohoucnosti a vlády Rozumu. Je to hvězda mágů, symbol ztělesnění slova, ztělesnění Antichrista. Dvěma paprsky směřuje nahoru, symbolisujíc Lucifera jako boha dobra, a jedním dolů, symbolisujíc Krista. (Podle kabaly opět převráceně.) Znak pentagramma se také nazývá znakem mikrokosmu a představuje také to, co kabalisté nazývají v knize Zohar „mikroprosopé“. Všechna tajemství magie, symboly gnosticizmu, znaky okultizmu, všechny klíče kabaly k proroctvím, to vše je obsaženo ve znaku „pentagrammatu“, největšího znaku, nejvýznamnějšího všech znaků, praví kabalisté.

A nyní krátce o čísle 666, o němž byla zpředu zmínka. Číslem 7, které se tak často vyskytuje u Židů, a přešlo jako symbol štěstí i do nežidovského světa, je označován věk od svržení d'ábla až do posledního soudu, tedy i náš věk. Číslicí 8 je označován věk budoucí. Logicky věk, který předcházela odpadnutí zlých andělů, Lucifera, od Boha, nese číslo 6.

Tři úhly v trojúhelníku dávají dohromady číslo 666, číslo, které bude obsaženo ve jméně Antichrista.

V Charlestoně v USA, jenž je sídlem a střediskem světového zednářstva, sídlí i hlava kultu, černý papež. Jím byl vždy Žid. Tam je pohanský chrám, židovsko-zednářského kultu, a v něm je umístěn Baphomet (o něm dále) a socha Antichrista, na jehož čele jsou vyobrazeny tři číslice – 666.

Další figura, která je jakýmsi souhrnem několika znaků, obsahuje přímo symbol Krista v podobě písmen INRI.

V jejím středu je znak Šalamounův, avšak trojúhelníky jsou již obráceny, světlý směřuje vrcholem vzhůru. Uvnitř je znak, jenž v kabale značí boj. Nad ním je světlý trojúhelník, jakoby se již odpoutal, samostatný, s kabalistickým znakem ve středu. Značí „dokončení velikého tvoření“. Pod oběma je v kruhu jakýsi temný kříž, na který je položen čtvercový znak s týmž kabalistickým znamením „dovršení velikého tvoření“.

Na pravé straně jsou písmena INRI, monogram, který Pontius Pilát dal pověsiti na Kristovu hlavu, hlásající ironicky, že ukřižován byl Jesus Naserenus Rex Judaeorum – Ježíš Nazaretský, král židovský.

Tato čtyři písmena mají celou řadu výkladů. Zednáři, hlavně francouzští, tvrdili, že znamenají: Igne Natura Renovatur Integra, t. j. ohněm se příroda zcela obnovuje, karbonáři rozšifrovali je takto: Justum Necare Reges Impios, t. j. Jest spravedlivé zabít bezbožné krále.

Avšak v této spojitosti je nutné si připomenout, jak jsou tato písmena vysvětlena v kabale, tedy po židovsku: Jammajin Nor Riack Iabescha, t. j. voda, oheň, vzduch, suchá země. Sotva lze tato slova vykládat jinak, než jako vítězství hmoty nad duchem!

Nalevo je monogram TARO. Podle kabaly se často doplňuje na TAROT. Analogicky možno čísti tato písmena, jakožto označení vítěze nad Kristem, jako Talmudi Adveniens Rex Orbis Terrarum, tedy příští talmudský král všeho světa! Alfa i omega, za níž a před níž nebude nic jiného.

Židovská nenávist ke Kristu je stejná u dnešních, jako u biblických Židů. Již v prvních stoletích po Kristu kladli ke hrobům svých zemřelých souvěrců kameny, aby jimi kamenovali „syna tesařova“, jak rouhačsky Ježíše nazývají, kdyby se s ním na onom světě setkali, právě tak, jako to činili se svými proroky.

V talmudu a pozdějších pracích rabínů je Kristus jmenován výrazy, proti kterým pojmenování „syn tesařův“ je zcela nevinným. Mluví se o něm jako o bastardu, nemanželském synu římského vojáka, o šibeničníku, pohřbeném na hnoji, prokletém šašku a v ještě horších jménech, jež opakovati nelze. Podle rabínů byl samozvaným Mesiášem, který se za trest vaří v jedu a nečistotách.

A z takovéto nenávisti vyrostla velká řada pomyslných představ a fantomů, jež mohou mít původ toliko v židovské fantasmagorii. Jedním takovým fantomem je vedle Antichrista – Bafomet (Baphomet).

Není nejmenší pochyby o tom, že duševním otcem jeho je Židovstvo, které chtělo tak symbolicky vyjádřit souhrn všech satanských myšlenek, zneuctít a zkarikovat Krista a vše, co má k němu vztah. Bafometa uctívají i výkonní orgánové Židovstva, svobodní zednáři. Zvláště byl oblíben u blízkých Templářů.

Co je ve skutečnosti Bafomet?

Je opět celá řada domněnek a vysvětlení, jako vždy, když se jedná o věc tajnou a tajemnou, jejíž pravý smysl a účel zná toliko několik zasvěcenců.

Nejčastěji v něm spatřují d'ábla. V primitivním okultismu se s ním setkáváme v podobě černého kozla, jemuž má být prokazována božská pocta. Známy americký zednář a černý papež Albert Pike nazval Bafometa „prvotní látkou velikého tvoření“, gnostikové jej

označovali jako „ohnivé tělo svatého ducha“, Danmark v knize Die Kulturelle Lage Europas beim Wiedererwachen des modernen Okkultismus (str. 57) odvozuje slovo Bafomet od řeckého βαγη μητις, nebo βαγη μητον,

což odpovídá latinskému illuminatio mentis, a znamená „prozáření rozumu“, jakýsi křest ohněm. K těmto výkladům nutno připojit jeden z nejzajímavějších, který podal Sergej Nilus. Podle něho slovo Baphomet představuje kryptogram zvláštního druhu. Je-li totiž slovo Baphomet čteno po židovsku, kabalisticky, dává tento tvar: TEMOHPAB – TEM-O-H-P-AB, což není nic jiného, nežli začátky pěti latinských slov, která po doplnění dají větu: Templi omnium hominum pacis abbas, v překladu tedy: Představený (převor) chrámu míru lidí všehomíra. Tuto větu pokládá pak Nilus za heslo Antichrista v předvečer jeho druhého příchodu.

Existuje několik vyobrazení Bafometa. Připojený obrázek je rekonstrukcí náčrtku francouzského okultisty El. Leviho. Na něm vidíme nestvůru s hlavou, která je směsí podoby kozla, býka a psa. Nad čelem, mezi silně vyvinutými rohy, dýmá síra. Na čele plá pentagram, o kterém již byla řeč, a které značí tajné jméno boží. Nestvůra má dále ženskou hrud' a ptačí křídla. Zatím, co ona sedí na černé krychli, jež má rovněž symbolický význam, spočívají její nohy, mající kozlí podobu, na zemské kůře. Na životě, pokrytém šupinami, trčí Aeskulapova berla, ovinutá dvěma hady, symbolisující vědění. Z nich jeden je světlý a druhý černý. Znamenají „kromě toho, což je velmi příznačné, protichůdnost a boj dobra a zla ve světě. Ruce, které postavením prstů parodují kněze, jsou nataženy: Pravá s nápisem „Solve“ nahoru směrem k ubývajícímu měsíci, levá s nápisem „Coagula“ dolů, směrem k měsíci přibývajícimu. Nápisové představují jeden z talismanů (pentaclů), a vztahují se k zákonům, řídícím t. zv. astrální, neboli duševní sílu a znamenají: Nejdříve seber (onu sílu), a pak ji rozšiř!

Tu pak jsme již u prvků kabaly. Astrální síla má své sídlo v krvi, podle víry kabalistů. Ke krvi mají oni a Židé vůbec zcela zvláštní vztah. O něm na dalších stránkách.

II.

ŽIDÉ A KREV.

Podezření, které je proti Židům namnoze vznášeno z nežidovského břehu, že užívají krve jiných národů z náboženských důvodů k tomu, aby ji mísili do potravy, bylo by jim snadno odvratitelné. Stačilo by, aby poukázali na několik míst Bible. Je to tam jasně vysloveno: Právem **vě**čným po rodech vašich, ve všech **pří**bytcích vašich žádného tuku **a** žádné krve jísti nebudete! (III. kniha Mojžíšova – Leviticus kap. 3., verš 17.)

Avšak masa **s** duší jeho, kteráž jest krev jeho, jísti nebudete! (I. kniha Mojžíšova – Genesis, kap. 9., verš 4., Leviticus 17., 14.) Tedy, netoliko lidská, ale i zvířecí krev je Židům zakázána jísti.

Měli bychom však k Židům jinou otázku:

Nemají oni **a** jejich **bůh** jiného kladného, vycíitelného, hmatatelného vztahu ke krvi? Nemají takového vztahu ke krvi lidské zvláště?

Na takovou otázku zůstávají dlužní odpověď od té doby, kdy se objevili na zemi.

Neboť krev je duše – tak se praví v Bibli. Jinými slovy: Nejez krev, neboť ona je svatá!

Dáváme Židům za pravdu, když se hájí textem Bible. Ano, o jakémkoli přimísení lidské krve, anebo jakékoli jiné, do potravy, nemůže býti ani řeči. Je to nesmysl. Odporovalo by to smyslu a stylu víry, kultu a – tajemství!

Naopak, že krev jest duše, je jedním z jejich tajemství, které oni tajili přede všemi národy, kteří tak hojně v dobách biblických prolévali krev. Proto nejen válka, ale i lov je Židům zakázán celou vahou jejich zákonů. Žid, sedící na koni a mávajíc šavlí – jak je to nemožné, směšné a proti všem zásadám! Žid je ve skutečnosti baba, které nic mužného nesluší.

A židovský bůh je zvláštní bůh. Rád cítí pach obětí.

Říká to Bible opět na několika místech: I pálení bude kněz všecko to na oltáři, zápal jest v oběť ohnivou, vůně spokojující Hospodina. (Leviticus, kap. 1., verš 9., podobně Exodus 29., 25.)

Mohou Židé nenáviděti to, co miluje jejich bůh? On miluje pach krve. Kdo nemiluje duši? A když krev je duše? Tajnost myšlení tu spojila duši a krev i pach krve, styk s krví, všechen vztah ke krvi přešel v pomatenou slast a v kouzlo vytržení.

Pohlédněme na všechny židovské „bohoslužby“, které se ani dost málo nepodobají obřadům křesťanským.

Slova „Písně Písní“: Jméno tvé je sladké, jak prolitá krev – (doslova: jako krev přeléváná z nádoby do nádoby) – jsou zákonem vši bohoslužby, především oné, která páchne krví. Co křesťanu odporné, to Židu slast. Ve starozákonném židovském chrámu, kde u stropu visela haluz s vinným hroznem ze zlata, že ani deset kněží nemělo sílu jej pozdvihnout, neustále a neustále tekla krev, rozdělená **v** co největší počet pramének **a** kapiček, aby se co nejvíce vypařovala **a** vydávala co nejvíce pachu.

Bůh izraelský přijímá čichem zemské modlitby a oběti. Tvrdí to Bible na mnoha místech. Z toho můžeme poznat jeden z nejdůležitějších momentů otázky krve. Je to sklon Židů

ke krvi. A z toho plyne další: Židé vášnivě milují krev. Milují ji tak, že to sobě zakázali velkými tresty. Stejně jako v dobách biblických, kdy oni lopatkami vyhazovali vzhůru krev a okysličovali ji tím dříve, než přišla chemie, aby se nesrazila, když vdechovali její pach, stejně dnes tak ji milují Živou, jasně červenou, tekoucí.

Stejně i jejich bůh.

*

Stopy krve vedou židovskými obřady od nejstarších dnů předkřesťanských. Obětování starých Židů chová v sobě pozoruhodné prvky pro poznání židovské duše. Z nich vystupují do popředí v jasných rysech tyto: kult krve, ukrutnosti, bolesti.

Můžeme se opět dovolávat svědectví Bible. Několik prvních kapitol III. knihy Mojžíšovy (Leviticus) poskytuje při pozorné četbě sdostatek látky k přemýšlení.

Oběti se přinášely ve dne. Oběti musely býti zařezány nožem z chrámového náradí. Obětní zvíře bylo zaříznuto nad posvátnou nádobou, aby krev do ní přímo vtékala, nikoli však přes nůž. Krev, která na noži ulpěla, byla otřena o okraj kropenky.

Bylo nutno, aby ten, kdo zabíjel oběť ke spálení na oltáři, měl na mysli těchto šest věcí: 1. jméno oběti, 2. jméno obětujícího, 3. že oběť patří Bohu, 4. že bude spálena ohněm, 5. že bude spálena toliko pro vůni, a že 6. tato vůně je bohu libá. Dála-li se oběť za hřích, tu musil mít na mysli i hřích, za který byla oběť přinášena.

Zabít zvíře mohl i nekněz. Ale od momentu přijetí krve ze zvířete mohl působiti toliko kněz. Krve musilo býti určité množství. Předpisy se řídilo, kde má býti zvíře zabíjeno, kde odnímána krev. Když byla získána krev, dalo se kropení. Kněz vzal něco krve do kropenky a vypleskával ji dvakrát na protilehlé hrany oltáře, na jeho jižní polovině, tedy na roh severovýchodní a pak podle úhlopříčky na protilehlou hranu, jihozápadní. Při tom dával pozor, aby krev postříkala strany oltáře při jednom kropení v úhlu, takže na dvojí kropení byl oltář postříkán na všech čtyřech stranách. Zbytek krve byl vylit na jižní hranu.

Obětování ptáků se dalo rovněž podle vymezených pravidel. Obětovány byly hrdličky, nebo holoubata, vždy bez poskvrnky. Kněz s nimi přicházel k jihovýchodnímu rohu oltáře, odskřípl nehty hlavu od trupu, vytlačil krev hlavy i krev trupu na stěny oltáře. Hlavu pak vhodil do ohně. Poté vytrhl rukou vole a kůži, které je kryje i s peřím, vytrhl vnitřnosti, které jsou s ním spojeny, a vše vhodil do popela. Natrhl konečně i křídla, aniž byl použil nože, a vše vhodil do ohně.

Odtržení hlavy od trupu se dalo zvláštním způsobem. Kněz zaryl nehet hluboko do ptačího zátylku! Přitom byl pták držen dvěma prsty za nohy, dvěma za křídla, krk mu byl natažen tak, jak bylo potřeba a pak byl řez nehtem proveden.

Tři myšlenky činily oběť nehodnou: Myšlenka o přeměně jména, myšlenka na místo a myšlenka o čase. Myšlenkou o čase bylo označováno, jestliže kdo zařídil oběť s myšlenkou, že kropení krví se uskuteční až po západu slunce, tedy po uplynutí doby, která je ke kropení určena.

Býček očistný, za hřích obětovaný, barvy ryšavé, byl podříznut pravou rukou, krev chytána rukou levou a kropení oltáře se dalo prsty pravé ruky. Každý jiný postup činil oběť nehodnou.

Podobně, ale stručněji vypráví III. kniha Mojžíšova (Leviticus). Vynechává podrobnosti o pořadu rohů oltáře při kropění krví, o čase, osobě kněze, ale i tak dává zřetelný obrázek obětování. Nás tu zajímá hlavně to, že nejdůležitější úlohu hrála krev, že obětováno mohlo býti toliko zvíře bez poskvrny, tedy mladé.

S těmito momenty se ještě setkáme později.

Vztah ke krvi je nesporný. Byl tu v době nejstarší. Je však odpovědět na otázku, byl-li tu též vztah ke krvi lidské, a byl-li, zda se neztratil v minulosti, a zda se s ním můžeme setkat i v době přítomné.

Skutečnost, že v biblických dobách Židé přinášeli oběti lidské, přiznávají i Židé sami. Konečně, nebyli to jen Židé, činili tak všichni Semité a pohané vůbec. Ale připustit možnost, že takové oběti byly přinášeny, nebo že dokonce i nyní existuje rituál s lidskými oběťmi, nechťejí ani Židé, ani jejich ochránci a obhájci. Obyčejně taková obhajoba končí asi takto: „Není pochyby o tom, že v závěrečnou epochu po zajištění babylonském, spolu s mizejícími zbytky pohanství úplně ustaly i lidské oběti Židů Molochovi, a návrat k nim se stal nyní nábožensky a psychologicky nemožným pro každého pravověrného Žida o nic méně, než pro každého pravověrného křesťana. Tak končí historie o krvavých obětech u starých Židů. My pak musíme vyvodit z každého jiného mínění a z každého obvinění Žida z rituální vraždy úsudek, že takové obvinění se opozdilo nejméně o dvacet pět století.“

Přidržíme se židovského pramene, odmítající tak předem výtku zaujatosti. Profesor D. A. Chwolsohn, původem Žid, napsal zajímavou knihu „Die Sabier und der Sabismus“ a vydal ji r. 1856. V ní pojednává o chaldejských a syrských Sabích, kteří se hlásili k náboženství, smíšenému z prvků chaldeismu, parsismu, židovství, gnosticizmu a neoplatonismu. Jejich mystické a magické názory pronikly později do židovství větší měrou a měly velký vliv na kabalu. Kult Sabiů je zajímavý tím, že dokazatelně ještě ve XIII.-XIV. století v něm existovaly oběti lidské na základně čistě semitské, tedy ještě před 600 lety.

To, co prof. Chwolsohn pokládá naprosto nemyslitelným u Židů, s lehkým srdcem přiznává u jejich nejbližších příbuzných, snad ve víře, že jeho knihu budou čísti jen nemnozí z myslících. Vývody, které Chwolsohn čerpá z celé řady svědectví arabských historiků, jsou tyto:

1. že Sabiové všeobecně přinášeli lidské oběti,
2. že pro takové oběti vybírali určité lidi určitého vzhledu a určitých vlastností,
3. že často přinášeli za oběť děti,
4. že takové oběti byly spojeny se zvláštními tajnými obřady,
5. že takové oběti byly přinášeny každé planetě každoročně toliko jednou a v určitý čas,
6. že konečně měli zvláštním způsobem připravené lidské hlavy, které jim dávaly předpovědi.

V desáté hlavě první knihy a v jiných ještě místech vypráví pisatel o chrámech Sabiů:

Mezi chrámy Sabiů patří také dále chrám, zasvěcený Marsu. Má čtyřhrannou podobu a je celý zdoben rudou barvou, i opony chrámové jsou rudé. V chrámu visí různé zbraně, uprostřed pak je sedátko se sedmi stupni. Na něm jest modla ze železa, která drží v jedné ruce meč, a v druhé – hlavu za vlasy. Jak meč, tak hlava jsou pomazány krví. V době, kdy dosáhl Mars kulminačního bodu, přicházeli do chrámu kněží, odění v rudé roucho a pomazání krví, s kinžály a obnaženými meči v rukou. S sebou přinášeli člověka rudohlavého, rezavého a červených tváří, a stavěli jej do jakéhosi basénu, naplněného máslem a různými medikamenty, kde jeho šat i kůže rychle se rozmácel a měknul. Připevnili jej pomocí kopí uvnitř basénu, takže zůstal celý rok v másle pohroužen. Protože se nikde v pramenech nemluví o předcházejícím zabití, jest míti za to, že celá procedura se dala s člověkem živým.

Když pak nastal rozklad, brali hlavu tohoto zasvěceného smrti člověka a stavěli se s ní před železnou sochou říkající modlitby, jichž smysl byl asi tento: ó, ty zlý, nestálý, tvrdý, ohnivý Hospodine! Ty miluješ vzpouru, vraždu, ničení, požáry a krveprolití. Přinášíme ti obět, jež je tobě podobna. Přijmi ji od nás milostivě a odvrát' od nás své zlo a svůj hněv.

Věřili, že ta hlava v sedmi letech jim předpoví jejich úspěchy a neštěstí, která je potkají v příštím roce.

Chwolsohn zaznamenává ještě jednu podobnou versi o takových obětech z jiného pramene. V kapitole, která pojednává o „předpovídající hlavě“, vypráví:

Je to hlava člověka, jehož vzhled odpovídá vzhledu Merkura, jak oni (Sabiové) si jej představují mezi vyobrazeními ostatních planet. Jakmile najdou člověka takového vzhledu, zmocňují se ho lstí a náhlým přepadením, a pak s ním nakládají různě. Tak na příklad jej staví do másla a boraxu na tak dlouho, dokud klouby nepovolí a tělo nepříjde do takového stavu, že hlava – aniž člověk byl před tím vším zabit – se oddělí od těla, jakmile se jen trochu za vlasy nadzvedne. To dělají každého roku v době, kdy Merkur stojí nejvýše. Věří, že duše takového člověka se občas vrací k hlavě, předpovídá budoucí věci a odpovídá na otázky.

Chwolsohnova kniha pojednává dále o obětování novorozených chlapců a rituálech, plných magie, společné semitským národům. Podobné zmínky o „mluvících hlavách“ nalézáme u všech tajných společností, které mají jakýkoli vztah k semitské vůbec a židovské magii zvláště. Lebka, mající tak velký význam ve svobodném zednářství, nese s sebou patrně prvky tohoto staro- i středověkého ritu. I zmíněný již Baphomet templářů, kabalistů a zednářů má cosi souvisícího s temným koutem rituálu Sabiů. Znovu nutno připomenout, že sabismus nejen měl sám prvky judaismu, ale sám přešel jak základní idea do pozdějšího židovství.

Opusťme na chvíli Chwolsohna.

Naše Bible ve Starém zákoně několikrát opakuje slovo „terafim“. Badatelům je zjevné, že tento termín znamená cosi z temné oblasti židovského kultu, ale přesný význam slova „terafim“ v nejstarších dobách zůstává nejasným. Není skoro pochyb, že původně „terafim“ znamenalo něco podobného domácím duchům, ochráncům domácího krbu, jako byli naši domácí bůžkové. Ale později tento nevinný význam dostal zlou tvář i podstatu a stal se nástrojem černé magie.

V Mišně, v 36. hlavě, kde se vykládá historie Labanova, říká se o terafimech toto:

„Co je to terafim? Zabili člověka, který se narodil jako prvorozený, oddělili jeho hlavu, připravili ji v soli a másle, napsali na zlatou destičku jméno jakési hanebnosti a vložili ji pod jazyk hlavy. Pak dali hlavu ke stěně a zažihali před ní lampy – a hlava s nimi mluvila. Z čeho vyplývá, že terafimy mluvily? Z toho, že se říká (Zachariáš, X, 2): Neboť terafim mluví marnost a věštcí prorokují faleš a sny marné mluví...³

Že Židé měli terafim stejně, jako Sabiové, a to od nejranějších dob, až do pozdní doby královské, svědčí Bible. Přímo se o terafimech mluví ve Starém zákoně v Knize Soudců, kap. 17., verš 5.: Měl pak ten Mícha chrám bohů, i udělal efod a terafim...

Kapitola 18., verš 14.–24 tamže:

Víte-liž, že v domích těchto jest efod a terafim, a rytina a slitina? Protož nyní vězte, co máte činiti. A uchýlivše se tam, vešli do domu mládence Levity v domě Míchově a pozdravili ho pokojně. Ale šest set mužů, oděných v zbroj svou válečnou, kteříž byli z pokolení Dan, stáli přede dveřmi. A šedše pět mužů, kteříž chodili k shlédnutí země, vešli tam a vzali rytinu a efod a terafim, kněz pak stál u vrat brány s šesti sty muži oděnými v zbroji. A ti, kteří vešli do domu Míchova, vzali rytinu, efod a terafim a slitinu. I řekl jim kněz: Což to děláte? Kteříž odpověděli: Mlč, vlož ruku svou na ústa svá a pojď s námi a budeš nám za otce a za kněze. Což jest lépe tobě knězem-li býti v domě jednoho člověka, či být knězem pokolení a čeledi v Izraeli? I zaradovalo se srdce kněze, vzal efod a terafim a rytinu, šel u prostřed lidu toho. A obrátivše se, odešli a pustili napřed děti a dobytek a co měli dražšího. Když pak opodál byli od domu Míchova, tedy muži, kteříž bydlili v domích blízkých domu Míchova, shromáždili se a honili syny Dan. I volali za syny Dan. Kteříž ohlédše se, řekli Míchovi: Cožtě, že jsi jich tolik shromáždil? Odpověď: Bohy mé, které jsem udělal, vzali jste i kněze a odcházíte...

„Bohy mé, které jsem udělal“ – značí tu ony záhadné terafimy! A Bible (Starý zákon) má tu opět body, kde se stýká s talmudem! Starý zákon – to není náš zákon, to je židovský zákon a odtamtud poznáváme Židy. Jen nerozumíme všemu, neboť oni to nejhlavnější uschovali pro sebe. Jednak ze sobectví, jednak ze strachu před ne-Židy.

Jděme krvavými stopami Bible (Starého zákona) a dojdeme k židovským rituálům dneška.

II. kniha Mojžíšova (Exodus), kap. 34., verš 17.–19.: „Nedělej sobě bohů litých! Slavnost přesnic zachovávatí budeš. Vše, co otvírá život, patří mně, i všeliký samec v dobytku tvém, prvorozený z volů a ovcí.“

Znamená to, že vše živé-prvorozené musí býti spáleno v oběť bohu. Ale dále následuje výjimka, umožňující udržení života: Verš 20.–21.: Ale prvorozené osle zaměníš dobytčetem, pakli bys nezaměnil, šíji zlomíš jemu. Každého prvorozeného z synů svých vykoupíš. Šest dní pracuj, sedmého dne odpočívej.

Má tedy prvorozený syn Židův býti vykoupen, zaměněn obětí zvířecí. Neboť jinak...? Šíji zlomíš jemu, čili musel bys jej obětovat.

Dochází k záměně, ale idea toho zůstala, i přitažlivost i chuť k tomu. Židovský zákon stanovil toliko „zákonitá platidla“ – výkup, ale i „zlato“ – skutečné oběti, zůstalo. Bůh židov-

³ V českých vydáních bible na tomto místě je slovo „terafim“ nahrazeno slovem „obrazové“!

ský dovolil zákonitá platidla v přinášení obětí. Ale hlasitě při tom řekl ve svých zákonech, aby jeho národ pamatoval, že „oběživo“ je jen smluvním znakem a v oběhu na tak dlouho, dokud bude zachována plná zásoba „zlata“, která „oběživo“ zabezpečuje. Tento zlatý fond je hotov, podle obrazu Abrahamova obětování Isáka, přinést v oběť krev všech živých prvorozenců židovských až do dneška, jako za starověku. Prvorození jsou pouze šanováni, zaměňováni, ale podle ideje a myšlenky mají být obětováni.

Ani jeden Žid neřekne, že tomu tak není.

Neboť kousek toho všeho je zachován. Na židovských zákonitých platidlech je kapička zlata, kapička skutečné krve.

Je to obřezání.

Nůž v židovských náboženských obřadech se dotýká těla novorozeného chlapce a způsobuje, že vytéká krev. Je to věc, která nemá sobě rovné u nás, křesťanů, v Evropě a celém světě vůbec.

Operace obřezání, jak se dala u Židů dávných dob a děje se i nyní, rozpadá se na pět oddělených aktů.

Akt první. Sestává z ovinutí novorozeněte podle určitých pravidel zvláštním obinadlem, přiléhajícím na tělo, ruce a nohy tak, aby hoch nemohl žádným způsobem udělat jakýkoli pohyb v době operace a tak jí překážet. Spoutaného hochu zahalují v plášť ženicha. To se děje podle slov knihy II. Mojžíšovy (Exodus), kap. 4., verš 25.: „Zajisté ženich krví jsi mi pro obřezání.“ Je to zvolání Zefory, ženy Mojžíšovy, která na příkaz boží obřezala prvorozeného hochu.

Při ovinování zůstává část, jež má býti obřezána, t. j. pohlavní orgán, volná, odkrytá a dostupná světlu i rukám operujícího. Když je ovinutí hotovo, položí dítě na měkkou prachovou podušku. Při obřezání musí býti dva kmotrové. Účast kmotra se u Židů pokládá za povinnost vyšší, než účast obřezávajícího, třebaže i povinnost obřezávajícího, mohela, jest povinností a činností posvátnou, skoro bychom řekli chrámovou a bohoslužebnou. Narodí-li se dvojčata, chlapci, tu pro každého z nich musí býti kmotři zvláštní, poněvadž kmotr, který přijímá hochu po obřezání na své ruce, je podle talmudistů podoben knězi, jenž zapaluje obětní oheň, a více než jedenkrát se oheň nezapaluje. Kmotry mají býti lidé dobří a bezúhonní (podle židovského měřítko). Oni dohlížejí na správnost obřezání a musí se modlit, aby přišel prorok Eliáš. Přicházejí do synagogy dříve a očekávají hochu, jako kněží očekávali, až jim bude přivedena oběť. Sotva jim ohlásí, že hochu již nesou, vycházejí k předdvěří synagogy, berou hochu z rukou přicházejících a vnášejí jej do synagogy, kde jim jdou v ústrety všichni k obřadu přihlášení, kteří pronášejí uvítání: Budiž požehnán váš příchod.

Pak předávají hochu všem přítomným na ruce, každý jej na ruce s radostí přejímá, jako oběť, která má býti bohu přinesena.

Mezitím čtou všichni přítomní modlitbu „bechoris“. (I. kniha Mojžíšova – Genesis, kap. 17.) Po této modlitbě zapalují jedni velikou voskovou svíci a v řadě podle ní dvanáct malých svíček na paměť dvanácti kolen izraelských. Hojnost svéc znamená radost z přijetí v panství tohoto světa. Podle všeobecné víry Židů je při každém obřezání hochu přítomen prorok Eliáš, a pro něho nechávají prázdné křeslo vedle křesla „asistenta“, osoby veliké hodnosti. Tehdy mohel, t. j. obřezatel bere hochu od kmotrů do svých rukou, přináší ke

křeslu Eliášovu, jakoby hocha prorokovi ukazoval, a začíná se samotné obřezávání. Asistent drží podušku s hochem na rukou a modlí se zaň. Všichni přítomní říkají: „Dej té cti, Hospodine, aby hoch přijal obřezání. Modlíme se k tobě, milosrdný bože, požehnej otci jeho a ať se matka jeho raduje nad plodem svým, ať roste dítě toto.“ Pak se ještě čtou některé krátké modlitby střídavě otcem a mohelem. Mohel pak prohlídí chlapce a ověřuje, je-li schopen obřezání přijmout, t. j. nemá-li nějakých nenormálností.

Akt druhý slově chitach.

Palcem a ukazováčkem levé ruky bere obřezávající pohlavní orgán hocha a staví jej do vertikální polohy k tělu a pak nožem v pravé ruce odsekává kůži. Tak se děje v Rusku. V západní Evropě jest jiný zvyk. Kůže obřezávaného údu se natáhne, zmačkne zvláštními kleštěmi a odřezává nožem těsně pod kleštěmi. Odříznutá část se v některých zemích klade na talířek s pískem, v jiných se spaluje nad dvanácti svícemi. To opět připomíná obětování spálením v ohni.

Třetí akt je periah.

Obřezávající si přiostrňuje nůžkami nehty palců na obou rukou, aby představovaly ostrou špičku. Jimi pak rozrývá (lidskými nehty lidské tělo!) kůži obřezaného údu, což vyvolává hojnější tok krve, která pak zalije celý úd. Mohel sdírá kůži. To je centrální část celého obřezání, a je pro hocha nejbolestivější.

Čtvrtý akt se jmenuje mezizah.

Sestává z vyssávání krve ústy z rány a děje se takto: Mohel vezme do úst doušek vína, bere obřezanou a krvavou část do úst, drží ji mezi zuby, vyssává z ní krev a vyplivuje ji nakonec do nádoby s pískem, anebo nazpět do nádoby s vínem, poté pak všechno víno vylévá za archu úmluvy, podobně, jako staří Židé vylévali krev obětovaných zvířat na stěny oltáře. Pokládajíce krev obřezaného za posvátnou, poroučejí rabíni mohelovi, aby držel hocha nad nádobou s vodou, do které by krev z rány vytékala. Přítomní si mají omývatí obličej touto krvavou vodou.

Vyssávání krve se opakuje dvakrát až třikrát. Mohel, který by provedl obřezání bez vyssávání, mezizah, má býti zbaven úřadu.

Vše se končí hodokvasem, jako za stará obětování.

Mohel, osoba synagogální, bohoslužebná a rituální, bez níž se neobejde ani jedna židovská obec, bere při obřezání do úst horkou krev chlapeckou, lidskou, cítí ji lepkavou, rudou, arteriální, nikdy venósní, černou, podle všeobecného zákona židovských obětí. Dítě přirozeně křičí, cítí bolest. Ale bolest je tu nutná, neboť ona je duchem rituálu. Stane se někdy, že se narodí dítě bez krajní předkožky, takže obřezání by nebylo nutné. Neprovádí se tudíž úplně, ale jedna jeho část, nejdůležitější a nejbolestivější, odrývání kousku kůže přiostrženými nehty mohela, se provádí. Akt periah působí hochovi větší bolest, než samo obřezání, a tomu se nemohou vyhnout děti, jež se narodily obřezány, bez krajní předkožky. Jim na znamení dohody Boha s Abrahamem vynutí něco krve rozdrásáním údu ostrým nehtem.

Obřezání se Židé nezřeknou a nemohou se ho zříci, jako se křesťané nezřeknou křtu. Není nekřtěného křesťana a není neobřezaného Žida. Obřezání mu po celý život připomíná, že sedmého dne po narození se nad ním bůh smiloval a nevzal si jej celého, nýbrž jen něco krve, která z jeho těla vytekla, provázena bolestí. A říká: Pomni, Izraeli!

Židé vědí, že podle zákona Mojžíšova každé dítě mužského rodu je ve smyslu ideje zaslíbeno bohu, a rodiče je musí vykoupit. Tomu se dával v dobách, kdy ještě existoval chrám židovský, záměnnou obětí. Bohatí přinášeli v oběť beránka, chudí dva holuby, nebo hrdličky. Kněz bral holuby, zlámal kosti jejich křídel (za živa – idea bolesti), nehty přeštípal krky a pak je spálil. To v přítomnosti matky a vykupovaného dítěte, které ona tu držela na rukou – oběť za oběť. Podle nynějších talmudských zákonů je tento obřad znám pod jménem „výkup“, děje se odlišně asi takto: V den výkupu přichází rabín do domu rodičů hocha, který má být obřezán, a táže se jich, přejí-li si jej vykoupit. Tu jsme u důležitého bodu, jestliže myšlenou nit událostí protáhneme na druhou stranu, jestliže by totiž rodiče hocha řekli: Ne, výkup nedáme, nechceme hocha vykoupit.

Co by odpověděl rabín ve smyslu zákona Mojžíšova a co měl na mysli bůh židovský, který mluvil ústy Mojžíšovými?

Řekl by a musel by jediné říci: Nedáte-li výkup, dejte hocha samého k zabití na oltáři obětním a ke spálení v libou vůni našemu bohu!

Je to přesné, jako násobilka, jako směnka a platba. Idea lidských obětí je obsažena ve všech zákonech Mojžíšových, to nevidí jen ti, kteří to vidět nechtějí. Ve skutečnosti to zná každý židovský rabín a každý Žid.

Rodiče si však přejí dítě vykoupit. Rabín dostává misku s penězi, žehná hochovi a odchází.

To je obraz celé věci. Každý židovský otec a matka, když vydávají peníze, vědí, že platí za věc, ne za slova, ne za ceremonii, ne za to, že k nim přišel rabín, ale aby mu nemusili dát cosi jiného. Rabín přichází pro hochu, a to je jádro věci.

Tak žije i nyní u Židů idea lidských obětí a její jedna část se udržuje v obřezání, druhá v peněžním výkupu.

Konečně, oni krev nejedí, neboť se praví v knize Leviticus, kap. 17.: A kdož by koli z domu izraelského, anebo z příchozích, kteříž jsou pohostinu mezi nimi, jedl jakou krev, postavím tvář svou proti člověku tomu a vyhladím jej z lidu jeho. Protože duše všelikého **těla v krvi jest, já pak oddal jsem vám ji k oltáři k očišťování duší vašich. Neboť sama krev duši očišťuje.** Protož řekl jsem synům Izraelským: Nižádný z vás nebude jísti krve.

Krev je duše, krev duši **očišťuje!** Tu jsme bez pochyby u podstaty vztahu Židů ke krvi a u smyslu judaismu...

III.

KIJEVSKÁ VRAŽDA.

Líčení, které tuto uvedeme, se vymyká poněkud z rámce této knihy, avšak vysvětlení celé vraždy, jaké podá příští kapitola, nazvaná „Třináct ran Juščinského“, bude jasnější a čtenář bude moci navázat v mnohých bodech kapitoly příští na popis vraždy kijevské.

Dne 20. března 1911 si hrály děti na okraji města Kijeva v místech, kde asi 300 m od ulice Nagorné bylo malé prostranství, porostlé křovím. V jedné z nehlubokých jam našel jeden z chlapců, Elanskij, tělo mrtvého hochy. Zády a hlavou se mrtvé tělo opíralo o jednu stěnu jámy, rozkročenýma nohama o druhou. Ruce byly ohnuty pod záda a svázané šňůrou. Mrtvola měla na sobě jen košili, spodní kalhoty a jednu punčochu s gumovým podvazkem. Nedaleko jámy ležela druhá punčocha téže barvy a téhož druhu jako prvá, dále furačka a kabátek. U nohou zabitého chlapce ležel kožený opasek a pod hlavou byly do nevelké díry ve stěně jámy zastrčeny svinuté sešity. Na opasku a sešitech bylo napsáno: A. Juščinskij, žák I. třídy. Na jednom ze sešitů bylo předtištěno: Kijevsko-sofijské duchovní učiliště.

Již pouhým pohledem bylo možno zjistiti na hlavě a těle mrtvého četné rány, ale stop po krvi nebylo. Krev svítila toliko na kusu potrhaných a pomačkaných novin, válejších se v jámě. Košile, spodní kalhoty, kabátek a čepička byly potřísněny krví. Podvlékačky a kabátek nebyly porušeny, košilka a čepička měly několik děr od 4 do 7 milimetrů. Podvlékačky byly silně pomazány hlínou, do níž se přilepilo několik suchých listů. Okolo jámy se válelo ještě několik sešitů s podpisem A. Juščinského a kousky papíru.

Nežli přišla policie, shlukl se na místě smutného nálezu dav zvědavců, který zašlapal takřka všechny stopy, jež tam před tím byly. Někteří lezli i do jámy. Ale ani policie si nepočínala bez vážných chyb, neboť dala odklidit sníh okolo jámy a vymetla jej i od vchodu do ní. Nakonec pak došlo ke sporu, patří-li místo nálezu do obvodu působnosti policie z Lukjanovky, anebo obvodu plosského. Obojí policie provedla ohledání místa a nečekala do příchodu vyšetřujícího soudce, a každá z obou odnesla část předmětů, a pak teprve se zjistilo, že případ náleží do rukou policie plosské.

Protokol byl sepsán povrchně. Nebylo v něm na př. zmínky o šňůrce, nalezené v kapse kabátku mrtvého a která byla potřísněna krví, ani o sešitech, nalezených směrem k cihelně Zajceva, ani o druhém podvazku, nalezeném nedaleko jámy, atd.

Lékařské ohledání mrtvoly bylo provedeno 22. března kijevským městským lékařem dr. Karpinským a 26. téhož měsíce došlo ke druhému otevření mrtvoly profesorem Obolenským a Tufanovem.

Při pitvě byla zjištěna tato poranění: Na kůži rukou v místech, kde byly svázané ruce šňůrou, byly zřejmé rýhy s krevními podlitinami, na vnitřní části rtů byly stopy po silném vtlačení zubů do sliznice, pocházející od ucpaní úst rukou. Kromě četných modřin na hlavě, obličeji a trupu bylo zjištěno na temeni a zadní části hlavy 7 bodných ran, na levém spánku 1 a na pravém 13, na pravé straně šíje 7, na hrdle 2, pod spodní čelistí 1, v pravém boku pod pažním svalem 4, na pravé polovici zad ve směru lopatky mezi pánví a žebry 4, na levé polovici hrudi pod bradavkou 7, na přirození 1, celkem sedmačtyřicet bodných ran.

Rány na hlavě, levém spánku a šíji byly velmi bohaté na krev. Ztráta krve byla tak veliká, že tělo zůstalo úplně bezkrevné.

Charakteru ran a zranění vnitřních orgánů se dotkneme při rozboru lékařského posudku.

V umučeném byl zjištěn třináctiletý chlapec Andrej Juščinskij, nemanželský syn Alexandry Juščinské, která se později vdala za Lukáše Prichod'ko. Hoch bydlil od měsíce května r. 1910 se svou matkou a otčímem v Predmostné Slobodce u Kijeva. Matka obchodovala

s ovocem a zeleninou, a otčím pracoval u knihaře Kolbasova a vydělával kolem 27 rublů měsíčně. Z výdělků obou žila celá rodina, k níž patřily ještě dvě děti, které se narodily ze soužití Alexandry s Lukášem.

Za takových okolností je jasné, že matka nemohla dát Andrušovi nejen slušné vychování, ale často jej ani pořádně nasytit nemohla. Ale Andruša měl ještě babičku Něžinskou a tetu Natálii Juščinskou. Teta byla svobodná a bezdětná, a k chlapci přilnula tak, že jej vzala k sobě, sama se v mnohém omezovala a starala se o jeho vzdělání. Konečně se jí podařilo umístit ho v kijevesko-sofijském duchovním učilišti. Celá rodina, zvláště teta a babička měly hoča upřímně rády. Byl milý, poslušný, pilný a vnímavý, učil se velmi dobře, a jak vyprávěl jeden z jeho učitelů, vyslovoval často přání stát se knězem.

Do května 1910 bydlila celá rodina na Lukjanovce vedle továrny Zajceva. Tam měl Andruša svoje kamarády, z nichž nejraději navštěvoval Ženju (Evžena) Čeberjaka. Když pak se odstěhovala rodina, jak již bylo řečeno, do Slobodky, chodil Andruša denně do školy, po škole se vracel domů, ale stávalo se někdy, že po vyučování zaběhl na Lukjanovku pohrát si s kamarády. Nocoval střídavě doma, u tety, nebo babičky.

Dne 12. března r. 1911 posnídal v půl šesté ráno postní boršč, pak vzal jako obvykle všechny své knihy a sešity a odešel do školy. Tento čas byl přesně určen jak jeho matkou, tak i dvěma svědky, kteří jej viděli odcházet do školy. Po škole se měl Andruša setkat v Kijevě u Mandlova obchodu se svou tetkou. Ale tam tetka čekala marně. Vrátila se domů, protože myslila, že chlapec na schůzku zapomněl. Ani večer jej nepostrádala, neboť myslila, že nocuje u babičky, nebo doma. Matka zase myslila, že odešel na nocleh k tetě. Znepokojila se toliko babička Něžinská, když jí řekli, že Andruša na tetu v Kijevě nečekal. Nemohla dospát a již ve 4 hodiny ráno příštího dne odešla k Prichodkovým přezvědět, je-li hoch doma. Ukázalo se, že domů také nepřišel, a od té chvíle všichni hoča hledali. Obešli příbuzné, aby zjistili, nebyl-li chlapec u nich, pak zašli do školy a dověděli se, že Andruša v sobotu ve škole nebyl. Tato zpráva je všechny velmi znepokojila, protože Andruša nikdy školu nezanedbával. Po celou neděli jej hledali marně a proto v pondělí 14. března ohlásili jeho zmizení policii.

Bylo neštěstím pro všechny, že kdosi dostal nápad zajít do redakce židovských novin „Kijevskaja mysl“, a požádat o uveřejnění oznámení o ztrátě hochově. Tento krok se jim nevyplatil, jak v době procesu prohlásil správně státní zástupce.

Jak známo, byl mrtvý hoch nalezen 20. března, ale již za dva dny po nález, 22. března, tedy ještě před lékařským ohledáním, byly rány v „Kijevské mysli“ popsány. A ještě téhož dne vypravil se Žid Simon Barščevskij, spolupracovník těchže novin, k vyšetřujícímu soudci Feněnkovi a oznámil mu, že podle všeho zabili chlapce jeho matka a otčím. Soudil prý tak z toho, že když jej prosili, aby uveřejnil oznámení o ztrátě jejich dítěte, se jaksi tajuplně usmívali!

Feněnko svěřil vyšetřování přednostovi tajné policie Miščukovi, člověku „osvícenému“, který se nejednou vyslovil, že nevěří v existenci rituálních vražd. Ten se ihned chytil podezření, které vyslovil židovský redaktor Barščevskij, a 24. března, tedy v den, kdy se měl konat pohřeb nešťastného chlapce, zatkl matku i otčím. Na prosbu matky, aby jí bylo ale-

spoň dovoleno účastnit se synova pohřbu, vydal Miščuk rozhodné a drsné odmítnutí. Pohřeb byl odložen na 27. březen, ale ani tehdy nebylo rodičům dovoleno, aby se účastnili.

Andrjušova matka byla držena ve vazbě 16 dní, otčím 13 dní. Miščuk tvrdil, že vražda byla provedena v bytě Prichod'kových dne 11. března. Ale ukázalo se, že v jejich bytě nelze ani slepici zaříznout, aniž by o tom sousedi nevěděli. Podle Miščuka byla mrtvola odnesena v pytli na Lukjanovku. Miščuk se jal vyslýchat se svými tajnými policisty všechny lidi na Slobodce, mezi nimi jakési Puškovy, Pavla a Marii. Když tito svědci řekli, že viděli Andrjušu 12. března po šesté hodině ráno, zakřikli je, že lžou, nebo hoch prý byl zabit předešlého dne. Budou-li vypovídat jinak, zavrou je.

Majetníku knihařské dílny, kde pracoval Lukáš, Kolbasovovi, a dvěma mistrům z jeho dílny také hrozili 12 lety galejí, jestliže budou vypovídat ve prospěch Lukáše. I babičce hrozili vyhnanstvím na Sibiř.

Je jasné, že již druhý den po odhalení vraždy Židé, v daném případě spolupracovník „Kijevské mysli“, Žid Simon Barščevskij, sváděli vyšetřující orgány na falešnou stopu a zřejmě i Miščuka hojně odměňovali, neboť při trošce dobré vůle nebylo nic snadnějšího, než dokázat, že rodiče Andrjušovi nemohli mít nic společného s vraždou. Jak se později ukázalo, padělal Miščuk i protokoly svědků a byl za to i se svými pomocníky postaven před soud.

Správně řekl státní zástupce, že neviděl většího výsměchu spravedlnosti, než když Miščuk zatkl matku zabitého a cynicky se jí vysmíval, nehledě k tomu, že ji i bil, ač byla v pátém měsíci těhotenství.

Vyšetřující komise držela tyto nešťastné lidi 13 a 16 dní ve vazbě, až státní zástupce je dal propustit, neboť na nich nebylo možno nalézt nejmenší viny. Ale stalo se a účelu bylo dosaženo, byly ztraceny dva týdny pro pátrání, židovský manévr se podařil, a skuteční vrazi měli habaděj času zahladit stopy zločinu.

Jakmile se vysvětlilo, že rodiče jsou nevinni, objevila se nová klamná verze. A zase pocházela od Žida, třebaže pokřtěného, jménem Breitmanna, vydavatele novin „Poslední novosti“. Tento Žid se přihlásil četnickému podplukovníku Ivanovu, který prováděl podle nařízení státního zástupce důvěrné vyšetřování, a prohlásil, že má důkazy proti cikánům, o kterých slyšel, že prý potřebují lidskou krev k léčebným účelům. Toto prohlášení Žida bylo velice důležité, neboť bylo vlastně doznáním, že cílem vraždy bylo odebrání krve. Obvinit cikány bylo velmi lehké, vždyť nemají k dispozici tisk a nemohou proto vytvářet „veřejné mínění“. Je samozřejmé, že po přezkoušení této verze se udání rozplynulo vniveč, ale i ona vykonala svou úlohu, neboť opět, třebaže na krátko, byla pozornost odvrácena od továrny Zajceva.

Hlas lidu však od počátku a stále silněji označoval Židy jako vrahy. Někteří z vlastnecky cítících lidí, když pozorovali rejdy v pátrání a falešné cesty Miščukovy, začali pátrat sami. Mezi nimi zvláště houževnatě pátral člen společnosti „Dvouhlavý orel“, student Golubjev, který nejednou upozorňoval Miščuka, že je nutné pátrat v továrně Žida Zajceva, protože všechny nitky zločinu vedou tam. Ale bezvýsledně, tam Miščuk hledat nechtěl. Když Golubjev zcela otevřeně prohlásil, že jde o vraždu rituální, Miščuk prý se tak rozzlobil, že „nebyl podoben člověku“. Golubjev a jeho stoupenci si tedy vymohli, aby se šetření ujal někdo zkušenější. Úřady se rozhodly pro Krasovského, který se kdysi vyznamenal odhalením jednoho

neobyčejně zamotaného případu. Měl pracovat vedle Miščuka a byla mu slíbena veškerá pomoc jak podplukovníka Ivanova, tak i soudních úřadů. Krasovskij přijel 5. května 1911 do Kijeva a 7. t. m. přistoupil ku práci.

Skoro současně s jeho příjezdem se zase objevila verze o účasti příbuzných na vraždě, ale ve formě poněkud pozměněné. Zase se objevil spolupracovník „Kijevské myslí“, tentokrát Ordynskij. Z vlastního popudu došel k vyšetřujícímu soudci Feněnkovi a oznámil, že zaslechl u své známé, Židovky Kleinmannové, její rozmluvu s pradlenou Simoněnkovou. Pradlena prý rozhodně tvrdila, že Andrjušu zabili jeho příbuzní. Ještě před nalezením mrtvoly potkala prý sestra Simoněnkové bratra Andrjušovy matky Fedora Něžinského, který jí řekl: „Chlapec se ztratil a nelze ho nalézt.“ A tuto větu prý doprovodil zvláštním úsměvem. „S úsměvem“ prý totéž říkala i Andrjušova matka. Tedy, zase ty podivné úsměvy! Potom přišlo povídání o tom, jak Andrjušu, již zabitého prý vezli v pytli na drožce směrem ke kirilovské nemocnici. V drožce seděli muž a žena. Najednou vozku pojal panický strach atd. atd. A důvodem k vraždě prý bylo, že se příbuzní chtěli zmocnit peněz, které Andrjušovi zanechal jeho vlastní otec. Vysvětlilo se však, že v té době již žádných peněz tu nebylo. Andrjušův otec, Theodosij Čirkov, když odjížděním všeho všudy směnku na 300 rublů, ze kterých 75 patřilo Andrjušově matce již za svobodna, a zbytek 225 rublů, byl poslán Čirkovovi. Tedy, zase běželo o legendu, pocházející od Židů.

Ale vraťme se ke Krasovskému. Ten začal svoje pátrání s důkladností, hledal v továrně, na Slobodce a na Lukjanovce. Skutečně hledal, ale chtěl-li najít, je otázka. Veškeré jeho chování mluví pro to, že hrál dvojakou úlohu. Vyšetřujícímu soudci přednesl, že vražda byla spáchána v továrně Zajcevově, která byla cihelnou, ale generálnímu gubernátorovi vyprávěl o tom, že hoch zabili zloději.

Svou práci začal tím, že zatkl Andrjušova strýce Fedora Něžinského. Tři neděle jej drželi ve vazbě. Jaké byly důkazy proti Něžinskému? Jestliže nebudeme považovat za důkaz onen „úsměv“, tedy jen svědectví Dobžanského, nájemce pivnice, ve které se scházel zločinný svět. Ten svědčil, že dne 19. března byl Něžinskij v Zagorovščině a jeho kabát byl prý vyválen v jakési hlíně. Téhož dne prý řekl Něžinskij chlapci Ženje Čeberjakoyi: „Andrjuša už není živ, zařizli ho.“ Kromě toho Dobžanskij tvrdil, že nebožka tetka Andrjušova, Natálie Juščinská říkala, že hoch nezabil nikdo jiný, než svoji. Když pak byl před soudem tázán, zda byl kabát Něžinského zamazán od hlíny, odpověděl, že nic takového nepozoroval!

Ve vězení Krasovskij nešťastného Něžinského tak vylekal, že týž kýval na všechno, jen aby se dostal na svobodu. Hrozili mu, že ho zabijí, jestli neřekne, kdo je vrahem, a přímo mu poukazovali na Lukáše Prichod'ka jako na vraha. Jestli bude vypovídat proti Lukášovi a příbuzným, slibovali mu, že jej propustí na svobodu, a naleznou pro něj a jeho ženu dobré místo. Charakteristické je jedno místo z jeho výslechu před státním zástupcem, který se tázal: „Když jste se cítil nevinným v této vraždě, a považoval své věznění za nezákonné, proč jste tedy neapeloval a nestěžoval si?“ Ten odpověděl: „Komu si mohu stěžovat? Policistovi na komisařství špetnu a dá mi pohlavek!“

Nešťastný a polekaný Něžinskij, aby se dostal na svobodu, začal vypovídat proti příbuzným, a to se Krasovskému dobře hodilo. Ihned provedl prohlídku v knihařské dílně Kolbasova, kde pracoval Lukáš Prichod'ko a ve hromadě různých ústřížků a odřezků papíru, ve

kterých se dlouho hrabal, našel, *horribile dictu* – hrůza to říci, útržek, na kterém byl latinský nápis: Spánková kost. Hle, jaký to důkaz, vždyť Andruša měl rány na spánku! Když se Lukáš ohradil, že může jmenovat zákazníka, z jehož knihy útržek vypadl, Krasovskij neposlouchal. Krasovskij a jeho pomocník Vygranov se chovali v dílně stejně, jako před nimi Miščuk. Hrozili knihařům galejemi, jestli budou vypovídat, že Prichod'ko byl po celý čas nepřetržitě v dílně.

Krasovskij dobře věděl, že obžalobu nelze stavět na jednom útržku papíru, a proto se snažil dokázat, že Lukáš je týž muž, kterého prý viděl jistý Jaščenko 12. března v 7 hodin ráno nedaleko jámy. Krasovskij se tedy bez rozpaků dopustil – čtenář musí odpustit tuto směšnost – padělání živého člověka. Vzal popis, jaký Jaščenko udal, nalíčil Lukášovu tvář, dal mu obarvit na černo vousy a oholit bradu, vystříhat vlasy, pak nešťastného obviněného oblékli do kabátu a klobouku, jaký měl na sobě onen podezřelý muž, a za takovýchto okolností došlo ke konfrontaci. Jaký div, že po tomto divadelním kousku potvrdil Jaščenko, že skutečně v Lukášovi poznává onoho muže, kterého tehdy u jámy viděl.

Je zajímavé, že před soudem se Krasovskij docela otevřeně přiznal k tomuto maskování obviněného, neboť prý je považoval za samozřejmé. Na otázku státního zástupce odpověděl: Jakpak by jej mohl svědek poznat, kdyby byl vypadal jinak, než jak jej viděl?? Měl-li tehdy černý knírek, musil jej mít i nyní! Přivedl jsem jej toliko do takového stavu, v jakém byl tehdy.

Krasovskij triumfoval. Lukáš je vrahem a on jej našel! Ale musí mít i spolupachatele, kteří se s ním chtěli zmocnit vybájených jednoho nebo dvou tisíc rublů, které složil vlastní otec Andrušův pro svého synka. A zde se děje neslýchaná věc. Bez nejmenšího důvodu zatýká Krasovskij starého otce Lukášova, jeho bratry a bratra Andrušova otce Vasilije Čirkova, jehož za tím účelem zvláště vyhledal. Dochází „ke mstě do sedmého kolena“, jak výstižně řekl ve své řeči Zamyslovskij.

Krasovskij podržel ve vazbě a potrápil tyto lidi a pak je pustil na svobodu, protože „on s určitostí zjistil, že Prichod'ko nemohl být oním člověkem“. Chování Krasovského bylo tím hnusnější, že již po prvním zatčení Lukášově bylo dokázáno, že po celý týden před Andrušovým zmizením se trvale zdržoval v knihařské dílně, tam dokonce přespával a nemohl se tudíž vraždy účastnit.

Verse o příbuzných tedy padla. I obhájci Bejlisovi uznali před soudem, že „příbuzní jsou čisti“.

Tu Krasovskému nezbývalo, než si blíže všimnout židovské cihelny Zajcevovy. Učinil tak, leccos vysvětlil, ale ze všeho bylo zřejmé, že se nesnažil odkrýt vše, co odkrýt mohl, neboť jinak by se byl nezastavil na půl cestě a provedl by šetření v továrně do konce. Co tím chtěl docílit, že dělal průtahy, je těžko říci, ale zdá se, že svým pátráním v továrně chtěl postrašit Židy a pohnout je k větší štedrosti, na druhé straně pak, že chtěl u představených dokázat, že pátral též u Židů, proti kterým se ozývalo veřejné mínění. Ale nic podezřelého tam nenašel a zase svedl pátrání na jinou kolej.

Přesto přese všechno odkrýl, ať vědomky, či nevědomky, nitky, které vedly k zatčení Bejlisovu.

Vyšetřil, že Andrjušu naposledy viděli 12. března o 8. hodině ranní na Lukjanovce, zrovna u vrat Zajcevovy cihelny. Stál tam se Ženjou Čeberjakem a ještě s jakýmsi chlapcem. Dále vyšetřil Krasovskij, že se potom vozil Andrjuša ještě s jinými dětmi na mísícím stroji, že je od stroje vyhnal Bejlis a ještě jacísi dva lidé, že děti se rozběhly, toliko Andrjušu Bejlis dohonil a zatáhl do jedné peci.

Na základě důkazů, které vyšetřil podplukovník Ivanov, státní zastupitelství a konečně i Krasovskij, byl konečně zatčen 22. července 1911 Žid Bejlis.

Krasovskij se velmi rozčiloval, když se o Bejlisově zatčení dověděl, strhl prý opasek a rozčileně řval: Ke všem čertům, zatkli naprosto nevinného člověka!

Od té chvíle již Krasovskij nestál o to, aby ve vyšetřování působil. V polovici září 1911 byl služby zproštěn a v prosinci téhož roku postaven před soud pro několik přehmatů ve službě. Odsouzen byl pro nezákonné zbavení svobody několika lidí.

Židé však mezitím nespali. Bejlisovo zatčení pro ně bylo strašnou ranou. Žádné chytření nepomáhalo. Zavolali opět na pomoc Miščuka, který byl zatím od práce odsunut. Ten přišel na nový nápad: Andrjušu prý zabili zloději, kteří prý, aby vyvolali proti Židům pogrom, vykonali vraždu, kterou by mohli na Židy svést, a proto prý měla vražda rituální příznaky. Předložil vyšetřujícímu soudci dopis jakéhosi Kušnira, v němž stálo, že se vraždy účastnili Kečerenko, Cjupenko, Romanjuk a Věra Čeberjakova, a že vražda byla vykonána v domě Romanjukově na Lukjanovce, a že chybějící věci Andrjušovy byly zakopány na Jurkovské hoře. A skutečně byl na určeném místě nalezen zakopaný uzlík, v němž se nalézaly kousky popálené látky a papíru, knoflík a přezka od kalhot, šle a dva železné kolíky a kousky zápisků, ve kterých byla zmínka o adrese Romanjuka a ostatních již jmenovaných osob. Znalci zjistili, že uzlík byl teprve nedávno zakopán a že železné kolíky nemohly sloužit za nástroj vraždy. Šle nepatřily Andrjušovi. Dále bylo zjištěno, že část zločinců byla v době 12. března ve vězení a druhá část se nemohla vraždy účastnit z jiných příčin. Na konec i sám Miščuk doznal, že toto vše je lež a že „byl oklamán“. Byl proto postaven před soud, shledán vinným, pro podvod odsouzen do trestanecké roty, neboť soud shledal, že svůj čin spáchal úmyslně.

Když Miščuk a Krasovskij, tito židovští pochopové, byli odstraněni, vyvolali Židé na scénu již jen dobrovolné agenty, protože vyšetřující soudce a podplukovníka Ivanova nebylo lze podplatit. Roli dobrovolného agenta převzal spolupracovník známé „Kijejské mysli“ Brazul-Bruškovskij, tentokrát nikoli Žid, ale ženatý se Židovkou. Dříve, než se pustil do práce, chodil na porady ke Krasovskému. Ten mu poradil, aby se obíral „vinou“ Čeberjakové, matky Andrjušova kamaráda, která bydlila vedle Zajcevovy továrny. Brazul-Bruškovskij, sloušen této rady, slídl za Čeberjakovou, neměl však dost zkušeností a vzal si proto na pomoc důvěrného spolupracovníka Krasovského, Vygranova.

Začali společně slídit a často Věru Čeberjakovou navštěvovat. Nutno připomenout, že Čeberjaková byla skutečně ženou nevalné pověsti, u které se scházivali zloději z kraje a ona jim přechovávala kradené věci. Byla tedy vhodnou k tomu, aby ji zatáhli do zločinného podezření. Dlouho se neměli čeho chytit, až 10. listopadu promluvila jistá Malická, že prý bydlí v bytě pod bytem Čeberjakové, a slyšela prý, jak u Čeberjakových jednou někoho zabíjeli. Třebaže to byla zřejmá lež, jak čtenář dále uvidí, přece byla dobrá k tomu, aby postrašila ne

právě bezúhonnou Čeberjakovou. A na tom byl postaven plán Brazul-Bruškovského. Vytvořil novou, zcela odlišnou versi o vraždě, a chtěl ji mít potvrzenou právě od Čeberjakové. Zastráhal ji, i dárky posílal. Snažil se přiměti ji za každou cenu, aby vzala vinu na sebe.

Za tím účelem odejel do Charkova, kde byl smluven další plán. I Čeberjaková měla odjet do Charkova, kde se měla domluvit s jistým vlivným mužem, jehož jméno jí neřekli, ale poznamenali, že je členem státní dumy. Byl to židovský advokát Margolin, člověk velmi zámožný a u Židů požívající veliké vážnosti. Návštěva byla sjednána neobyčejně důvěrně. Věděl o ní kromě Brazul-Bruškovského, Vygranova a Čeberjakové ještě jeden spolupracovník zase té „Kijevské myslí“, jménem Perechrist. Tomu připadl úkol za Čeberjakovou slídit, protože ona ho neznala. V elegantním charkovském grandhotelu bylo shledání s Margolinem uskutečněno. Čeberjakové slíbil Margolin 40 tisíc rublů, vezme-li vinu na sebe, dále jí nabídli falešný pas a dopravení za hranice a v případě, že by se to nepodařilo, a došlo k soudu, tedy nejlepší obhájce. Čeberjaková nesouhlasila, peníze odmítla, návštěva byla bezvýsledná.

Tehdy byl Brazul-Bruškovskij nucen vrátit se ke své versi. Prodlévat nebylo možné, protože vyšetřování se blížilo ke konci. Po návratu z Charkova řekl Čeberjakové přímo: Teď udeříme na Mifleho! A udeřili. Pátého ledna r. 1912 bylo skončeno předběžné vyšetřování ve věci vraždy, 10. ledna byl hotov obžalovací spis proti Bejlisovi, 20. téhož měsíce byl schválen, ale 18. ledna Brazul-Bruškovskij podal svoje vymyšlené udání soudu. V udání tvrdil, že vražda byla spáchána zločinci, a že se jí účastnili – zase oni nešťastníci – Lukáš Pichod'ko a Fedor Něžinskij, tito dva obětní beránci Židů, a dále dva bratři: Mifle a Fedor Nazarenkovi.

Andrjušu prý zabili proto, že byl náhodným svědkem při jednom z jejich trestných činů. Množství ran bylo vysvětleno v udání tím, že zločinci chtěli svést stopy a vraždu na Židy. Netrvalo déle, než několik dní, a celá lež byla odhalena. Alibi prvých dvou bylo již dříve prokázáno, a Mifle Nazarenko, na kterého Brazul-Bruškovskij vraždu hlavně svaloval, byl v době vraždy ve vězení. A na konec zase i sám udavač doznal, že se „mýlil“! Zase však se celá věc zamotala, trochu zdržela, ale k novému vyšetřování již nedošlo. Trik se nepodařil.

Postavení Židů se stávalo kritickým.

Obžalovací spis proti Bejlisovi byl schválen, a výslech určen na 17. května 1912.

Židé se usnesli, že k tomu nesmí dojít, že Bejlis nemůže sedět na lavici obžalovaných, a že musí být za každou cenu vysvobozen.

Opět se objevil na scéně Krasovskij, třebaže soukromě, aby prý se rehabilitoval. Jemu pomáhali dva jemu podobní, jakýsi Karajev a Machalin. Měli utvořit konečnou a pravděpodobnou versi, čehož se zhostili s dovedností nečestným lidem vlastní. Byl proveden promyšlený útok na Věru Čeberjakovou. Vražda se prý udála v jejím bytě a za vrahy byli označeni tři zloději: Singajevskij, Rudzinski a Latyšev. Jako když mávne kouzelným proutkem, tolik svědků se najednou objevilo. A všichni potvrzovali tuto novou versi.

Tentokrát měl židovský plán mnohem více štěstí. Dříve, než došlo k výslechu Bejlisovu, podáno bylo podplukovníku Ivanovu nové udání, které společně s Krasovským a jeho společníky vypracoval Brazul-Bruškovskij. Nutno přiznat, že si tentokrát počínali opravdu chytře. Cíle bylo dosaženo – došlo k novému vyšetřování!

Čtenář si jistě z uvedených okolností učinil obraz, jaké překážky čekaly všude na vyšetřování, co tu bylo nových versí a nových a nových svědků Židy koupených a jak byly úřady i soud klamány.

Část ruské společnosti byla židovskými triky rozhořčena. Zvláště členové „Dvouhlavého orla“ se rozhodli přispěchat úřadům na pomoc a jali se sami a souběžně s židovskými agenty pátrat. Zvláště jmenovaný již student Golubjev přispěl mnoho k vyšetření vraždy. Také velkostatkář Akacatov pátral, odpadl však později, když jej jeho vlastní žena uprosila, aby jí přísahal, že bude opatrný. Svým ženským instinktem pochopila, že se vydává v nebezpečí. Není také divu, že měla strach, protože v krátké době vyšetřování zemřela náhle celá řada důležitých svědků.

Tak tu nakonec bylo dvojí pátrání. První, vedené židovskými placenými pochopy, kteří měli za úkol zahladit stopy a důkazy proti Bejlisovi a najít vraha za každou cenu mezi nevinnými, druhí pak, kteří viděli nízkou hru, hleděli se nezištně dopátrat pravdy, které byli již tak blízko.

Odmyslíme-li si všechno to, čím Židé celou věc zaneřádili, pak popsali svědci okolnosti vraždy asi takto:

12. března 1911 odešel Andrjuša po snídani, asi v ½6. hod. do Kijeva. Cestou u mostu přes Dněpr ho viděli svědci Pavel a Marie Puškovi, bylo to po 6. hodině. Místo do školy odešel hoch ke kamarádovi Ženjovi Čeberjakovi, od kterého dostával prach pro svoji flintičku. Po osmé hodině jej viděli další dva svědci, Uljana a Kazimír Šachovských, stát se Ženjou. Andrjuša držel plechovku s černým prachem. Oba hoši mlsali cukrlátka a o čemsi si povídali. Asi ve čtvrt na devět stál Andrjuša před vchodem do továrny Zajcevovy. Tato svědectví byla přezkoušena a shledána pravdivými.

Byl tedy viděn naposledy asi hodinu před umučením, neboť podle mínění lékařů-znalců nastala smrt za 4 hodiny po snídani.

Dalšími svědky bylo zjištěno, že se celá skupina dětí, mezi nimiž byl i Andrjuša, šla vozit na mísící stroj v cihelně samé, že je s něho sehnal Bejlis a ještě jacísi dva Židé. Děti se rozběhly, jen Juščinského Bejlis chytil a odvlékl směrem k tovární peci.

Obhajoba kategoricky odmítala připustit fakt, že se děti vozily na mísidle hlíny v cihelně a že je pronásledoval Bejlis, který Andrjušu dohonil a odvlékl. Třebaže to svědci potvrdili.

Prvním ze svědků byl Kazimír Šachovský, který vypověděl, že několik dnů po vraždě potkal Ženju a ptal se ho, jak si v sobotu vyhráli. Chlapec odpověděl, že si nepohráli, protože je postrašil muž s černými vousy. Týž svědek byl vyslýchán pětkrát, ale nikdy již svoji první výpověď neopakoval. Byl zřejmě zastrašen a od židovských pochopů dokonce za svoji výpověď zbit, jak dosvědčil student Golubjev. Golubjev se totiž přiblížil skupince tří mužů, kteří nedaleko osudné jámy leželi v trávě, popíjejíce vodku. Mezi nimi byl i Dobžanskij, krčmář, který pravil: Margolin povídal, že Bejlise rozhodně osvobodí a zavrou Věru Čeberjakovou. Šachovskij příliš žvanil a přesto, že sliboval, že už to víckrát neudělá, zbili jsme ho!

Podle této řeči je zřejmé, že Šachovskij, který byl lampářem a jehož úkolem bylo rozsvěcet a zhasínat lampy v pustých místech, bál se vypovídat plnou pravdu, protože měl strach, že ho zabijí. Na konec se však přece vzmužil a vypovídal proti Bejlisovi. Stejně si po-

čínala i jeho žena Uljana. Když jednou rozsvěcela místo muže lampy, potkala jakousi Zacharovou, která se jí svěřila, že také 12. března viděla, jak Bejlis odtáhl Juščinského směrem k peci.

Vyšetřující soudce se rozhodl vyslechnout děti. K výslechu byl zavolán Ženja Čeberjak.

Jak důležitou a soudem takřka zanedbanou výpověď mohly dát děti, to pochopili včas soukromí agenti Poliščuk a student Golubjev. Rozhodli se k výslechu sami. Poliščukovi se svěřil Ženja, že se děti společně vozili na mísidle, a že je Bejlis vyhnal. Po druhé, pravděpodobně na rozkaz matčin, vození popíral. Podobně si počínal i před soudem. Ale výslech jeho sestry, Lidmily Čeberjakové, byl jasný:

„Spala jsem ještě, najednou slyším, že na ulici kdosi volá: Ženjo! Ženja vyšel, byl to Andrjuša, a zval ho: Ženjo, pojď se mnou na procházku! Ženja se ze začátku zdráhal, ale pak jsme zavřeli světlici a šli jsme se vozit na mėsídlo, Andrjuša s námi. Vozili jsme se a za chvíli jsme viděli, jak správce Mendel (Bejlis) se za námi rozběhl a ještě jiní taky za námi běželi. Utíkali jsme, protože jsme tam rozházeli cihly. Mendel chytil Ženju a Andrjušu, ale Ženja se mu vytrhl a utekl, ale Andrjuša se nemohl vyrvat a oni ho zatáhli. Moje menší sestra nevěděla o dírách v ohradě a nevěděla proto, kudy má utíkat a začala plakat. Já jsem doběhla do usedlosti, kde jsme bydlili, ale pak jsem se vrátila pro sestru a odvedla jsem ji domů. A ona po cestě plakala pro Andrjušu, že ho odtáhli. Ale já jsem to neviděla.

Vasil Čeberjak, otec Ženji, Lidmily a Valji, potvrdil, že to tak děti vyprávěly.

Ještě jedno děvčátko vypovídalo stejně. Ale hlavní svědci z dětí, Valja Čeberjaková a Ženja vyslechnuti již být nemohli, protože oba tito svědci – náhle zemřeli, krátce po Bejlisově zatčení. Bejlis byl zatčen 22. července. 8. srpna zemřel Ženja a za deset dní po něm i Valja. Prý na úplavici. O Ženju usilovali Židé již dříve, jak bylo u soudu zjištěno. Když jednou večer vyšel, aby doprovodil děti, přistoupili k němu dva Židé. Jeden ho chytil za rameno a řekl: Pověz nám, kde je jáma Juščinského, my ti dáme peníze! Ženja se polekal, vytrhl se a běžel domů. Zavalitý Žid, podobný Schnersohnovi, ho pronásledoval až ke schodům, kde ho zadrželi psi.

Ty dva psy potom někdo otrávil.

Svědci také pověděli, že dříve, než děti onemocněly úplavicí, hostil je Krasovskij nějakými mlsky. Někaké epidemie tehdy vůbec nebylo. V každém případě byla smrt obou hlavních svědků velmi podezřelá.

Nyní několik slov o Bejlisovi a ostatních Židech, kteří měli přímou či nepřímou účast na vraždě.

Menachil-Mendel Tevjev Bejlis byl v době vraždy stár 39 let. Byl jakýmsi příručím v cihelně, která patřila židovské chirurgické nemocnici. Jejím dřívějším majetníkem byl starý Žid Jonáš Mordkovič-Zajcev, který zemřel v roce 1907 a celou továrnu zmíněné nemocnici odkázal.

Starý Zajcev byl chasidem, člověkem velmi pobožným. Bejlise měl velmi rád, protože i Bejlis pocházel z chasidské rodiny, jeho otec byl chasidem a častým návštěvníkem cadiků. Jonáš Zajcev svěřoval Bejlisovi – pečení macesů!

V Zajcevově usedlosti se totiž připravovalo ročně do sta pudů macesů. Při pečení, jak sám Bejlis vypověděl, byl přítomen vždy rabín a ještě jeden příbuzný Zajcevův.

Čtenář by mohl tu okolnost, že Bejlis pekl macesy, pokládat za nedůležitou. Sám tento fakt by nic neznamenal. Ale bylo pozoruhodné, jak židovští svědci se při výsleších vyhýbali této záležitosti. Zmenšovali její význam a odbývali mávnutím ruky. Z toho, že býval Bejlis přítomen, nebo že sám macesy pekl, nelze prý dovozovat, že byl nějak pobožný a ortodoxní! Ale na otázku, proč tedy byl vždy tomuto „bezvýznamnému“ aktu přítomen rabín, zůstávali dlužni odpověď. Bylo by vůbec možné, aby tak pobožný chasid, jakým byl Zajcev, dovolil, aby byl přítomen člověk nábožensky lhostejný? Syn Zajcevův, Markus, chtěl dokázat, že macesy u Židů vůbec nehrají zvláštní úlohu a tvrdil, že neví, odkud sám macesy dostával, vůbec prý ho to nezajímalo. Tvrdil dále na otázku, jak se k tomu choval jeho otec: Myslím, že můj otec považoval pečení macesů za právě tak důležité, jako solení okurek.

Ta ulekanost Židů v otázce pečení macesů v továrně, kde byla vražda spáchána, měla svůj dobrý důvod.

Kromě Bejlise bydlili v cihelně ještě dva Rusové a čtyři Židé. Židé se jmenovali: Mojše Černobylskij, dva bratři Dubovikové a jakýsi Zaslavkij. Po nějakou dobu se tam také zdržoval Žid Feiwel-Schnersohn. Zda měli všichni tito Židé podíl na smrti Juščinského, možno tvrdit toliko stran Schnersohna. On působil při lákání Andrjuši, jak bylo svědky dokázáno, a to již delší dobu. Židé totiž si vyhlédli Andrjušu již dávno a od roku 1910 po něm slídl Schnersohn.

Jak bylo s počátku řečeno, byl Andrjuša nemanželským dítětem. Nic více jej nebolelo, než když na něj někdo směšně pokřikoval „parchante“. Hochova samolibost a citlivost byla tak veliká, že si umínil svého otce nalézt stůj co stůj. A to věděli i Židé ze sousedství a na chlapcově neštěstí postavili svůj plán.

Jakýsi Žid, který navštěvoval Slobodku, a kterému tam říkali Pavel, po Andrjušovi slídl, seznámil se s ním a sliboval mu, že mu řekne, kdo a kde je jeho otec. Podle všech příznaků nebyl tento Pavel nikdo jiný, než Schnersohn. Když pak za procesu vyšla tato skutečnost najevo, hledali záhadného Pavla, ale ten beze stopy zmizel.

Andrjuša se seznámil ve Slobodce s židovským chlapcem Arendarem a velmi často jej navštěvoval. U Arendarových bydlel ještě starý Žid jménem Tartakovskij. Ten měl Andrjušu velice rád. Když se hoch ztratil, starý Žid pro něho velice tesknil, dokonce se na rozumu pomátl, s ostatními se pro chlapce hádal a křičel na ně. Židé dostali strach, že něco prozradí, a tu najednou starý Tartakovskij se udávil kostí.

Feiwel Schnersohn před soudem o ničem nevěděl a nic neznal. Neznal se ani s lidmi, u kterých bydlel, neznal a nikdy prý neviděl Andrjušu, neznal ani jeho matku. Neznal nic, ani Šulchan Aruch, třebaže každý židovský školák ví, co to je. Nadto pak, aby to nevěděl on, který pocházel z Lubovičů, hlavního hnízda chasidismu, kam se zasílala krev, jak se ukázalo v procesu saratovském. Schnersohnův otec byl řezník, bratr vydržoval „cheder“, židovskou školu, jeden jeho příbuzný byl rabínem. A tento Schnersohn, pocházející ze známého rodu Schnersohnů (rabi Schnersohn Salman byl jedním ze zakladatelů chasidismu a jeho potomci stáli vždy v čele chasidů), nevěděl nic o židovském rituálu, ani o významu krve v židovském náboženství, ani nevěděl, co je to thora!

Bylo zjištěno, že v době vraždy přijížděli do Kijeva podezřelí Židé, byli viděni v cihelně Zajcevově. Soud měl velmi těžkou práci s jejich zjišťováním. Obhajoba se někdy dovolávala jejich svědectví, jindy zase proti těmže protestovala. Státní zástupce pojal podezření proti metodám obhajoby, a to jej nakonec dovedlo na stopu dvou Židů, cadiků, kteří přijeli do Kijeva odkudsi z ciziny, aby se odebrání krve Juščinskému zúčastnili. Bydlili v době vraždy u Bejlise, ale jejich totožnost se nepodařilo zjistit.

Zajímavé je svědectví vězně Kazačenka, který sdílel s Bejlisem společnou celu. Byl osvobozen a měl být propuštěn. Toho využil Bejlis a požádal spoluvězně, aby jeho ženě doručil dopis. Tento dopis byl vězeňskou správou zadržen. Bejlis v něm žádal svou ženu, aby byla Kazačenkovi ve všem nápomocna, když ji bude o něco žádat, neboť on jemu, Bejlisovi, pomůže. Kazačenko pak před soudem vypověděl, v čem měla jeho pomoc spočívat. Bejlis jej žádal, aby otrávil lampáře Šachovského a Nakonečného strychninem, namíchaným do kořalky. Veškeré pomůcky a prostředky mu měli poskytnout Židé. Jak známo, zvláště Šachovskij vypovídal proti Bejlisovi závažné věci.

Proti Bejlisovi vypovídal také svědek Vasiljev Stěpan, který sloužil jako vrátný v továrně Zacharčenkově, která sousedila s továrnou Zajcevovou. Vypovídal, že plot kolem cihelny byl děravý, takže tam děti měly snadno přístup, obhajoba však tvrdila, že plot byl spraven. Oprava však byla provedena až po vraždě.

I tento svědek najednou zemřel za podezřelých okolností.

Obžaloba se obírala otázkou, zda bylo možné vraždu v cihelně spáchat. Židé tvrdili, že je to vyloučeno, protože se tam v den vraždy pracovalo. Ale i to bylo vyvráceno. 12. března byl v továrně klid, neboť dělníci vezli cihly kamsi daleko. Mimo to bylo zjištěno, že i za plné práce byla v továrně místa zcela nerušená, porostlá křovím a oddělená příkopy, od jedné peci ke druhé celý kus cesty. Krasovskij upozornil na továrnu až v červnu, za tři měsíce po vraždě. Ale ani pak neprohlédl místo, kde byla spáchána vražda, totiž Bejlisovu stáj. Když pak se Židé dověděli, že k prohlídce dojde, a oni se každý počin a úmysl soudu dověděli prostřednictvím Krasovského napřed, stáj vybilili. A nakonec z obav před opětovným pátráním stáj zapálili.

Soukromý žalobce, advokát Zamyslovskij, upozornil ve své řeči na spoustu náhod, které se sběhly v době vyšetřování. Náhodou pošli psi, kteří překazili dopadení Ženji Čerberjaka, náhodou za dva týdny po zatčení Bejlisově zemřeli Ženja a Valja, korunní svědci proti Bejlisovi, náhodou shořely stáje, náhodou zemřel Žid Tartakovskij, náhodou skonal svědek Vasiljev. Náhodou se v době vraždy objevovali na Lukjanovce cizí Židé v podivných šatech, náhodou se u Bejlise ubytoval Žid Schnersohn, pocházející z rodu Lubovičských dědičných cadiků. Těch „náhod“ bylo příliš mnoho, než aby nemluvily proti Židům.

Když byly vykonány zkoušky hlíny z okolí stáje, ukázalo se, že je to tatáž, která byla nalezena na šatech mrtvého Andrjuši. Měl opět pravdu Zamyslovskij, když řekl, že stopy živého Juščinského vedou do továrny, tam se ztrácejí, a stopy mrtvého Juščinského vedou z továrny. Šlo o to zjistiti, kudy mohla býti mrtvola přenesena ze Zajcevova závodu do jámy, kde byla nalezena. Brzy se ukázalo, že to bylo velmi snadno možné, neboť ve směru k jámě byla pohodlná díra v plotě. Když toto místo bylo ke konci dubna prohlíženo po druhé, byla díra zabita novými prkny a novými hřebíky.

Z ničeho nic oživila najednou verše, že Juščinského zabili Čeberjakovi. Verše se chytil Krasovskij a jeho společníci, a začali ji rozvíjet. A aby jí dodali hodnověrnosti, poohlédli se po svědcích. Našli dvě sestry Djakonovy. Krasovskij jim začal nadbíhat, vozil je po divadlech a restauracích, a ony najednou začaly vypovídat. Kateřina Djakonová sdělila soudu, že byla 11. března u Čeberjakové a viděla, jak k Ženjovi přišel Juščinskij a jak hoši spolu odešli na procházku. Na druhý den, t. j. v den vraždy navštívila Čeberjakovou opět a viděla ve velké místnosti Singajejského, Rudzinského a Latyševa, kteří se jejího příchodu polekali a skryli se v malé světnici. Čeberjaková ji do světnice nechtěla vpustit a odvedla ji do kuchyně. 13. března ji prý k sobě Čeberjaková pozvala ještě s jakousi Čerňakovou na noc. Ale padl prý na ně na všechny takový strach, že odtamtud prchly a nechaly na stole rozsvícenou lampu. Příštího dne je Čeberjaková pozvala opět na noc a té noci se prý Djakonová dotkla náhodou nohama jakéhosi pytle, ve kterém bylo cosi studeného, kluzkého, strašného, jakoby mrtvola. Za několik dní prý ji zastavil nějaký cizí člověk, maskovaný, třikrát za sebou na ulici a řekl jí, že vraždu provedli oni tři, Singajejskij, Rudzinský a Latyšev v bytě u Čeberjakové.

Další svědkyně, Malickaja, která bydlela pod bytem Čeberjakové, měla slyšet osudné noci jakési nosové zvuky a křik a pak prý viděla, jak pět lidí neslo cosi dlouhého a měkkého. Všechny tyto výpovědi obstaral Krasovskij.

Výpovědi měly různé rozpory, konečně se zjistilo, že se jim učily nazpaměť, jako ve škole, a Krasovskij s Vygranovem je zkoušeli.

Proces se zase o něco protáhl, ale Bejlis nebyl podezření zbaven.

Soud však šel svými cestami. Povolal znalce z oboru lékařství, znalce psychiatry a psychology a protože nebylo možné nedbat hlasu, který vraždy Juščinského označoval za vraždu rituální, tedy i znalce oboru náboženského, theology.

Jako znalci-lékaři působili: profesor Obolenskij, který provedl pitvu, ale zemřel ještě v době, kdy se provádělo předběžné vyšetřování, profesor Kosorotov, oba vynikající učenci a odborníci v soudním lékařství. Třetí byl profesor Tufanov, čtvrtý prof. Pavlov, poslední prof. Kadjan, známý chirurg.

Posudek psychiatro-psychologický podali vynikající učenci, profesoři Sikorskij, Bechtěrev a Karpinskij.

A konečně bohoslovecký posudek o vraždě podali lidé zvučných jmen: kněz Pranajtis, který byl lektorem hebrejského jazyka na duchovní akademii v letech 1884–1902, profesor Trojickij, prof. Kokovcev, Tichomirov a rabín Maze.

Začněme se soudně-lékařským dobrým zdáním.

Znalcům bylo dáno 23 otázek. Porada znalců trvala asi 12 hodin, při které se znalci nedostali k jednohlasnému řešení. Rozdělili se ve dvě skupiny, s jedné strany Kosorotov a Tufanov, s druhé strany Pavlov a Kadjan. Jejich mínění se proplétala, v některých bodech úplně se ztotožňovala, v jiných se rozcházela. Jediný Pavlov byl opačného názoru téměř ve všech otázkách.

Profesoři Kosorotov, Kadjan a Tufanov potvrdili souhlasně, že:

1. všechna zranění byla způsobena Andrjušovi za jeho života,
2. jedno zranění, a to do srdce, bylo smrtelné,

3. smrt nastala spolupůsobením všech ran, udušením a ztrátou krve,
4. první rány byly zasazeny do hlavy a krku, potom, po známé 5–8 minutové přestávce, ostatní rány. První rány byly zasazeny do hlavy, kdy čepice byla na hlavě. Časové rozpětí mezi první ranou a smrtí bylo 15 minut, což podle Kosorotova a Tufanova jest pokládat za minimum,
5. nejpravděpodobnějším nástrojem vraždy je jehlice (šídlo),
6. vrazi byli nejméně dva,
14. anatomických znalostí vrah neměl,
15. ruce byly svázané za zády po smrti,
16. smrt nastala pravděpodobně za 4 hodiny po přijetí potravy,
17. vražda byla vykonána nikoli v jámě, ale v takovém místě, kde byla hlína, v neobydlené místnosti,
18. mrtvola byla přinesena do jámy až poté, kdy krev zaschla, nikoli dříve, než půl dne po vraždě,
19. a 20. podle všeho byla mrtvola přenesena již ztuhlá,
21. byla-li mrtvola umyta, není známé,
22. krev zasychá během půldne,
23. hlína na mrtvole je dvojího druhu: z místa vraždy a z jámy

Nesouhlas v mínění se projevil v otázce č. 17 a 23. Na otázku sedmou odpovídal prof. Kosorotov, že zranění se dala za strašných muk, Kadjan míní, že nebyla právě bolestivá, ač i bolest připustil, odmítl však přímo mučení. Kosorotov pokládal způsobená muka za jeden z účelů zločinu. Na otázku 8. a 9. odpověděl prof. Kosorotov určitě a jasně, že v mrtvole bylo nalezeno docela nepatrné množství krve, že hoch ztratil neméně než polovinu vši krve, t. j. od jednoho a čtvrt do jednoho a půl kg krve, nebo asi 5 a půl čajových sklenic. Kadjan odmítá udat množství, ale souhlasí, že ztráta byla velká. Říká toliko, že nebylo úplného vykrvácení.

Otázka desátá: souhlasně s prof. Kosorotovem krvácela nejvíce rána na levém spánku, která zasáhla tepnu a vydala celou fontánu krve, dále rána za krkem, která rovněž krvácela ven, nepatrně dovnitř. Prof. Kadjan míní, že tato poslední rána krvácela více dovnitř, než navenek.

Na otázku 11., 12. a 13. prof. Kosorotov odpověděl, že účelu odnítí krev bylo učiněno zadost, třebaže operace byla provedena hrubě a proti pravidlům medicíny. Tělo chlapce bylo při tom mírně nakloněno doleva. Cílem nebyla vražda prostá, nýbrž mučení, při čemž rány byly většinou zasazovány do takových míst, která jsou na krev bohatá. Profesor Kadjan míní, že se jedná o prostou vraždu.

Tak, jako se lišila mínění lékařů, rozcházela se i mínění znalců psychiatrů a psychologů. Z jedné strany tu stál prof. Sikorskij, z druhé Bechtěrev a Karpinskij. Znalcům bylo položeno 8 otázek.

Shodné odpovědi dali všichni znalci toliko na druhou a šestou otázku, že totiž vražda nebyla spáchána člověkem duševně chorým, nebo na podkladě pohlavní zvrácenosti. Na první otázku odpověděl prof. Sikorskij: cílem vraždy bylo získání krve, které Juščinskij ztra-

til asi tři čtvrtiny, rána do krku dala největší množství krve, vražda trvala 20–25 minut při plném vědomí oběti, vrazi byli nejméně čtyři.

Bechtěrev a Karpinskij se domnívali, že vražda nebyla spáchána pro krev a že jde o prostou vraždu.

Na třetí otázku odpověděli titíž znalci, že nelze určit, k jakému povolání vrazi náleželi, že však lze mít za to, že nebyli znalí medicíny a že nebyli ani řezníky. Sikorskij prohlásil, že pravděpodobně existuje jakési povolání, které, soudě podle bodných ran, má za účel zbavovat oběti krve. Ke čtvrtému bodu uvedl prof. Sikorskij, že v charakteru a pořádku ran je patrná jistá plánovitost. Ostatní říkají, že plánovitost byla porušena vášnivým jednáním. Sikorskij pak v souvislosti s otázkou pátou tvrdil, že z charakteru ran plyne, že vraždu spáchali náboženští fanatikové – Židi, ostatní dva znalci usoudili, že z provedení vraždy nelze soudit na národnost vrahů.

Sedmá otázka přinesla opět nesouhlas. Sikorskij tvrdil, že vrazi pracovali za klidné rozvahy, ostatní soudili, že vrazi pracovali ve stavu jakési vášně.

Důležitou osmou otázku zodpověděl prof. Sikorskij, že vražda byla spáchána z náboženských důvodů a že se jedná o typickou rituální vraždu dítěte za účelem odnětí krve za živa, ostatní dva neviděli důvodu pro takový úsudek.

Jak je vidět, třebaže se v mnohém znalci shodli, přece v nejdůležitějších bodech se rozcházel. I to si vysvětlíme.

Z toho, co znalci řekli, vznikají dva od sebe rozdílné obrazy vraždy. První vypadá asi takto:

Chlapce zatáhli do jakési místnosti, kde byla hlína a zasadili mu přes furačku několik ran do hlavy, po kterých však on neztratil vědomí. Drželi jej za ruce. Jeden hoch držel za hlavu a zacpával mu nos a ústa, druhý pak mu začal zasazovat rány do míst, bohatých na krev. Do pravého spánku bylo zasazeno 13 bodných ran, které měly vyvolat bohaté proudy krve, ještě spíše však způsobit muka, je však možné, že tu byl ještě jiný, neznámý účel. Do levého spánku byla zasazena toliko jedna rána, která zasáhla tepnu a vydala skutečnou fontánu krve. Pak byla hochovi sňata kazajka, rozepjata a odtržen límec košile, načež zasazeno 7 ran do krku v šíji, jimiž byly poraněny jak arterie, tak cévy. Tyto rány krvácely nevalně dovnitř, za to však bohatě navenek. V tu dobu bylo tělo Andruši poněkud nakloněno doleva.

Po těchto ranách nastupuje pauza asi 5–8minutová a za tu dobu ztratil hoch asi tři čtvrtiny vši své krve. Když pak skoro všechna krev vytekla, zasadili hochovi nové rány do žeber, boků a v jiná místa, jedna z posledních vedla do hlavy a docela poslední přímo do srdce. Vrazi pracovali podle plánu a bez jakéhokoli vzrušení.

Druhý obraz je zcela odlišný:

První úder byl pravděpodobně zasazen do spánku a měl za následek veliké krvácení, pak následovala rána do zátylku a silná rána doprostřed temene, která hoch omráčila. Po ní ztratil Andruša vědomí a naklonil se na levou stranu. Všechny další rány způsobily krvácení dovnitř. Hochovi ucpávali nos a ústa, takže se zadusil. Po přestávce mu zasadili další rány, poslední do srdce. Vrazi chtěli hochu toliko zbavit života, jiný účel tu nebyl. Vrazi pracovali ve stavu vzrušení, což vysvětluje ze spousty ran, zasazených bezplánovitě, kam se dalo.

To jsou tedy dva obrazy. Který z nich je pravdě blíže? Probíráme-li se podrobnostmi, jeví se pravděpodobnější obraz první.

Čtenář se otáže, jaké asi byly důvody, že se znalci v posudcích rozcházel, když jedni předložili posudky Bejlisovi krajně nepříznivé, kdežto druzí vyvolali dojem, že jde o běžnou vraždu. Nutno říci, že znalci byli vesměs lidé vzdělaní a kromě jednoho, o kterém bude dále řeč, nedali na sebe působit nijakým nátlakem.

Hlavní příčinu možno hledat ve východisku jejich pátrání. Oni, jak bylo vidět, nevěřili, jako většina lidí, v možnost existence rituálních vražd a proto, chtějí nechtě, hledali jiné vysvětlení. Přistoupili ke svému úkolu s neúmyslným předsevzetím, že o vraždu rituální nejde, ale brzy narazili na zjevy, které prostou vraždou nebylo možno vysvětlit. Ale jejich úkolem bylo právě takové zjevy objasnit, byl od nich, jako odborníků, požadován posudek. Jakkoli se namáhali, nedovedli podat vysvětlení. A tak došli k násilným, za vlasy přitaženým výkladům, které si navzájem odporují a příčí se zdravému rozumu a logice.

Tato vražda byla jen tehdy pochopitelná, jestliže byla připuštěna možnost otázky odnětí krve. Jinak nikoli. V krajním případě by snad bylo možné teoreticky připustit motiv, že byla spáchána za tím účelem, aby byla svedena na Židy. Ale i to by svědčilo proti Židům, třebaže nepřímě, protože by vrazi museli mít někde vzor. Ale tu by sotva byla vražda provedena takovýmto způsobem, který vyžadoval fanatismu a bezmeznou bezcitnost. Stačilo by tedy, kdyby rány byly zasazeny tělu již mrtvému. Tato domněnka byla všemi znalci odmítnuta jako nemožná.

Je třeba říci několik slov o posudku chirurga Pavlova, na který je sotva možné se dívat bez ošklivosti. Posudek dává tušit přítomnost stříbrňáků a zvoní židovským zlatem. Ne nadarmo se říkalo před a po procesu s Bejlisem, že za něj dostal prof. Pavlov 200.000 rublů.

Pavlov se rozcházel se všemi znalci. Začal kritikou protokolu o ohledání mrtvol, které prý bylo povrchní a „vyvracel“ každé slovo, jež bylo řečeno v neprospěch Bejlise. Nebylo prý vůbec ztráty většího množství krve, rány nebyly bolestné a ani hodina smrti není prý přesně určitelná. Tomu se docela rozhodně opřel prof. Kosorotov, když uvedl příklad z disertační práce lékařské o pokusech se psy v tomto směru, kde smrt byla určena na vteřiny přesně. Aby dokázal, že Andruša neutrpěl bolestivých ran, vyprávěl Pavlov o operacích, které sám prováděl bez narkosy na svých pacientech, kdy vyřezával na spánku nemocného 16 opuchlin, trepanoval a lámal kosti, dlátkem a kladívkem dobýval celé jejich kousky a to vše prý bez bolesti a nemocní si ani nestěžovali. Pak vzpomněl na případy, kdy vojáci ztratili v boji celé kusy těla a zpozorovali to až po boji atd. Andruša prý krvácel, ale nebylo to smrtelné a uvnitř těla prý zůstalo ještě „mnoho krve“.

O posudku prof. Pavlova se vyjádřil výstižně dr. Kosorotov: Mě, jako soudního znalce neudivuje to, že chirurg Pavlov nemá některých vědomostí, které má mít lékař, zabývající se soudním lékařstvím, ale to, že se pouští do oblasti, která se ho vůbec netýká.

Obhajoba využila náležitě posudku prof. Pavlova, ba postavila na něm celou stavbu Bejlisovy očisty.

Posudky znalců theologů nebudeme zde čtenáře unavovat. Z jejich vědomostí vznikla kapitola další této knihy, která je výsledkem studia vědce Rozanova.

Proces s Bejlisem se chýlil ke konci. Dne 28. října 1913 předložil soud soudcům z lidu dvě otázky:

Je dokázáno, že dne 12. března 1911 v Kijevě na Lukjanovce, na Verchně Jurkovské ulici v jedné z místností cihelny, patřící židovské chirurgické nemocnici a jsoucí v závodě kupce Marka Ionova Zajceva, byly bodným nástrojem třináctiletému chlapci Andreji Juščinskému zasazeny rány do hlavy, šíje, hrudi a boku, když mu byla před tím zacpána ústa a nos, a že tyto rány byly mučivé a měly za následek smrt?

Jestliže jsou dokázány skutečnosti, jmenované v otázce první, je vinen obžalovaný, měšťan města Vasilkova v kijevské gubernii, Menachil-Mendel Tevjev Bejlis, 39 let starý, tím, že se rozhodl a po úradě s jinými, kteří vypátrání nebyli, z náboženského fanatismu zbavil života třináctiletého Andreje Juščinského...?

Po hodinové poradě dali soudci z lidu tuto odpověď na otázku prvou:

Ano, jest dokázáno!

A na otázku druhou:

Ne, není vinen!

Bejlis byl osvobozen...

Židovský tisk a Židé celého světa jásali. Bejlis byl oslavován jako oběť náboženské nenávisti křesťanů a hloupého, nekulturního antisemitismu.

*

Třebaže kijevský proces skončil pro Bejlise osvobozením, přece jen naplnil světové Židovstvo neukojitelnou touhou po pomstě a příšernou nenávistí nejen k úředním místům a procesním svědkům, ale i k celému ruskému národu a jeho vládě. A největší nenávist směřovala přímo proti panujícím rodu a tehdejšímu caru Mikuláši II. zvláště. Nebyly to jen po-židovštělé listy ruské, ale noviny celého světa, které z židovského pera uveřejňovaly nejprudší útoky a hrozby carovi i národu.

Vídeňské časopisy „Neue freie Presse“, „Wiener Tageblatt“, „Die Welt“ a „Sonntagszeitung“ a stejně i „Hammer“ č. 274 ze dne 15. listopadu 1913 psaly:

„Osud ruského národa, jeho budoucnost – netoliko **v** Rusku, ale na celém **světě** – se nyní nachází **v** rukou dvanácti nevzdělaných ruských mužů.“⁴

Po tomto úvodu následovaly hrozby carovi, carské rodině a celému Rusku.

„Ruská vláda se rozhodla vypovědět židovskému národu **v** Kijevě rozhodnou bitvu. Od výsledku tohoto titanského boje závisí osud – **dobře** si uvědomte – židovského národa? Ó, nikoli, **v** žádném **případě**. Židovský národ je neporazitelný, **v** sázku byl dán jedině osud ruského státu: být **či** nebyť? – to je otázka pro Rusko. **Vítězství** ruské vlády jest začátkem jejího konce. Není pro ni žádného východiska. To si **dobře** zapamatujte! Zdálo se, že výsledky procesů **v** Tizsa-Ezlar **a v** Polné **učiní** navždy konec krvavým pomluvám. My, Židé, jsme plně

⁴ Porotců v procesu Bejlisově.

věřili, že se **v** celém světě nenajde **křesťanská** vláda, která by se odvážila vznésti **opět** podobné obvinění. Ale **mýlili** jsme se. Je **ještě** jedna vláda, která **s** námi **nepočítá**, anebo alespoň **předstírá**, že **nepočítá**. Tím **hůře** pro ni! My **v** Kijevě **ukážeme** celému světu, že Židé **nedovolí**, aby **s** nimi bylo **žertováno**."

Čtenář snad namítne, že tato poznámka ke kijevskému procesu není na místě a že se vymyká z rámce úvah, které jsou obsahem této práce. Ale není tomu tak. Židovské hrozby nebyly plané. Jak bude dále ukázáno, hraje záměna kohouta za lidskou oběť v židovském náboženství důležitou úlohu.

A máme-li na mysli tento malý detail židovského vztahu ke krvi, zaujme nás dopisnice, která již na jaře 1914 kolovala mezi Židy v Litvě, Německu a Polsku, a na které byl vyobrazen rabín, držící za nohy obětního kohouta, jehož hlava byla zaměněna hlavou cara, který vládl v Rusku v době kyjevského procesu. Na dopisnici byl hebrejský nápis, znamenající v překladu: „Nechť on je mým výkupem, nechť on je obětován za mě, nechť on je mojí obětí.“ Osud carův a jeho rodiny je dostatečně znám. Jejich vrahy byli Židé. A když jsme poznali zásady talmudismu, a když si uvědomíme důvody, o nichž bude ještě dále řeč, a pro které Židé vraždí, docházíme k pevnému přesvědčení. Zavraždění cara Mikuláše II. a členů jeho rodiny bylo vraždou rituální.

IV.

TŘINÁCT RAN JUŠČINSKÉHO.

Dvanáctého března L. P. 1911!

Toho dne byl záhadným způsobem zabit třináctiletý „křesťanský hoch, žák přípravy“ duchovní školy kijevské, Andrjuša Juščinskij. Nejen Kijev, ale celé Rusko, celá Evropa byla vzrušena touto podivnou vraždou.

Uleklo se Židovstvo celého světa a postavilo se do střežu.

Najednou byl z vraždy obviněn Žid Mendel Bejlis. Nepodplatitelní lidé, děti desítileté, viděli, jak Žid vedl za ruku Andrjušu do osamělé cihelny – a pak už hoča nikdo živého neviděl.

Nastal ruch okolo vraždy. Jedni říkali: Vy tomu věříte? Vždyť takovým věcem věřili ve středověku! A nyní máme dvacáté, osvícené století. Kde zůstala kultura? A druzí hledali usilovně vraha jinde. Obvinili vlastní rodiče Andrjušovy, stejně, jako předtím obvinili rodiče Anežky Hrůzové u nás. Obviňovali zpustlou babu Čeberjakovu, tutéž, která v Charkově odmítla vzít na sebe vinu za 40.000 rublů. Snažili se svalit podezření na zlodějskou bandu, s kterou byla Čeberjakova ve spojení.

Způsob vraždy, spáchané na Juščinském, vylučoval prostou, z jakýchkoli důvodů spáchanou vraždu. Pravý spánek a tělo bylo poseto bodnými ranami, které již samy o sobě prozrazovaly jakýsi nepochopitelný systém a plánovitost. A pak, třináctiletý hoch nemohl zavdati příčinu k vraždě ze msty, loupežné, nebo jinak motivované.

Ale noviny byly na poplach. Ne, to není možné!

Co však naplat. Výsledky lékařského ohledání mluvily jasnou řečí. Stejně, jako by bylo nepochopitelné a neuvěřitelné, aby na ruské vesnici zemřel někdo následkem indiánského jedu „currare“, ale kdyby tento záludný jed byl nalezen v žaludku mrtvého, nemohl by mít nikdo pochyb o tom, že smrt nastala po „currare“.

To, co bylo v Bejlisově procesu zjištěno, bohužel však nedošlo zasloužené odplaty, bylo jasné. Přes všechny úplatky, přes obviňování. Přes to, že nikdo nebyl vraždy účasten na vlastní oči, ale netřeba vše vidět. Hodiny jdou za stěnou, slyšíme jejich tikot, víme, že jdou, aniž bychom je potřebovali vidět.

A pak byl Andrjuša nalezen.

Razonov píše:

Je strašná tvářička Andrjuši Juščinského s víčky ne docela zakrývajícími oči, které se na nás dívají teskným pohledem. „Jsem zemdlen, nemohoucí, vše tolik bolí“ – říkají. Jaký smutek a jaká únava je v té tváři! Jak milé je to líčko, jak nekonečně milé, zvláštní a pokorné, něžné, podivuhodně ušlechtilé. Pohleďte a vryjte si do paměti ty rysy, zapamatujte si na celý život ten znavený a skleslý výraz mučedníka a přemýšlejte, celý život přemýšlejte o tom, co se stalo!

Zdravý, čistý a bez poskvrnky, nevinný, takový byl vybrán Andrjuša podle zákonů Mojžíšových (Leviticus, kap. 1., verš 3.), křesťanský mučedník.

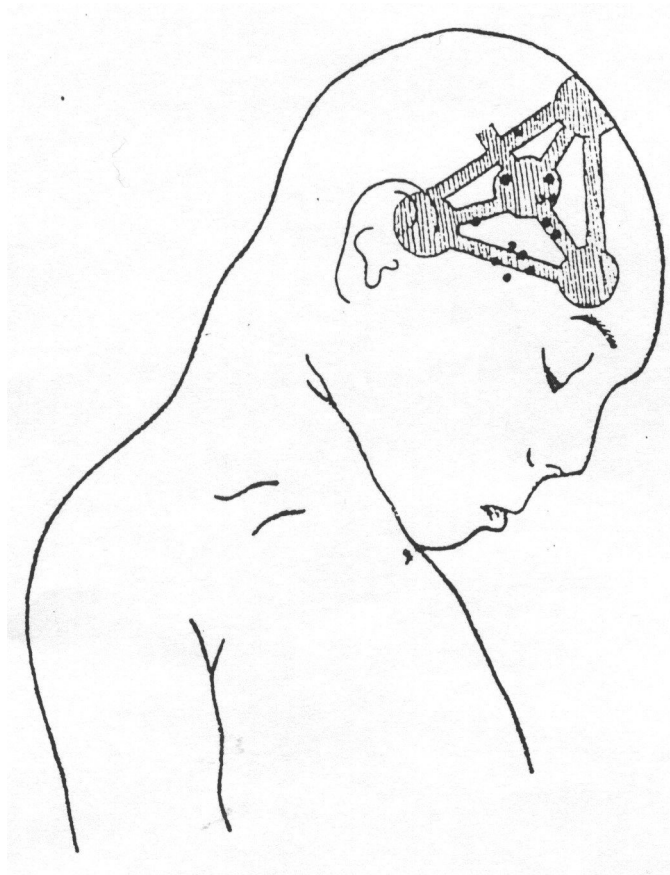
Zdaž budou slepí, kteří neprohlédnou nad následujícími stránkami?

Lékařské a psychologické zkoumání bodných ran, nanesených Juščinskému v oblasti pravého spánku, nemohlo dáti dostatečného výsledku.

Otázka, která se v tomto případě vyskytla, jestli totiž ten, kdo rány zasazoval, konal svoji práci systematicky a podle plánu, zůstala nevyřešenou.

Kladné rozřešení takové otázky pak by se jevílo potvrzením faktu, že je skutečně dokazatelnou existence vražd, které nemají za účel jedině zbavení života.

Ve vztahu ke skutečnostem jiného řádu, majících bezprostřední spojitost s vraždou Juščinského, mohla by existencí smrtelných ran, zasazených za neznámým účelem, dát přesný obraz tak zvané vraždy rituální.

Rány na pravém spánku Juščinského se kryjí se spodním světem tabulky Sefirotů.

Zkoumání si všímalo všech ran na těle zabitého. Zvláště posudek profesora Kosorotova v tomto směru svedl k tomu, že charakter ran, podle profesorova mínění, ukazuje na přesnou systematickosti v činnosti vražd. Na druhé straně pak zkoumání bohoslovecké obrátilo pozornost ke třinácti ránám v oblasti spánku, spatřujíc v existenci tohoto čísla nezvratitelné příznaky rituálu.

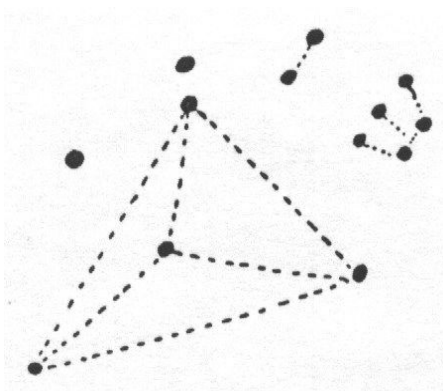
Tím způsobem vznikl jakýsi nesouhlas, jehož podstata záleží v tom, že zkoumání lékařská viděla systematickosti v zasazení všech ran, zatím co kněz Pranajtis spatřoval systém toliko v 13 ranách na spánku a nepřikládal zvláštního významu ranám ostatním.

Ocenění obou ohledání ran v tomto případě přivádí k závěru, že bohosloveckému studování případu nutno přiznat důstojné místo, neboť z mnoha jiných důvodů byla tato vražda pokládána za rituální.

Třináct ran na pravém spánku zabitého, stojí podle mínění kněze Pranajtise, v nepochybném spojení s textem knihy Zohar, kde se mluví o dvanácti ranách nože a nožem, což dává dohromady třináct. Tento vztah, který se expert pokouší dokázat, musí být potvrzen několika vnitřními spojovacími články. Ze stanoviska specialisty v kabale, jak bude dále ukázáno, takový vnitřní vztah mezi ranami a textem knihy Zohar skutečně jest a nemůže o něm být pochyb. Ale jemnocitný znalec skutečného materiálu, obsaženého v židovských svatých knihách, kněz Pranajtis, řeší tuto otázku, t. j. vztahu ran k textu, cestou intuitivního poznání. Tato skutečně existující nit, která spojuje oba fakty, zachází za hranice kompetence ctihodného experta, protože je to oblast čistě praktické kabaly a také pohnutky činu mohou býti neznámy osobě, třebaže se dobře vyzná v židovských posvátných knihách. Jestliže rituální vraždy skutečně existují, musí probíhat jako řada kabalistických operací na předem určeném subjektu, operací, zaměřených k určitému cíli a majících za východisko i za konečný cíl důvody kabaly.

Cílem tohoto pojednání je stanovit spojitost mezi třinácti ranami na pravém spánku zabitého hocha a textem svaté židovské knihy Zohar (Zeher), která se pak jeví jako recept z jedné strany a jeho praktickým vyplněním podle mystického textu ze strany druhé. Dokument, o kterém není pochyb a který byl načrtnut řadou bodných ran na spánku zabitého, již při povrchním studiu hlásá ten fakt, že při nanesení těchto třinácti ran vládl určitý systém.

Všechny rány mohou býti rozloženy na samostatné skupiny v tomto pořádku:

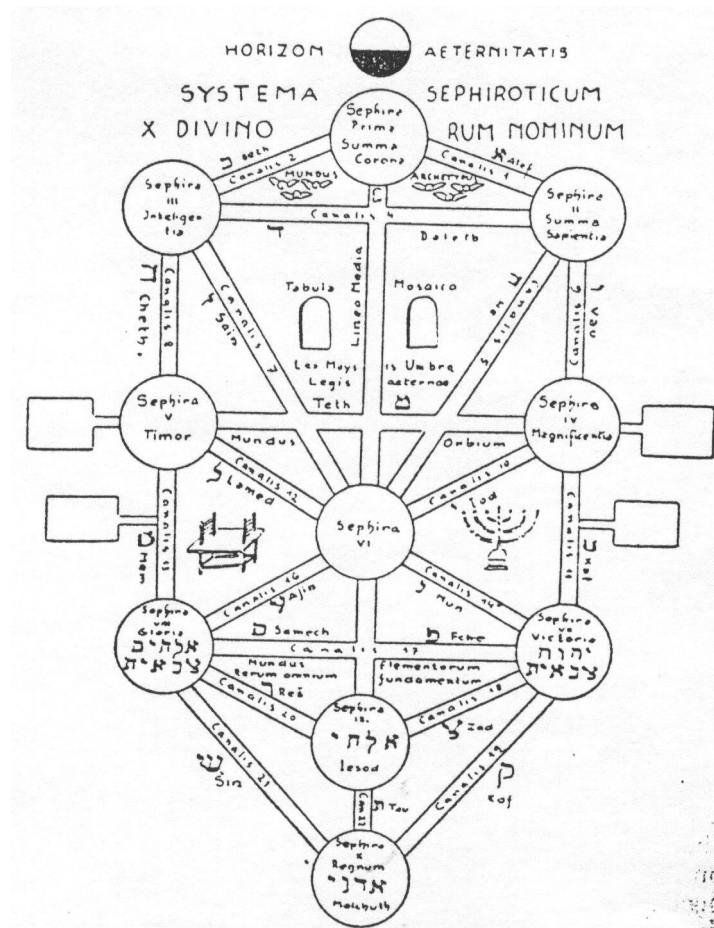
V těchto skupinách na sebe obracejí pozornost hlavně dvě: vrchní s pravé strany a spodní, v níž jsou rány umístěny na vrcholech a ve středu téměř rovnostranného trojúhelníku. Vrchní skupina zaslouží zvláštního pozorování. Vypadá, jako na bok položený lichoběžník, sestávající z pěti bodů. Pravidelnost vrchních třech ran této skupiny dala při lé-

kařském ohledání důvod k domněnce, že rány byly naneseny jedním úderem trojzubce. Ponechme zatím stranou tuto domněnku, neboť není pro ni dokazatelného podkladu a obraťme pozornost na všeobecnou formu této skupiny ran. Pro posouzení jejího bezpečného významu dává jak kabala, tak i židovská abeceda bohatý materiál. V židovské abecedě jest písmena

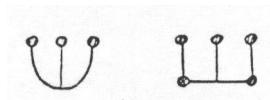
Š (Šin), která sama o sobě je analogická se studovanou skupinou ran a plně se s ní kryje, jestliže tato litera bude vzata z abecedy u kabalistů všeobecně užívané a sloužící pro tajnopis.

Tato tajná abeceda se různě měnila během mnohých věků, ale její obměny se vyskytují v pevně ustanoveném t. zv. „nebeském písmě“ (Scriptura Coelestis).

Tabulka sefirotů podle kabaly. Kresba je neúplná, schematická, stačí však pro pochopení textu knihy. Originál obsahuje celou řadu podrobností v jazyce hebrejském, zvláště kruhy sefirotů, kde je po deseti kabalistických znacích.

Scriptura Coelestis dává dvě obměny litery Šin.

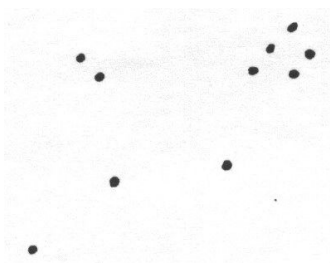

Obě tyto obměny, zvláště pak druhá, má analogii ve skupině ran na pravém spánku zabitého.

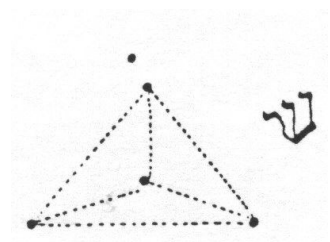
Na základě těchto, třeba ještě nedokazujících skutečností, možno říci, že skupina ran se může čísti jako litera Šin.

Studující vztah mezi touto skupinou a skupinou druhou, tvořící téměř rovnostranný trojúhelník, můžeme poznamenati, že vzájemné rozložení je určeno následujícím náčrtem:

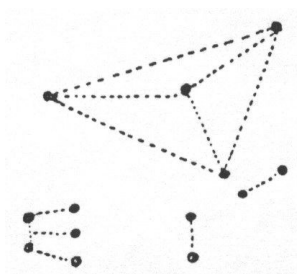
čili schematicky:

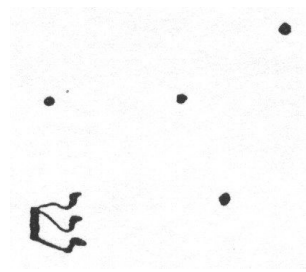
Až do tohoto momentu dále se studium ran při horizontální poloze těla.

Výsledky lékařského ohledání stanovily s nezvratitelnou přesností, že nanesení ran se událo na těle stojícího, mírně doleva nakloněného chlapce. Tudíž byly rány na spánku zasazeny v polobezvědomém stavu oběti, kdy hlava poklesá na prsa.

Proto poloha celé skupiny ran na spánku v době jejich nanesení byla takováto:

V souhlase s tím již dříve uvedený schematický náčrtek ran se ukazuje v jiné poloze:

V tomto bodě studia ran učiníme nutnou zastávku, abychom si osvojili přibližnou znalost o těch prvcích kabaly, které poslouží materiálem pro další práci.

Kabala, jako syntéza několika doktrín, abstrahovaných podle své podstaty, ale hluboce zajímaví badatele při studování jevů viditelného i neviditelného světa vědců starověku, byla po dlouhou dobu v pravém smyslu slova „kabbalou“, t. j. ústním podáním.

Toliko snahy uchrániti v čistotě a neporušenosti toto tajné učení a sny o praktickém použití některých nařízení vedly k tomu, že někteří autoři předsevzali úkol ustálit ústní podání ve formě sepsaných traktátů. Tak byly sestaveny Knihy stvoření (Sefer) a Zecher čili Zohar (blesk).

Odění části ústního podání do písemné formy mělo za následek, že byly přirozeně dělány komentáře i revise některého materiálu pro názornost vysvětlení v podobě kabalistických tabulek, sestavených na všeobecně upotřebitelném základě analogie v oblasti tajných nauk.

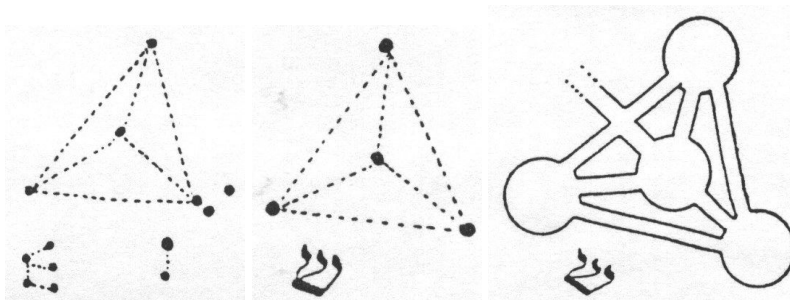
Takovým způsobem byla sestavena tabulka deseti t. zv. sefirotů čili činitelů světa a tabulka čtvero vztahů elementů – charakteristické plody abstraktního a neobyčejně záměrného myšlení podle podstaty kabaly.

Tabulka deseti sefirotů sloužila kabalistům ke studiu vyšší skryté bytosti, kterou pojmenoval a na kterou poukázal Mojžíš.

Sloužila jako grafické znázornění světa v nejširším smyslu slova, kde 10 sefirotů hrálo podstatnou úlohu a z nichž každý nesl jedno z charakteristických jmen božích. Těchto 10 činitelů světa bylo v jejich vzájemné stavitelské práci rozdělováno kabalisticky takto:

Souhlasně se světovým pořádkem i tabulka sefirotů se dělila na 3 hlavní oddíly: Svět horní (Sephira Prima), Střední (Mundus Archetypus) a Spodní (Mundus Elementorum, rerum omnium fundamentum).

Spodní svět tabulky byl tvořen 4 kruhy (Sefirot), spojených kanálky, z nichž každý byl charakterisován písmenou židovské abecedy. Porovnání náčrtku spodního světa se schematickým náčrtem skupiny ran na pravém spánku Juščinského dává následující řadu analogií:

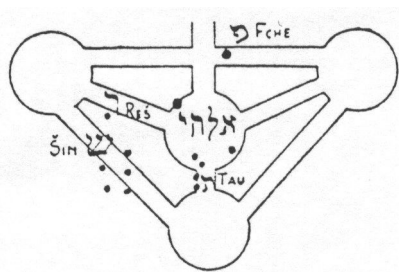
Skupina ran.

Schéma ran. Spodní svět tabulky sefirotů

Tyto analogie všech tří trojúhelníků, tvořených čtyřmi body a literou Šin, dávají oprávnění k vývodu o jejich totožnosti. Avšak kromě trojúhelníka jsou ve skupině ještě čtyři rány, stojící mimo dvě hlavní skupiny ran.

Domněnka o tom, že tyto další čtyři rány jsou nahodilé, snad vzhledem k tomu, že byla dokázána totožnost dvou hlavních skupin s tabulkou sefirotů a literou Šin, nemá opodstatnění. Určitá záměrnost je patrná i v těchto ranách.

Potvrzení tohoto vývodu se stává zvláště oprávněným a hmatatelným, položíme-li náčrtek skupiny ran na nákres spodního světa tabulky sefirotů:

Výsledky takového porovnání nám říkají tyto poznatky:

Je tu:

1. Zapadnutí všech ran do částí tabulky Sefirotů,
2. splynutí litery Šin s písmenou téhož jména na tabulce,
3. možnost určit písmenný význam jak jednotlivých skupin ran, tak na nich nezávislých ran na pravém spánku zabitého, a konečně
4. důkaz klíčového postavení, že skupina pěti bodných ran se jeví jako provedení písmeny Šin.

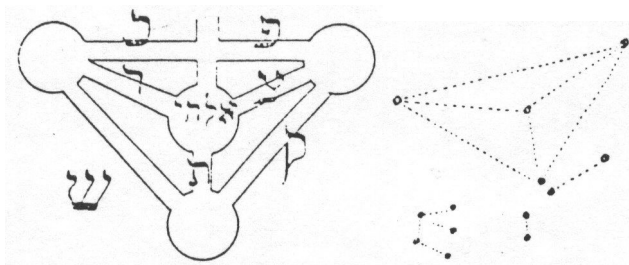
Tento stav studia případu by mohl být pokládán za konečný. Uvedené skutečnosti již dávají důvod ke tvrzení, že záhadné rány, způsobené na pravé skrání Juščinského, se jeví odtud nikoli náhodnými a nanesenými ve spěchu.

Je v nich jasně vidět záměrnost, a že napodobí elementy spodního světa kabaly. Zvláště pak pod tlakem poslední okolnosti, ze stanoviska kabalisty musí být tyto rány posuzovány jako magická písmenná formule.

Konečně pak, jako každá formule takového druhu, podle pravidla, společného všem tajným naukám, a které je neměnné, i tato formule byla napsána na „panensky čistém pergameni“. Tu v jistém smyslu za „panensky čistý pergamen“ posloužila čistá kůže na spánku třináctiletého chlapce.

A již ta okolnost, že v tomto případě se objevila písemná formule, zavazuje, abychom pokračovali ve zpracování materiálu, což bude záležeti v tom, aby byl rozluštěn, rozšifrován kabalistický zápis a vyjasněn jeho smysl. י ה ל א

Srovnání jednotlivých ran s literami, které jsou vepsány do náčrtku spodního světa sefirotů, dá tyto výsledky:

1. Levá spodní skupina = písmena Šin = ש
2. Horní levá rána = písmena Reš = ר
3. Střední skupina čtyř ran = písmena Alef = א

(Mimořadně: vzpomenuť Scriptura Coelestis kabalistů podává náčrtek Alef:

zatím co střední skupina ran je rozložena takto:

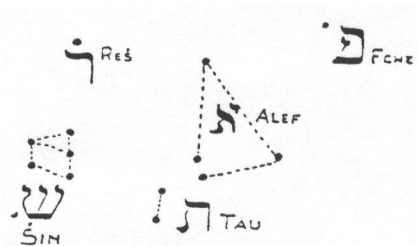
Nakonec, kabalistický princip slova [šemot]

י ה ל א. j. A-lo-ch-i, Eloj –

obsahuje ve svém začátku písmenu Alef – א – a toto slovo se nachází ve středu nákresu Spodního Světa Sefirotů a kryje se se střední skupinou ran.

4. Skupina dvou ran, vpravo od Šin = písmena Tau = ת
5. Pravá vrchní rána = písmena Fche = פ

Když dosadíme za jednotlivé rány písmena, se kterými se rány kryjí na tabulce sefirotů, jeví se obraz na levém spánku zabitého hochy takto:

Přistupující k rozšifrování této formule, jejíž písmena již známe, jsme nuceni udělat několik poznámek o písmenech hebrejské abecedy.

Jest jich dvaadvacet. Podle způsobu psaní je dělí kabala na tři skupiny: matky, zdvojené a prosté.

Spodní svět tabulky sefirotů musí podle kabaly obsahovat písmena, k nimž jsme se dosavadním studiem dostali.

Podle mínění kabalistů má účast liter ve velkém dění všehomíra sefirotů za následek, že tyto znaky hebrejské abecedy přejímají charakter rozumových bytostí. Každá písmena představuje vyšší bytost. Jestliže tedy tabulka sefirotů představuje grafické znázornění zákona života všehomíra, tu písmena, jež přicházejí do soustavy této tabulky, tvoří pomocí spojení nesčíselný počet nových zákonů, upravujících projevy vyšší síly v pododdílech všech tří světů.

Kabala dala židovskému písmu, abecedě, zvláštní tajný význam, jehož výklad nalezneme čtenář v dolejší tabulce:

א	Člověk	Alef	ל	Otevřená ruka	Lamed
ב	Ústa člověka	Bet	מ	Žena	Mem
ג	Beroucí ruka	Gimel	נ	Plod	Nun
ד	Prsa	Dalet	ס	Had	Samech
ה	Dýchání	He	ע	Hmotná spoj	Aljin
ו	Oko, ucho	Vau	פ	Ústa, hlas, řeč	Fche
ז	Střela, šíp	Sain	צ	Střecha	Zad
ח	Pole	Chet	ק	Sekera	Kof
ט	Střecha	Tet	ר	Hlava člověka	Reš
י	Ukazováček	Jod	ש	Střela	Šin
כ	Ruka zavřená	Kaf	ת	Hrud'	Tau

Pro snadnější čtení možno hořejší tabulku rozložit v řádky, při čemž pořad písmen nemá zvláštního významu.

Střední písmena formule „Alef“ bude na začátku této řádky. Za ní půjdou Fche, Reš, Tau, které obklopují Alef v trojúhelníku a nakonec Šin, tedy takto:

א פ ר ת ש

Tajný význam první písmeny Alef – je pojem „člověk“. Tím se však nevyčerpává řada symbolů, jež je spojena s touto písmenou.

Značíc číslo „1“, Alef zahajuje řadu čísel a současně s tím udání času.

Hebrejská astrologie, která byla těsně spjata s kabalou, a byla vlastně její odnoží, operovala s písmenou Alef jako s prvním znakem zvěrokruhu. Zvěrokruh židovský, jako vůbec u národů Východu, začínal znamením Býka. Nový rok začínal vstupem slunce do tohoto souhvězdí.

Astrologické jméno Býka, hebrejsky psané

שׁוֹר יְהוָה

Schór lehovach (též Saur lehovach), t. j. Býk Jehovův, se zkráceně označoval hieroglyfem

Alef: א

Za ní následující písmena Fche značí podle tabulky tajné abecedy ústa, hlas.

Písmena Reš – je hlava člověka, Tau – jeho hrud'. A konečně písmena Šin je podle tabulky střela a zaslouží zvláštní pozornosti.

Tato písmena-matka vévodí ve Spodním světě tabulky sefirotů. Podle své podstaty znamená činitele, tvořícího spodní fyzický svět. A v této úloze se jeví jako hieroglyf nebo symbol hmotného světa.

Kabalistické určení vnitřní podstaty křesťanství vede k tomuto:

Velké jméno boží (tetragrammaton) יהוה sestává, podle mínění kabalistů, ze čtyř počátků nebo činitelů:

Iod – י – začátek aktivní,

He – ה – začátek pasivní,

Vau – ו – článek, spojující oba začátky

He – ה – opakování, věčné tvoření.

Zvuková reprodukce toho slova – lehovach.

Podstata křesťanství, jak tvrdí kabalisté, je uzavřena v místě hmotného začátku ve jméně lehovach:

יהשוה

což představuje spojení hořejšího a spodního světa a čte se jako leho-schu-wah, Jošua, – Ježíš!

Takovým způsobem hovoří tedy písmena Šin jazykem kabaly o křesťanství.

Potom se může tajný význam litery Šin = střela, vykládat též jako zbraň a nástroj vůbec.

V magickém vyobrazení boha spodního světa, Lucifera, se dvakrát opakuje litera Šin, jednou jako trojklanný plamen mezi jeho rohy a po druhé jako zbraň v podobě trojzubce.

Musí tedy být formule, známe-li tyto kabalistické prvky, čtena takto:

Alef – Fche – Reš – Tau – Šin, t. j. „člověk – býk – hlas – hlava – hrud' – nástroj“.

Tato fráze na spánku zabitého může mít toliko jeden smysl, jeden význam a říká svým způsobem: Sapienti sat – moudrému napověz, význam, hlásající, že:

„ČLOVĚK BYL ZABIT RANAMI DO HLAVY A HRUDI JAKO OBĚTNÍ BÝK JEHOVŮV.“

Lékařské ohledání mrtvého chlapce dokázalo, že takové rány na hlavě a hrudi byly skutečně nalezeny.

Jedině litera Fche nepřišla do překladu záhadné věty. Význam této litery, jako hlas má k frázi záhadný vztah. Znamená snad, že vražděný nesmí křičet?

Tabulka tajného významu hebrejských písmen uvádí ještě jeden význam znaku Fche, je to jazyk člověka, ústa.

Vestavíme-li tento význam do převodu fráze, dostaneme tento výsledek: Člověk – býk (jeho ústa, hlas, řeč) byl zabit ranami do hlavy a hrudi, jako obětní býk Jehovův.

Úloha významu „ústa“, která je při dešifrování kabalistické věty dosti nejasná, se jeví ve světle docela jiném a jasnějším, jestliže větu již rozluštnou srovnáme s textem knihy Zohar:

Č. II., str. 119, a.: **A** jejich smrt nechť nastane **při** zavřených ústech, jako smrt zvířete, jež umírá bez hlasu **a řeči**... taková, jako **u** zvířete, zařezanému dvanácti zäsahy nože **a** nožem, což dává dohromady **třináct**.

Prvky i smysl kabalistické formule, napsané na pravém spánku zabitého, jsou totožné s obsahem citovaného textu knihy Zohar.

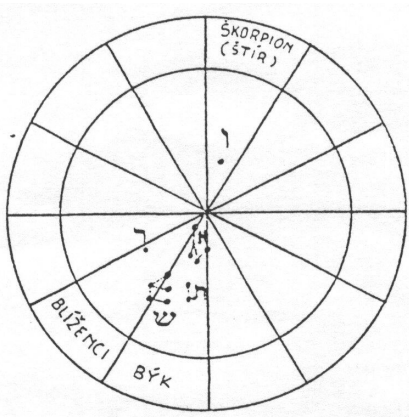
I co do smyslu i co do počtu – třinácti – ran!

* *
*

Tyto vývody však nevyčerpávají bohatý materiál, jež kabala k tomuto případu poskytuje.

Bylo již poukázáno na to, že astrologický význam litery Alef je Býk zvěrokruhu.

Naneseme-li schéma ran na astrologický náčrtek zvěrokruhu, dostaneme tento obrázek:

Náčrtek dokazuje, že písmena Alef (Býk) se kryje se znakem Býka ve zvěrokruhu, Býkem Jehovovým – schór Iehovah.

שֵׁי תִּיְהוָה

V astrologické „oposici“ k němu stojí znamení Škorpiona, hebrejsky „pikvetalon“ = „zbraň záhuby“.

Astrologicky to znamená, že Býk je již odsouzen k smrti, předurčen k smrti. Ve značce škorpiona se nachází jedna **z** ran. Podle kabalistické tabulky čtvero vztahů elementů je to písmena Vau, která v téže tabulce znamená krev. (Vau = ם)

Touže cestou, pomocí kabalistické tabulky možno určit i význam ostatních ran: je to litera ך, která značí tělo a démonu Azazel posvěcená litera ם, značící nástroj.

Čtení této nové formule v podobě astrologického horoskopu je toto:

„Za **oběť** určen **Člověk** – býk, jeho krev byla prolita, **tělo** je majetkem Azazela.“

Tato věta opět má sobě odpovídající protějšek v textu knihy Zohar:

(Mindaš Melech ke str. 32a. Zohar): „Kozel, kterého **v** den **očišťování** posílali Azazelu, – je **důkazem** toho, že jsme povinni **odstraňovat** ze světa lidi jiného plemene.“

Tu sluší mimochodem připomenouti, že o obětování kozla v den očištění Azazelu mluví i Starý zákon Bible v III. knize Mojžíšově (Levitikus), v kapitole 16.

Shoda již dříve uvedené formule i této poslední je patrná: v obou se mluví o obětování býka v podobě člověka a astrologický moment, svázaný s prvním jarním znakem zvěrokruhu mluví již dosti jasnou řečí o roční době, kdy se takové obětování stalo. (Juščinskij byl zabit 12. března.)

Obojí způsob čtení, podle kabaly i podle hebrejské astrologie, mají ve své hlubině základ v následujícím textu Bible:

„Měsíc ten (Nisan) budiž **u** vás začátkem **měsíců**. On budiž **u** vás první mezi **měsíci** roku. **V** desátý den toho **měsíce** nechť vezme každý po jednom beránku.

Beránek musí být bez poskvrny, mužského rodu, jednoletý, **buď z** ovcí, nebo koz.

A nechť je chován **u** vás do 14tého dne toho **měsíce**. Tehdy nechť je zabit **v** podvečer ve shromáždění celé obce Izraelské.

A nechť vezmou krve jeho **a** pomažou oboje **veřeje a** trámy **dveří v** domech...“

* *

*

Látkou pro tuto krátkou studii ran na pravém spánku Juščinského ze stanoviska Kabalistů posloužily tyto dokumenty:

1. Fotografický snímek hlavy zabitého,
2. Tabulka deseti sefirotů,
3. Tabulka čtvero vztahů elementů,
4. Text knihy Zohar (Zeher) v překladu Pranajtisově a hebraisty Markona.

Ani jeden z těchto dokumentů nemůže být nazván jednostranným. Fotografický snímek zapsal holý fakt. Tabulku, sestavenou hebrejskými kabalisty, možno podezírat spíše ve stranění Židům, než k těm, kteří připouštějí možnost rituálních vražd.

A konečně překlad textu knihy Zohar (Zecher), pořízený Markonem, vylučuje každou domněnku záměrného překroucení ve prospěch obvinění Židů.

Zvláště tyto židovské dokumenty poskytly možnost postavit most mezi textem knihy Zohar a třinácti bodnými ranami na hlavě Juščinského.

Otázka o krvi není tak podstatná, neboť všechny výklady měly za cíl konstatovati toliko fakt obětních vražd, při čemž upotřebení krve je pobočným jevem, jehož existence či neexistence nemá v žádném směru vliv na hlavní fakt: rituální vraždu.

* *
*

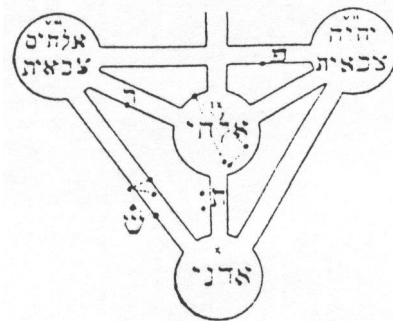
Výklad řady magických operací, jak bylo již ukázáno, byl postaven na základy přesného systému a vypracován podle neměnných praktik základních principů kabaly.

Dešifrování formule, napsané bodnými ranami na pravém spánku zavražděného hocha, ponouká nespokojiti se toliko vnějším a vnitřním rozbořem obsahu kabalistických jevů.

Připustíme-li, že tato vražda byla toliko obětováním, tu hluboké kabalistické prvky, skryté v základech této události, činí takové připuštění nedostatečným.

Bylo by příliš jednostranné vidět v kabalistické formuli na hlavě Juščinského toliko jakýsi cejch nebo značku pro zasvěcence hlubokých tajemství starožidovské doktríny. Avšak nelze odhazovati tyto úvahy. Kabala a jiní hebrejští historikové potvrdili je sami jako fakta.

Je zcela na místě se domnívat, že v tomto případě existuje jiný, hlubší smysl zločinu. Vycházíme-li z tohoto předpokladu a opíráme-li se o praktickou kabalu, cítíme nutnost dovést práci až do konce a dopracovati se toho skrytého, hlubokého smyslu. Zůstává stále otevřena otázka: Proč – a co krev?

Pozorné studium tohoto již známého obrazce, znázorňujícího vzájemný vliv spodního světa Sefirotů se skupinami ran na pravém spánku Juščinského, dává možnost určit, vyloučit, všeobecný schematický obrazec, který byl pomyslně i skutečně načrtnut ranami na „panensky čistém pergamenu“.

Je to v podstatě – trojúhelník, obrácený vrcholem dolů:

Kabala a její učení komentátoři (El. Levi, L. Lucas, Papus, d'Alveidre Christian a jiní) dávají nám jasnou představu o tomto symbolu, kterou možno prostými slovy vystihnout jako

„vše, co se dole schází“.

Ještě přesnější vyjádření podstaty tohoto znaku dají tyto řádky:

„Je to voda nadnebeská. Metafysická látka, ryzí látka světa, vytrysklá z prvotního ducha – Matka všech **věcí**.“ (Esprit Ssabathier: L'Ombre ideale de la Sagesse universelle.)

Úloha této „Matky věcí“ je pak definována takto:

„Pohyb této síly směřuje **dolů**, a odtud vychází individualisace látek a tvoření **těl** všeho živého.“

Tu je možné připomenouti analogii kabaly s učením gnostiků: Magnetický astrální svět, bořící a tvořící vše pod vlivem silné vůle. (El. Levi: Histoire de la Magie.)

Veškerý projev života ve **světě** fyzickém vzniká silným napětím této síly. (Christian: L'Homme Rouge des Tuilleries.)

Řadu těchto definicí doplníme biblickým termínem Machač מַחַח – což je činitel, poutající duch k hmotě (Fabre d'Olivet: La langue hebraïque restituée). Dostáváme přesné kabalistické určení trojúhelníku, obráceného vrcholem dolů, které pak můžeme vyjádřití pojmem: **Odvěký tvůrce všech věcí**.

Vraťme se k činnosti kabalisty, který už načrtl tento symbol na „panensky čistém pergamenu“, abychom si z jeho „postupu práce“ přiblížili nám dosud neznámé „x“.

Zasazují se tři bodné rány do kůže („panensky čistého pergamenu“) zabíjeného. Tyto rány způsobují proud krve.

Nový element, objevující se v činnosti kabalisty, je krev, a zaslouží si pozornosti.

Protože krev obsahuje životní sílu, podle kabaly zvanou „ruach“ רֹּאחַ začínali mágové a zaklínači celého světa a všech věků vyvolání duchů zvláště prolitím krve. Už v Odyssei se praví:

Přinášeje oběti, Odysseus vylil jejich krev do jámy a duchové se dychtivě k ní obrátili, aby načerpali z ní síly a projevíli se. Duch Tiresiův se napil krve a odpověděl Odysseovi...

Životní fluidum „ruach“, vytvořivší se z krve, zhustilo se v podobě éterické masy neurčitých rysů nad krví pokrytým „pergamenem“. V ten moment začíná úloha magického trojúhelníku, činitele, který podle kabaly má neomezené možnosti vlivu na „ruach“, tak, jako ruka sochařova na měkkou hlínu. Magický trojúhelník představuje svým ohraničením místo, v němž je životní síla umístěna. Nedovoluje, aby se rozptýlila na řadu obyčejných sil a chrání, hlídá ji do toho momentu, dokud vůle kabalistova a řada následujících dějů ji nedají naprosto přesné určení a poslání.

Pro lepší pochopení celého procesu, jak byl shora vyložen, připojíme kabalistickou tabulku, která graficky zobrazuje všechny momenty popsanych jevů a jejich výsledek.

Kabalistické termíny:	
Jechida. Chaiach. Nešamach.	Počáteční myšlenka, idea zaklínače. Soustředění jeho mysli. Myšlenka a idea přecházejí do vůle a přání
Ruach.	S přechodem ideje v čin se mění v činnou sílu a začíná působit na éterickou sílu životní spolu s magickým činitelem Nachaš.
Nefeš. Koacha Gaf.	Vibrace životní síly. Zhuštění a začátek formulace životní síly.

Zůstali jsme v bodě, kdy životní síla, uzavřená ve sféře magického trojúhelníku, vyloučená krví, začíná se utvářet pod vlivem činitele, vyjádřeného trojúhelníkem, a vůlí kabalistovou. V kabale se tento moment charakterisuje jako vibrace (chvění) životní síly.

Pak začíná úloha druhého symbolu, který je analogický k trojúhelníku obrácenému vrcholem dolů.

Je to „spodní svět“ tabulky sefirotů.

Kabalisté zasazují řadu nových ran, mající v zápětí nové potoky krve a nové prameny životní síly.

Obrátíme-li pozornost ke spojitosti ran na „panensky čistém pergamenu“ s písmenami tabulky sefirotů, přesvědčíme se o tom, že jak jednotlivé skupiny ran, tak jednotlivé rány mají význam písmen. To už bylo pozorováno dříve, při luštění literárního významu ran.

Již sám písmenný, nebo zvukový význam těchto ran určuje význam ran nových. Potoky krve a životní síly se zde sráží se zákonem tabulky sefirotů, podle něhož se každá litera jeví tvořivým činitelem, rozdělujícím práci samých sefirotů.

Když pak životní látka „ruach“, schopná přijmout formu, se dostane do sféry vlivu písmen, nabývá výrazné tvářnosti.

Střední skupina ran Alef (א), podle tajného kabalistického významu „člověk“, – dává éterické životní síle povšechnou podobu lidské postavy.

Rána Reš (ר) – „hlava“ utváří lidskou hlavu.

Fche (פ) působí na vytvoření úst, jazyka a možnost řeči a vydávání zvuků.

Tau (ט) formuluje hrud'

Konečně skupina ran v podobě písmeny Šin (ש) opatří éterický fantom novými potoky životní síly (ruach), vnášejíc spolu s nimi zásobu nové energie a přidávajíc jeho charakteru odlišné příznaky svých vlastností.

Podle kabaly je Šin představitelem nízké, hmotné vášně a přání, věčně planoucího ohně, plného dychtivé touhy po neznámých cílech.

V této složité práci vytvoření fantomu nezůstávají ostatní základní elementy magického náčrtku „spodního světa“ Sephirotů nečinné.

Sedmý, osmý, devátý a desátý sefirot, rozestavený po úhlech a ve středu trojúhelníka, připojuje také své principy k éterickému fantomu. Sedmý a osmý jsou šemoty (jména boží), které označují „Elohim Zebaot“ a „Jeve Zebaot“, t. j. bůh vojska (צבאות = Zebaot – vojsko), vstěpuje astrální bytosti nezadržitelně bojovný charakter. Jeho základní princip určují jako: boj, válka, vyhubení, vyhlazení.

* *
*

Takto vytvořená astrální bytost představuje podle mínění kabalistů soustředění známých sil, připravených na příslušný rozkaz vrhnouti se na určitý cíl. A tento cíl je dostatečně jasně vyjádřen v čínech zaklínajícího.

Jak už jsme viděli dříve při luštění písmenného a slovního významu studované formule, litera Šin, která vyrvala z krve zásoby životní síly, slouží podle kabaly jako symbol **křesťanství**.

Vniknuvši do slova I-E-O-E (tetragrammaton, Jehova), aby vytvořila slovo nové I-E-Š-O-E (Ješua – Ježíš), slouží tato písmena z jedné strany jako znázornění katastrofálního napadení staré víry v Jehovu, z druhé strany pak jako spoj, nutná pro stvoření Bohočlověka, mezi materiálním a duchovním počátkem.

Pramen životní síly, vytékající ze Šin do těla astrální bojové bytosti, přináší s sebou s touto písmenou spojenou znetvořenou představu o křesťanství. Tak jsou v éterickém těle obsaženy elementy typu čistě astrálního, které je sblížují podle mínění kabalistů s existujícím astrálním gigantem samého světového křesťanství.

Podle zákonů přitažlivosti, které platí v astrálním světě, upírá se astrální tělo, vytvořené magickými počiny kabalisty, k astrálnímu tělu křesťanství, s nímž má styčné body.

Tehdy, podle upřímného přesvědčení kabalistů, začíná titánský boj. Nabit dynamismem rozkladu a boje, rozkládá fantom duchovní tělo pokorného křesťanství.

V tom tkví veškerý vnitřní smysl a sám cíl magických činů kabalistů.

Líčení magických operací, založených na kabale, nás musí přivést k tomuto vývodu:

Byla to řada systematických činů, provedených od začátku do konce s určitým cílem, kterým je vyvolat k životu imanentní bytost a užítí k tomu v těle zabíjeného životní síly, vzbudit v ní sílu slepé zběsilosti a zamířit ji na určitý objekt.

Pod takovýmto zorným úhlem byla provedena vražda Andruši Juščinského. Za „panensky čistý pergamen“ posloužila kůže jeho pravého spánku, pod kterým proudila horká, čistá, křesťanská krev. Byla to vražda představitele veliké společnosti křesťanů, Židy tak nenáviděné, byla to oběť býka, jemuž byla uzavřena ústa, a který byl zabit třinácti ranami nože (Zogar), složitý magicko-kabalistický čin, provedený specialisty, zuřivými fanatiky, kteří vnikli hluboko do kabaly a její praktiky.

Nitky skoro všech rituálních vražd devatenáctého a začátku dvacátého století vedou do Haliče v bývalém Polsku, zvláště do oblastí, kde měli sídlo přívrženci židovské sekty chasidů. (Chasidim značí po židovsku – zbožní.)

* *
*

Tato sekta vznikla v Podolské gubernii okolo roku 1750 a jejím zakladatelem byl jakýsi Žid, jménem Izrael, kterého soukmenovci nazývali Vaal-Šem (po židovsku divotvůrce). Chasidi se rychle rozšířili v oblasti „čerty osedlosti“ a přejali kromě tajného učení svých židovských předchůdců i tajemství rituálu krve. Neboť v každé rituální „práci“ je možno setkat se s jejich stopami. Řezník, odnímající krev oběti rituálním způsobem, přijížděl vždy odtamtud, t. j. odtud, kde chasidi žili. Vzpomeňme na př. vraždy Anežky Hrůzové, kde také vystupoval neznámý polský Žid.

Chasidi se dovedli při modlitbách přivést do jakési extase, která je obyčejným, synagogálním Židům málo známa. Rabínská místa u těchto sektářů byla obsazena cadiky (cadikim = svatí těchto sektářů), kterážto hodnota zůstávala obyčejně v rodě a dědila se. Vše, co je o chasidech známo, nasvědčuje tomu, že byli, třeba nikoli výlučně, nositeli hlubokých znalostí kabaly a významu krve podle židovského pojetí.

Jak hluboce se Židé vůbec zabývali a zabývají vlastnostmi krve i po jiné stránce, svědčí poznatek, který potvrzuje do jisté míry i dnešní věda lékařská.

Židé správně věří, že krev jakékoli rasy a sama o sobě, bez jakéhokoli popudu nebo vlivu zvenčí, se hlásí a pobádá člověka k tomu, aby dělal to, co je k prospěchu jeho pokrevním soukmenovcům. Mikroskopickým a chemickým studiem lze rozlišit krev arijskou, židovskou a jakékoli rasy. Tento poznatek síly krve dal vznik jiné náboženské sektě židovské, sektě sigaritů. Slovo toto značí v židovském jazyku asi tolik, jako oddělení, separování. Přívrženci sekty, žijící tamže v Kamenec-podolské gubernii, se snažili o to, aby co nejvíce prvorozených synů židovských rodičů bylo ihned po narození pokřtěno a dáno na vychování křesťanským gojům, a tak aby se z nich stali křesťané, zvláště kněží. Věřili, že specifická vlastnost krve, shora vyložená, takového rasového příslušníka nedovolí, aby se židovství odcizil a že jeho krev sama vykoná mnoho dobrého ve prospěch kahalů. Tak se s podivem díváme na křesťanské církevní hodnostáře, kteří jsou dokazatelně židovského původu. I mezi papeži byli Židé (Pius IX.) Takoví nezapomínají zájmu „vyvoleného národa“ v žádném případě.

Na náhrobcích sigaritů je mnohde vysekáván kříž, jako symbol trofeje, odňaté přemoženému nepříteli.

* *
*

V.

ŽIDÉ O ŠECHITĚ.⁵

Nákladem Dr. H. Glanze ve Vídni a tiskem Aloise Wiesnera v Praze vyšla v roce 1937 asi stostránková knížka Dr. Oskara Rabinowicze, nazvaná „Einleitung in die Probleme des rituellen Schlachtens“. Autor na začátku říká, že uveřejňuje svou práci s přáním, aby sloužila diskusím a dorozumění. Předkládá ji veřejnosti v přesvědčení, že Židovstvo je k diskusím ozbrojeno i z hlediska vědeckého bádání, a konečně vyslovuje přání, aby všechny národy a státy uznaly vysoký etický a hygienický význam šechity.

Jak ze jména je patrné, byl autor vzdělaným Židem. Tato okolnost, a dále ona, že publikace byla určena veřejnosti, která v té době (r. 1937!) byla již natolik zpracována, bohužel, že by ztrávila bez hlubšího zkoumání i „silnější“ věci, to vše způsobuje, že člověk, který se zajímá o židovskou otázku, bere takovou práci do ruky s velkou dávkou nedůvěry a s pocitem, že se má státí obětí dobře promyšleného podvodu.

Dříve, než několika málo slovy vyvrátíme příznivý dojem, který měla knížka vyvolat, zopakujeme si věrnými slovy krátce její obsah. O smyslu šechity autor praví:

Rituální porážka se zakládá na hlubokém etickém poznání. Byla davu odňata a přenesena na jednotlivce – šocheta –, aby se lid zdržel krveprolévání (Midraš Rabba, 3. Mos., II, 12). Byla předepsána náboženským zákonem. Šechita je zákon s hlubokým smyslem, že vše, co za života utrpělo smrtonosné trápení, je pro Žida zakázáno jísti. Tak na příklad nemůže býti „trefe“ (k požívání nezpůsobilé) vše nově narozené, neboť se nikdy netrápilo. Neboť trefe je i ono zvíře, které nese stopy poranění. Šechita jde dokonce tak daleko, že po smrti zvířete zjišťuje, zda nebylo zvíře týráno, nebo nemocno. Maso, vytržené ze zvířete živého, nemůže býti požíváno ani poté, když dotyčné zvíře bylo zabito.

Šechita je náboženským předpisem do podrobně vypracovaným, takže se může s pýchou rovnati se všemi nejlidštějšími nerituálními předpisy. Šechita je náboženským příkázáním. Každé omezení nebo ohraničení znamená omezení a ohraničení židovského náboženství!

Autor se dále přimlouvá za zlepšení a rozšíření šechity, jeho práce má vyvolat u Židů větší zájem zvláště s ohledem na doby, do kterých Židovstvo jde, a v nichž potřebuje ještě většího sjednocení. Dává praktické návrhy:

Je třeba, aby šochet měl doktorát zvěrolékařství, poněvadž rabín si musí často vyžádat jeho rady, když má rozhodovati v náboženských otázkách, a to i přes to, že i rabín je v otázkách šechity odborníkem a musil z ní složití obsáhlé zkoušky. Proto je třeba, aby palestinská židovská universita zřídila stolicí šechity pro dosažení doktorátu pro rabína a dokonalé ovládnání šechity šochetem. Dnes více než kdy jindy by se mělo Židovstvo

⁵ Porážka dobytka podle židovského ritu = šechita.

sjednotiti v šechitě, která nám představuje hluboký smysl symbolu židovské sounáležitosti. Znamenalo by to návrat židovské rodiny k nejvyšším židovským svátostem.

Co je Šechita? Porážka dobytka a drůbeže je Židům náboženskými zákony předepsaný způsob usmrcení, bez kterého je požívání masa zakázáno. Porážka se dělí na:

- a) položení zvířete do polohy porážky,
- b) vlastní řez.

Zvířata se dělí na čistá a nečistá. Každý Žid má znáti rozdíl mezi čistými a nečistými. V náboženských knihách jsou přesně vyjmenována zvířata čistá. Ta, která jmenována nejsou, jsou nečistá.

Požívání krve je zakázáno, a proto je bezpodmínečně nutné vésti řez tak, aby nastalo úplné vykrvácení zvířete. Z masa musí být odstraněny žíly a cévy a před přípravou masa musí se ono vložit na ½ – 1 hodinu do vody. Pak se posype solí a nechá stát 1 hodinu na nějakém dřevěném nádobí, aby byl usnadněn odtok soli se zbylou krví. Pak se maso opětně vymáčí ve vodě. Teprve pak je čisté a k požívání způsobilé.

Pro položení zvířete nejsou žádné zvláštní předpisy, je však nutné dbáti toho, aby při tom nenastalo poranění. Zvíře má položit jiná osoba, než šochet, aby on měl volné ruce k vykonání řezu, a aby se nenamáhal tělesně, neboť jako šochet vykonává jen náboženský úkol, nikoli práci tělesnou. Je rabínovým náboženským pomocníkem.

Zabíjení tímto způsobem je lidovou tradicí a v thoře se praví: „Nechť jeho krev se proleje.“ Porážeti je dovoleno jen lidskou silou. Každé mechanické usmrcení je zakázáno.

Šochetem – poražečem může být osoba, určená náboženskou obcí židovskou, mužského pohlaví, thory znalá, jež vede přísný náboženský život. Musí být starší 18 let a mít zdravé oči. Ruce se mu nesmí ani třást, ani být těžké, necitlivé. Vyžaduje se normální duševní a fyzický stav bezpodmínečně, stejně jako logický úsudek. Musí mít řádnou předvýchovu náboženskou, která záleží ve znalosti Bible (!!) s Rašiho komentářem v **původním znění! (!!)**

Konečně musí znát talmud.

Odborné školení se dělí na 4 části:

1. Hašechasa a Bedikat ha-Sakin: Broušení a hlazení nože, jakož i prohlídka nožů před a po porážce.
2. Bedika – prohlídka zvířete před porážkou, aby bylo zjištěno, zda se zvíře z náboženských důvodů hodí k porážce.
3. Šechita – vlastní porážka, která následuje po odříkání svátostní formule tradičním způsobem. Formule zní: Pochválen buď Bůh, Pán náš, král všech světů, který nám požehnal a svým příkázáním nám porážky poručil.
4. Bedikat ha-Simanim: prohlídka proříznutého místa a krčních žil. Děje se ihned po řezu, aby bylo zjištěno, neudělal-li šochet při šechitě chybu. Chyby se lze dopustit, jestliže se nedodrží pět základních pravidel pro šechitu.

Předpisy ty slují Halachot a jsou:

1. Šehija – řez bez přerušení.
2. Derassa – řez bez tlaku na nůž a hrdlo.

3. Chalada – nepokrytým nožem.
4. Hagrama – v místech pro porážku určených.
5. Ikkur – řez bez trhání nebo jinou fyzickou silou.

Po porážce se musí zjistit, zda zvíře není, nebo nebylo nemocné. Největší důraz se klade na prohlídku plic. K tomu má šechita celou řadu ustanovení. Zkouška, kterou Šochet koná a o jejímž složení dostává vysvědčení, sestává ze čtyř předmětů: Znalost náboženských předpisů porážky a prohlídky, broušení, hlazení, a prohlídka nožů, praktické provedení řezu, a konečně dvojnásobná prohlídka plic. Praktická zkouška se koná před poražečem náboženské obce. Zkoušený musí bezvadně zaříznout 3 kusy drůbeže a prozkoumat plíce. Teoretickou zkoušku složí kandidát před rabínem.

Šochet má vést nábožný život, číst náboženské knihy. Jednou měsíčně má opakovat teorii šechity a mít stále tři nože. Za výkon porážky nesmí brát odměnu. Peníze, které dostává od náboženské obce, jsou náhradou za ztracený čas, nikoli za porážení dobytka, neboť to je náboženským úkonem. Šochet je služebníkem náboženské obce, stejně jako rabín, který jej ve věcech šechity musí slyšet. Patří tedy mezi duševní pracovníky nikoli manuální.

To jest zhruba obsah celé knížky.

Má z toho vyplynout, co by se dalo říci jednou větou asi takto: Židovské porážení dobytka je bezbolestné podříznutí jedním řezem, jehož účelem je zbaviti zvíře úplně krve, neboť jísti krev je Židům zakázáno.

Přese všechno musí však každý uznat, že jakkoli zastřeně, hraje i tu krev svoji tajuplnou úlohu. Hned z počátku Rabinowicz praví, že rituální porážka byla odňata davu, aby bylo zamezeno krveprolévání. Znamená to tedy, že by bylo zabíjeno mnohem více, než je potřeba, a je to zároveň doznáním, jak nezkrotně rád by židovský dav krev proléval.

V tom je skutečně cosi velmi podivného.

Třebaže víme, že pravý opak je pravdou, přiznejme, že řez zvíře ihned připraví o vědomí, takže odchod krve se děje již za bezvědomí dobytčete. Tak je podle autora vyloučen jakýkoli moment bolesti a utrpení. Tomu však odporuje učení rabínů (o tom bude v dalších kapitolách řeč), a text náboženských knih židovských, podle nichž má zvíře umírat „bez hlesu se zavřenými ústy“, a s krví z něho odcházet všechna zloba, nenávist, strach, úzkost a nízkost, která by při požívání krve nebo masa s krví měla špatný vliv na židovskou duši. Bylo-li by zvíře bez vědomí krátce po provedeném řezu, tedy by necítilo ani zloby, úzkosti a nenávisti. Ale budme mnohem mírnějšími a nemluvme o věcech, které se pohybují v oblasti kabaly a tajných nauk. Všimněme si faktu: Co Židů našich dnů jí nekošerované maso. Ani je nenapadne ptát se, jakým způsobem bylo zvíře utraceno. Nejsou ortodoxní? Možná! Ale v těchže dobách (jak dlouho je tomu, kdy vyšla tato knížka, volající po nutnosti šechity?) hájí Žid a možná jeden z těch, kteří v r. 1937 jedli maso v pražských hotelích, nutnost rituální porážky a troufá si podávat návrh, aby byla uzákoněna pro všechny, tedy i ne-Židy?

Je na snadě tvrzení, že šechita má ještě jiný, skrytý a hlubší smysl. Je ho těžko nalézt. Místa z thory, která by měla souhlasit se starým zákonem Bible, a která ve své práci cituje Rabinowicz, nesouhlasí. Z toho je vidět, že Bible je směšným torseem thory. Pro to je tu do-

klad přímo z Rabinowiczova pera: Šochet musí znát talmud, thoru, Bibli a komentář k ní, ale v původním textu, tedy v původním, nezfalšovaném znění!

Kniha otevřeně říká, že vše, co s porážkou souvisí, ona sama a poražeč, jsou věcmi a osobami hluboce náboženskými a duševními. Kdyby tedy se jednalo z jakýchsi zdravotních důvodů o odstranění krve, tu by stačilo takové zbavení, jaké dělají naši řezníci ve veřejných jatkách. Ale šochet – vše s hlubokým tajemstvím, obřady, s náboženskými formulami. Kdyby vše se dalo tak, jak je líčeno, vtírá se otázka: Proč ono vzdělání, doktorát tajných nauk a šechity? Proč najednou národ, který proslul nečistotou po celém světě, volá po hygieně právě v této věci? Kdo viděl Židy ve velkém množství v zamořených židovských částech měst Karpatské Ukrajiny, v Mukačevě, Rachově a jinde, kdo je viděl svlékat se ke koupání, ten si vzpomene na bezmeznou špínu, nemající nic společného s hygienou. A přece i tito Židé jsou zastánci šechity a „čistého“ masa.

Dr. Rabinowicz počítal s gojskou neznalostí těchto věcí. To, co tak pěkně vylíčil ve své brožuře, to je na hony vzdáleno té obřadnosti a té skutečnosti, která vyžaduje znalosti kably, vlastností krve a celého kultu krve. Thora, talmud a kabala – a dokonce Starý zákon „naší“ Bible zakázal jim požívat zvířecí krev. Tož ji nejedí. Podřezávají zvířata tak, jak Rabinowicz říká – pro všední potřebu. To může leckdo vidět, o tom se mohou psát knížky. Ale existuje ještě něco dalšího, co skrývá podstatu vztahů Židů ke krvi, a to vyžaduje studia, namáhání mysli a znalosti moudrosti rabínské.

Třebaže právě to oni tak úzkostlivě skrývají a tají, pomáhá náhoda a Prozřetelnost, abychom poznali pravou podstatu rituální porážky. Ne té všední, běžné, obyčejného krevprolití, ale oné skutečné, zcela mimořádné a zvláštní, která je zvláštní bohoslužbou, prosáklou kultem krve a ideou bolesti.

Takové podívané byl přítomen Razonov a jen tak tak, že ji drazé nezaplatil. A co na vlastní oči viděl, předal. Pan Rabinowicz „zapomněl“ poučit veřejnost o tom, co dosvědčil Razonov v další kapitole.

VI.

RITUÁLNÍ PORÁŽKA DOBYTKA.⁶

Svědectví V. V. Razonova.

Přihodilo se mi jednou, že jsem byl přítomen na židovských jatkách a uviděl jsem na vlastní oči porážku dobytka podle pravidel židovského rituálu. Vylíčím celý fakt v plné jeho nahotě.

Stalo se to tak:

Před šesti lety jsem byl služebně vázán na velké centrum Jihozápadního kraje, jež je ze tří čtvrtin osídleno Židy.

Při častých vycházkách za městem upoutala moji pozornost budova podivného typu, s dlouhými stavbami továrenského vzhledu, obehnaných vysokým tyčkovým plotem, jakými bývají opatřeny věznice a podobná uzavřená místa. Brzy jsem se dověděl, že jsou to městské jatky a zahálejší továrna. Zajímal jsem se o zdravotní zařízení, a protože jsem znal veřejné zařízení hlavního města, rozhodl jsem se, že si prohlédnu místní městské jatky, spustiv ze zřetele skutečnost, že město je obydleno převážně Židy, že v jejich rukou se nachází všechen obchod a že tudíž i městské jatky musí býti židovské.

Vrátný – Žid, na moji otázku, zda je možné jatky vidět, cosi zakoktal a zřejmě pojal úmysl obrátit se k autoritě svého představeného v malém křídle u vrat. Z toho křídla vyskočil ihned čilý Žid sveřepého typu, a na vrátného se obořil. Znaje trochu židovský žargon, mohl jsem pochytit tuto větu: „Co s ním tak dlouho hovoříš, vždyť vidíš, že to není Žid. A máš nakázáno vpouštět jedině Židy!“

V tom případě bude lépe nesnažit se o vstup, pomyslíl jsem si, a rozhodl jsem se pokračovati v procházce. Když pak jsem se vracel domů opět okolo jatek, všiml jsem si, že vrátného směnili a rozhodl jsem se, že zkusím štěstí po druhé. Abych dodal svým slovům přesvědčivosti, řekl jsem vrátnému, že jsem přijat k zvěrolékařskému dozoru, a že proto musím nutně do kanceláře, a že jej prosím, aby mne tam dovedl.

Vrátný váhal, ale pak mi naznačil, kudy mám jíti. Starého Žida v křídle již nebylo a tak jsem se šťastně dostal do kanceláře. Tam jsem se setkal se Židem inteligentního vzhledu. Představil jsem se jako zvěrolékař, neříkaje jméno a prosil jsem ho, aby mě provedl po jatkách.

Správce začal ze široka vypravovat o zařízení jatek, při nichž je ona nepracující továrna, o vodovodu a o nových zařízeních. Na konec vyprávěl, odkud převážně dostávají skot, jakého druhu, v jakém množství atd. Když jsem jej přerušil a po druhé požádal, aby mě

⁶ Nesmazatelným způsobem se zapsali ruští Židé do dějin lidstva, když po revoluci na konci světové války zřídili instituci, která slídila a nejkrutějším způsobem odpravovala statisíce ruských lidí. Tato instituce se jmenovala „Črezvyčajnaja komisiija po borbje s kontrarevolucijej i spekuljácijej“, t. j. mimořádná komise pro boj proti kontrarevoluci a spekulaci, krátce Čeka. Ruský monarchista A. Čerep-Spiridovič, který skončil za záhadných okolností v r. 1926 v býv. Polsku, dokazoval, že slovo „čeka“ znamená po židovsku – porážka dobytka.

po jatkách provedl, řekl po krátké pauze, že to udělat nemůže. Avšak, jestliže mě zajímá technická stránka věci, tu, prosím, může mi ukázat třídění masa.

V tom jej kamsi zavolali, a on, odcházejce, volal na mne. Hned vám pošlu průvodce! Rozhodl jsem se, že na průvodce není třeba čekat, neboť by mi beztoho ukázal jen to, co mě nezajímá.

Bez zvláštní příhody se mi podařilo dostat se do místnosti jatek. Sestávala z řady dlouhých kamenných kůlen, v nichž se provádělo třídění zabitých a vykuchaných zvířat. Jediné, co mi padlo do očí, byl krajně nezdravotní stav místnosti. Jeden z dělníků mi řekl, že porážka už je skončena a že jen v poslední budově dokončují porážku telat a drobného zvířectva.

Nu a v té místnosti jsem uviděl obraz, jaký mě zajímal, porážku dobytka podle židovského rituálu.

Dříve, než co jiného, jsem nabyl dojmu, že vidím nikoli porážku dobytka, ale jakési tajemství, jakési svatodějství, jakési biblické obětování. Předemnou nebyli prostě řezníci nýbrž bohoslužebníci, jichž úlohy byly zřejmě přesně rozděleny. Hlavní úloha patřila řezníku, ozbrojenému bodným nástrojem, jemu pak pomáhala celá řada přísluhovačů: jedni drželi porážené dobytče, dbajíce, aby stálo, druzí nakláněli hlavu a ucpávali tlamu obětovanému zvířeti. Třetí chytali krev do obětních nádob a vylévali na podlahu, čtouce stanovené modlitby, a konečně čtvrtí drželi posvátné knihy, z nichž byly modlitby čteny a podle nichž se dalo ono rituální svatodějství. Konečně tu byli i prostí řezníci, kterým předávali zabitě dobytče, když byl rituál ukončen. Úkolem posledních bylo stahovati kůži a rozdělití maso.

Zabíjení děsilo neobyčejnou krutostí a fanatismem. Obětovanému dobytčeti uvolnili zlehka pouta, a tím mu dali možnost stát na nohou. V tomto stavu je po celou dobu drželi tři přísluhovači, nedovolující, aby upadlo, když zesláblo od ztráty krve.

Dobytče musilo tedy stát. Proč? Při zdlouhavém zabíjení, nikoli okamžitém! Duch židovské porážky, to je strádání, bolest, která se stáním zvětšuje. Zemdlení a zeslabení nutí zvíře, aby si lehlo, aby si pohovělo, neboť odebírání krve postupnými ranami přivádělo vysílení. Dokud však neodešla poslední kapka krve, nepřipustili pomahači, aby kolena podklesla. Na tomto místě se sluší připomenouti, že podle židovské knihy Tamid, traktátu z hlavy VI, 2, 3, jsou přední nohy obětovaných zvířat nazývány „ruce“. Z toho se zcela správně vyvozuje, že obětování zvířat má hlubší smysl, je jen náhradou a symbolem obětí lidských.

Vraťme se k tématu.

Řezník, ozbrojený v jedné ruce asi půldruhého aršínu⁷ dlouhým nožem (asi 35 cm), s úzkým ostřím, na konci zaostřeným, a v druhé ruce asi 25 cm dlouhým šídlem, klidně, pomalu a rozvážně zasazoval dobytčeti hluboké bodné rány, pracuje střídavě jmenovanými nástroji.

Při tom byla každá rána kontrolována podle knihy, kterou před řezníkem držel otevřenu hoch, každá rána byla provázena předepsanými modlitbami, jež pronášel řezník (moheľ). První rány byly zasazeny dobytčeti do hlavy, pak do šíje, konečně do podpaží

⁷ Aršín je měrná jednotka z dob carského Ruska. Měl velikost asi 28 anglických palců, tedy 0,7112 m; pozn. editora.

a boku. Kolik těch ran skutečně bylo, jsem si nezapamatoval, je však jisté, že počet ran byl týž při každé porážce. Při tom byly ty rány zasazovány v určitém pořádku a v určité místo, a také forma ran měla pravděpodobně jakýsi symbolický význam, právě tak, jako že některé rány byly způsobeny nožem, jiné šídlem. Všechny rány byly drobné, řezník píchal dobytče, jež se snažilo vyrvat, pokoušelo se zabučet, ale nemělo sil. Nohy mělo svázané a kromě toho je pevně drželi tři silní přísluhovači, čtvrtý ucpával tlamu, díky čemuž bylo slyšet toliko hluché, přidušené, chroptivé zvuky.

Každá rána řezníková byla provázena potokem krve, při čemž z některých ran ona zlehka crčela, zatím co z druhých dávala celou fontánu jasně červené krve, stříkajíc do obličeje, na ruce i šat řezníkův i posluhovačů. Současně s údery nože jeden z přísluhovačů přistavoval k ranám posvátnou nádobu, do níž stékala krev dobytčete.

Při tom přísluhovači, kteří dobytče drželi, mnuli a mačkali jeho boky, zřejmě s úmyslem zesílit tok krve. Po zasadění popsanych ran nastala pauza, v níž byla krev sbírána do nádoby a za určených k tomu modliteb byla vylévána na podlahu, až ji celými loužemi pokrývala. Pak, když dobytče jen pracně bylo udržitelné na nohou a zdálo se dostatečně zbaveno krve, rychle je nadzvedli, položili na hřbet, vytáhli hlavu, při čemž řezník mu zasadil poslední, konečnou ránu, přeřezávaje mu hrdlo.

A tato poslední rána byla i jedinou řeznou ranou, kterou řezník dobytčeti zasadil. Pak řezník přistoupil k dalšímu, a zabitě zvíře bylo postoupeno prostým řezníkům, kteří z něho stáhli kůži a rozčtvrtili je.

Zda bylo stejně postupováno při porážce velkých kusů, nemohu posoudit, protože přede mnou se dalo zabíjení telat a ročních býčků.

Tož, taková byla podívaná na židovské obětování. Říkám „obětování“, protože jiného přiléhavějšího slova nemohu použít na to, co jsem viděl, a protože přede mnou zřejmě se nedálo porážení dobytka, nýbrž se konaly služby boží, krutě prodlužující, nikoli zkracující muka. Při tom podle známých pravidel a s určitými modlitbami byli tu řezníci, oděni v bílé modlitební roucho s černými pásy, jaké oblékají rabíni v synagogách a vůbec Židé při modlitbě. Na jednom z oken leželo takové roucho, dvě obětní nádoby a Mojžíšovy desky, jaké si pomocí řemínku každý Žid omotává okolo pravé ruky, modlí-li se. A konečně vzezření řezníka, mumlajícího modlitby, i přísluhovačů, nepřipouštěly nejmenších pochyb. Všechny osoby byly jakýmsi krutými, soustředěnými a fanatickými bytostmi. Také ostatní Židě-obchodníci s masem a sluhové, stojící na dvoře a očekávající skončení porážky, byli podivně soustředění. Nebylo mezi nimi obvyklého shonu, ani nebylo slyšeti čilého židovského žargonu, stáli mlčky, jako k modlitbě.

Jsa vyčerpán a stísněn pohledem na mučení a spoustu krve a zbytečnou krutostí, ale chtěje přece viděti vše až do konce, opřel jsem se o veřeje dveří a bezděčným pohybem nadzvedl klobouk. Ale to stačilo, aby mě konečně viděli. Patrně se na mne už dávno dívali, ale můj poslední pohyb byl asi přímou urážkou tajemství, neboť jak přímí účastníci, tak vedlejší pozorovatelé rituálu po celou dobu zůstali v čepicích, s pokrytými hlavami.

Hned ke mně přiskočili dva Židé, opakující mi do očí drze jednu a tutéž nesrozumitelnou otázku. Pravděpodobně to bylo každému Židu známé heslo, na které se odpovídalo rovněž určitým heslem.

Moje mlčení vyvolalo nevyličitelný chvat. Řezníci a přísluhovači opustili dobytek a běželi ke mně. I z jiných oddělení přibíhali a připojovali se k tlupě, která mě vytlačila na dvůr, kde jsem byl v okamžiku obklopen.

Tlupa tropila povyk, situace byla nepochybně hrozivá, soudě podle jednotlivých výkřiků, tím hrozivější, že v rukou řezníků zůstaly nože a u některých přísluhovačů se objevily kameny.

V tu dobu vyšel z jednoho oddělení Žid inteligentního výrazu, představený ostatních, jehož autoritě se tlupa bez reptání podrobila, z čehož jsem usoudil, že to musil být hlavní řezník, osoba bezpochyby posvátná v očích Židů. Okřikl tlupu a poručil, aby mlčela. Když se tlupa rozestoupila, popošel těsně ke mně a hrubě křikl, tykaje mi: Jak jsi mohl ty sem vejít? Vždyť víš, že podle našeho zákona je zakázáno, aby porážce dobytka byly přítomny osoby cizí? Odpověděl jsem pokud možno klidně: Jsem zvěrolékař, přijatý k veterinářskému dozoru a přišel jsem sem za svou povinností, a proto vás prosím, abyste se mnou mluvil jiným tónem! Moje slova měla pozorovatelný vliv jak na řezníka, tak na okolo stojící. Řezník mi začal vykat, ale tónem, který netrpěl odporu, mi řekl: Radím vám, abyste se ihned vzdálil a s nikým nemluvil o tom, co jste zde viděl! Vidíte, jak je tlupa pobouřena, není v mých silách ji udržet a neručím za následky, jestliže jen v tuto minutu neopustíte jatky.

Nezbývalo mi, než se zařídit podle jeho rady.

Tlupa se velmi neochotně na zavolání řezníka rozestoupila, a já, co možno ihned, neztrácejíce nad sebou vlády, zamířil k východu. Když jsem popošel několik kroků, doháněly mě kameny, zvoníce o ohradu, a neručím za to, že by mi nebyly rozbily hlavu, kdyby přítomnost staršího řezníka a vynalézavá duchapřítomnost mi nebyly zachovaly život. Když již jsem se blížil ke vratům, moje mysl jihla: a což jestli mě zastaví a požádají, abych předložil dokumenty? A tato myšlenka mě donutila proti mé vůli, abych zrychlil krok. Teprve za vraty jsem si ulehčeně oddechl, uvědomil jsem si, že jsem unikl velmi a velmi vážnému nebezpečí. Podíval jsem se na hodinky a podivil jsem se, jak bylo ještě brzy. Prodlel jsem tedy na jatkách ne déle než hodinu, takže zabití každého dobytčete trvalo asi 15 minut, ale mně se ta doba tam strávená zdála věčností.

To je tedy to, co jsem viděl v židovských jatkách, to je obraz, který nemůže vymizet z hlubin mého myšlení, obrazy jakéhosi úžasu, obraz velikého a pro mě skrytého tajemství, napolo vyřešené záhady, kterou jsem nechtěl, boje se, dořešit do konce. Snažil jsem se všemi silami, abych, když nezapomněl, tedy alespoň zapudil dále ze své paměti obraz krvavého úžasu, a to se mi z části podařilo.

Časem to bylo zatlačeno, zacloněno jinými událostmi a vjemy, ale nosil jsem vše opatrně, boje se vniknouti a neuměje to objasnit ve vsí nahotě a spojitosti.

*

Hrozný obraz zabíjení Andrjuši Juščinského, který odhalil lékařský posudek profesorů Kosorotova a Sikorského, jako by mě udeřil do hlavy! Pro mne je to obraz dvakrátě úžasný, já už jsem jej viděl! Ano, já už jsem viděl tuto zvířecí vraždu, viděl jsem ji na vlastní oči

na židovských jatkách. Pro mne to není novinka, a jestli mě co hněte, je to to, že jsem mlčel. Jestliže Tolstoj při vyhlášece o trestu smrti, třebaže zločinců, zvolal: Nemohu mlčet!, proč já, bezprostřední svědek na vlastní oči – tak dlouho mlčel?

Proč jsem nevolal „pomoc“, nekřičel, neřval bolestí? Vždyť stále ve mně bylo a hlásilo se poznání toho, že jsem viděl nikoli jatky, ale tajemství, staré, krvavé obětování, plné mrazivého děsu! Vždyť ne nadarmo za mnou létaly kameny, ne nadarmo jsem viděl nože v rukou řezníků, ne nadarmo jsem byl blízek a možná velmi blízek osudnému konci. Neboť jsem poskvrnil chrám. Opřel jsem se o pažení chrámu v době, kdy mohli být přítomni rituálu toli-ko leviti a služebníci boží. Ostatní Židé stáli uctivě opodál. A konečně jsem dvojnásob poskvrnil jejich rituál, když jsem sňal klobouk.

Ale proč jsem mlčel po druhé, v době procesu proti Bejlisovi? Vždyť já už ten obraz viděl, neměl jsem nejmenších pochyb o rituálu! Vždyť přede mnou stál celou tu dobu krvavý stín milého a mně drahého Andrjuši!

Vždyť to je nám od dětství známý obraz hochu-mučedníka, vždyť to je druhý Dimitrij carevič, jehož zkrvavená rubáška visí v Moskevském Kremlu v malém relikviáři, kde svítí lampy a kam se sbíhá Svatá Rus.

Ano, měl pravdu, tisíckrát měl pravdu obhájce Andrjušův, když pravil: „Sám, bezmocný, ve smrtelném strachu a zoufalství přijal Andrjuša mučednickou smrt. On bezpochyby také plakat nemohl, když jeden zlosyn mu ucpával ústa a druhý zasazoval rány do lebky a mozku.

Ano, bylo tomu právě tak, je to psychologicky věrné, já jsem to viděl na vlastní oči, a jestli jsem mlčel, tož se kaju, protože jsem byl příliš přesvědčen, že Bejlis bude odsouzen, že příšerný zločin dostane odplatu, že soudcům bude položena otázka o rituálu v celé jeho nahotě a spojitosti, že nic nebude zamaskováno, že nebude zbabělostí, že nebude místa, třeba pro dočasné, vítězství Židovstva!

Vražda Andrjuši byla pravděpodobně ještě složitějším krvavým rituálem, než ten, jemuž jsem byl přítomen, neboť jemu bylo zasazeno 47 ran, zatím co obětovaným zvířatům celkem několik, snad 10–15, možná že oněch osudových třináct, ale opakuji, nepočítal jsem tehdy rány a říkám – přibližně. Zato charakter a rozložení ran bylo zcela stejné: nejdříve rány do hlavy, pak do krku a plecí. Některé z nich dávaly malé potůčky, jiné, do hrdla, celou fontánu krve. To si přesně pamatuji, jak proud jasně červené krve zalil obličej, ruce a šat řezníka, který neměl čas, aby se uhnul. Toliko hoch, který držel otevřenou knihu, se včas uhnul. Pak nastala pauza, nepochybně krátká, která se mi však zdála věčností, a v této časové mezeře vytáčeli krev. Sbírali ji do nádoby, kterou hoch přistavoval k ránám. Současně zvířeti natáhli hlavu a silně ucpali tlamu, aby nemohlo bučet, a ono vydávalo dusivé, chropivé zvuky. Tlouklo s sebou, křečovitě se vzpíralo, ale drželi je dostatečně silně tři přísluho-vači.

Je to právě totéž, co řeklo soudní ohledání v záležitosti Juščinského: chlapci zacpali ústa, aby nemohl křičet, a také aby zesílili vytékání krve. On se unavil až do bezvědomí, vzpíral se. Byly nalezeny odřeniny na ústech, tváři a boku.

Hle, jak umíralo malé lidské stvoření! To je ona obětní smrt křesťanů s ucpanými ústy, jako u skotu. Ano, tak mučednický umíral podle slov profesora Pavlova „mladý člověk, pan Juščinskij, po komických, smích vyvolávajících píchnutích“.

Co s nezvratnou přesností stanovilo lékařské ohledání, je přestávka, která následovala po zasazení ran do krku, a které byly bohaté na krev. Ta pauza tu skutečně byla a odpovídá momentu, v němž byla krev odnímána a sbírána do nádob. Je to podrobnost, které nebyla věnována patřičná pozornost, ale která se mi zaryla hluboko v paměť. Ve chvíli, kdy dobytčeti natahovali krk a ztuha mačkal tlamu jeden z přísluhovačů, tři jiní usilovně mnuli a třeli boky zvířete, zřejmě s tím cílem, aby zesílili výtok krve. Analogicky se domnívám, že totéž dělali s Andrjušou. Zřejmě i jemu třeli slabiny a mnuli tělo, aby krev silněji tekla. Ale tato operace a tato „masáž“ nezanechává hmatatelných stop, a proto lékaři zjistili toliko modřinu na boku, nedávající jí důležitého významu.

Když vytekla část krve, zvíře zesláblo. Přísluhovači je pak drželi a donutili, aby stálo a nekleslo. Je to opět to, co konstatoval profesor Sikorskij, řka: Chlapec zeslábl strachem a zoufalstvím a sklonil se na ruce vrahů.

Pak, když zvíře bylo dostatečně zbaveno krve, byla krev za čtení modliteb vylita na podlahu. Krev stála na podlaze v celých kalužích, takže řezníci a přísluhovači stáli doslovně po kotníky v krvi. Pravděpodobně to tak vyžadoval krvavý židovský rituál, po jehož skončení byla teprve vypouštěna, jak jsem viděl, když jsem procházel jedním z oddělení, kde již byla porážka skončena.

Když přestávka skončila, následovaly další, také vypočítané a klidné rány, přerušované toliko četbou modliteb. Dávaly jen málo krve, nebo jí nedávaly vůbec. Bodné rány byly zasazovány do plecí, podpaždí, a do boku dobytčete.

Jsou-li též zasazovány do srdce, nebo přímo do boku, nemohu říci. Mohou býti nějaké rozdíly rituálu: zvíře pak obrací na hřbet a zasazují poslední závěrečnou ránu, která přerézává hrdlo. Bylo-li provedeno něco podobného s Andrjušou, nebylo zjištěno. Nepochybuji o tom, že v tom a jiném případě rituálu jsou jakési zvláštnosti a objasňuji si je tím, že s Andrjušou byl vykonán rituál mnohem složitější, že v jeho osobě byla přinesena mnohem složitější oběť, slouženy, možná, kdybychom porovnávali podle našeho, biskupské bohoslužby. Mnou viděný rituál byl jen jakýmsi spíše základním, obyčejným, prostě každodenním obětováním, obyčejnou mší.

Odpůrci rituální verze poukazují na to, že při židovské porážce prý se zvíře zabíjí řeznou ranou, kdežto soudní ohledání zjistilo u Andrjuši rány výlučně bodné. Není to však nic jiného, než podlý žvást, vypočítaný na neznalost, na naši neinformovanost o tom, jaký má židovská porážka průběh. Proti této lži já, jako očitý svědek porážky, protestuji, a opakuji: viděl jsem v rukou řezníků dva nástroje: úzký dlouhý nůž a šídlo, a těmito dvěma nástroji byly střídavě zasazovány bodné rány. Řezník bodal, píchal, dobytče. Pravděpodobně i forma rány samotné měla nějaký symbolický význam, protože některé rány byly způsobovány ostřím nože a jiné šídlem. Toliko poslední, závěrečná rána, kterou bylo hrdlo přeříznuto, byla řezná. Pravděpodobně to byla ta rána, kterou podle mínění Židů vychází duše.

Konečně ukazují odpůrci rituální verse na celou řadu zbytečných, jakoby bezsmyslých ran, Andrjušovi zasazených. Poukazují na příklad na „nesmyslné“ rány pod paží. Je to opět vypočítáno na naši nevědomost a neznalost židovských obyčejů. Proto připomenu toto:

Jednou, když jsem žil v „čertě osedlosti“,⁸ zapadl jsem na vesnickou samotu a proti své vůli jsem se usadil na čas v krčmě, kterou vlastnila velmi zámožná a patricijská židovská rodina místního lesního průmyslníka. Paní domu mě dlouho přemlouvala, abych s nimi stoloval za košer stolem, a já jsem byl konec konců přinucen vzdáti se jejímu přemlouvání. Zvouc mě, vysvětlovala, jaký je rozdíl v jejich drůbeži a masu. Vše záleží prý v tom, že krev byla odstraněna a – hlavně – že jsou přeřezány šlachy pod paží zvířat, u ptáků na nohou a pod křídly. To, podle mínění hospodyně, má hluboký náboženský význam v očích Židů, činí to maso čistým a pro potravu způsobilým, kdežto zvíře s nepřeřezanými šlachami je pokládáno za nečisté. Dodala, že takové rány může zasaditi jedině řezník jakýmsi zvláštním nástrojem, při čemž rány musí býti bodné.

Proto jsem toho pevného a odůvodněného přesvědčení, že v osobě Andrjuši Juščinského musíme bezpodmínečně viděti oběť rituálu a židovského fanatismu. Není pochyby o tom, že to musil být rituál mnohem složitější, kvalifikovanější, než rituál obyčejný, podle jehož pravidel se provádí každodenní krvavá oběť – porážka dobytka.

Nutno tu připomenouti, proč Židé tak dokořán otvírají dveře synagog. Tím ochotně, mnohdy demonstrativně k sobě zvou, jakoby říkali: Podívejte se, jak my se modlíme, jaký je náš chrám, naše bohoslužby. Pohled'te, nemáme tajemství!

Je to lež, průhledná lež. Ukazují nám nikoli chrám, nikoli bohoslužby. Synagoga není chrámem, ona je toliko školou, modlitebnou, náboženským klubem, jenž je přístupný všem, kdož chtějí. Rabín není knězem, ne, je jen učitelem, kterého zvolila obec. Židé nemají chrámu, ten byl v Jerusalemě, ale byl zbořen. Jako v době biblické, tak i nyní se chrám zaměňuje stánkem. Ve stánku se přinášejí denně oběti. Oběti může uskutečňovat toliko řezník, osoba duchovní, odpovídající našemu knězi. Jemu pomáhají přísluhovači, leviti. I ty jsem viděl na jatkách; odpovídají našim kostelníkům a církevním sluhům, kteří se u nich nepochybně dělí na několik druhů.

Nu, a do tohoto chrámu – stánku – nás oni nepustí a nepustí ani prostých Židů. Vstoupit mohou toliko bohoslužebníci, prostí věřící mohou býti toliko diváky a státi opodál, to jsem viděl na jatkách. Proniknete-li v tajemství, hrozí vám pomstou, jsou hotovi vás kamenovat. Může-li vás něco spasit, pak je to zvláštní postavení a náhodné okolnosti, to jsem také na sobě zkusil.

Někdo může namítnout: vždyť vnějšek jatek vůbec neodpovídá tomu, že je uvnitř biblický svatostánek? Ano, to je pravda. Ale vysvětlení je nasnadě: Židovstvo si nepřeje obracet na sebe příliš bystré pozornosti. Je hotovo zřící se vnějšího vzhledu, je hotovo

⁸ V carském Rusku nesměli Židé sídliti, kdekoli se jim zlíbilo. Bylo jim vyhrazeno území, zahrnující zhruba Halič a Ukrajinu, ohraničené čarou, která ukazovala, kam až se smějí odvážiti. Tato čára, „čerta osedlosti“, znamenala v obecné mluvě židovské území vůbec. Ovšem nikoli výlučně židovské. Tam žili mezi samotným obyvatelstvem Ruska, jinde se však bez policejního písemného svolení ukázati nesměli.

k ústupkům, aby jimi vykoupilo cenné tajemství rituálu ve vsí jeho biblické nedotknutelnosti.

*

VII.

K ČEMU ŽIDÉ UŽÍVAJÍ KRVE.

Od roku 419 po Kristu až do r. 1928, kdy se odhodlal napsat svoji trojsvazkovou práci, napočítal Evgenij Brant celkem 322 rituálních vražd, které lze nějakým způsobem prokázat, velkou část jejich soudními spisy, kde jsou zapsána přiznání Židů. Jsou to tedy vraždy odhalené, známé. A i kdybychom brali v úvahu ty, kdy se Židé přiznali sami a nehleděli k těm, kdy byli usvědčeni, tedy bychom i tak dostali úctyhodné číslo, jímž by existence vražd byla nad slunce jasněji dokázána.

O rituálních vraždách bylo mnoho psáno a vyplýváno příliš energie pro jejich dokázání. Avšak velmi zřídka kdy dospěly úvahy a studie tak daleko, aby bylo jasno v jednom bodu: proč Židé vraždy páší a co dělají s krví. To jsou dvě největší tajemství Židů.

Předně je nutné si uvědomit, že toto tajemství neznají ani všichni Židé, toliko rabíni, chachamové, učení farizejové, jimž se říká chasidim, jsou do něho zasvěceni. A úzkostlivě je střeží.

Dnes již známe i tato tajemství.

Židé páchají rituální vraždy ze tří důvodů:

1. ze zakořeněné nenávisti ke všemu křesťanskému,
2. pro účely kabalistické a černou magii, k čemuž potřebují křesťanské krve,
3. domnívají se, nebyl-li Kristus přece jen očekávaným Mesiášem, a použitím křesťanské krve doufají dojít spasení.

Prvý důvod, nenávisť, se datuje od dob Kristových. Židé myslí, že páchají dobrý skutek, sprovodí-li ze světa křesťana. Sám Kristus byl jejich nenávistnou smečkou ukřižován, a on sám nám podává nejsrozumitelnější svědectví k tomuto prvému ze tří důvodů ústy evangelisty sv. Jana, kap. XVI., 2–4: ...ano, přijde čas, že všeliký, kdož vás mordovati bude, domnívati se bude, že tím Bohu slouží! A toť učiní vám proto, že nepoznali Otce, ani mne. Ale toto mluvili jsem vám, abyste, když přijde ten čas, rozpomenuli se na to, že jsem já předpověděl vám.

Kromě nenávisti je tu i ona zvláštní židovská spravedlnost, která poroučí zabíjeti ne-Židy. Dosvědčuje nám to Talmud, Šulchan Aruch a jiné židovské náboženské knihy. I o tom několik slov.

Bylo již dříve řečeno, že židovský chrám byl jen jeden. Byl to chrám jerusalemský, jenž byl rozbořen. Stejně tak existoval Sanhedrin, soudcovský sbor, v němž zasedali židovští soudcové vysoké rady. Tento sbor byl oprávněn vynášet rozsudky smrti za činy, které byly v zákoně vyjmenovány. Podobným soudem byl Beth-din, vrchní rabínský úřad, který rovněž mohl trest smrti přisoudit. Beth-din sestává ze tří soudců (nejméně), z nichž předseda musí ovládati zákon a musí býti vrchním rabínem. Ostatní pak mohou býti toliko rabíny. Uzná-li vrchní rabín za nutné, může si přizvati soudce-nerabíny. Takovéto soudy dosud existují. Sanhedrin zanikl současně se židovským velechrámem.

Šulchan Aruch říká: Každý Beth-din může pronést rozsudek smrti i dnes, uzná-li to za nutné, a to i tehdy, když zločin sám o sobě nezasluhuje trestu smrti.

Jaká provinění jsou podle židovských zákonů hodna smrti, uvádí Choschem hamischpat 425, Hagar:

Židovský svobodomyšlník, t. j. ten, kdo se oddává službě akumské (křesťanské), nebo kdo ze vzdoru se hříchu dopouští, i když jen jí masa zdechlého dobytka, nebo ze vzdoru nosí šaty z vlny a lnu, to je svobodomyšlník, a ti, kdo popírají thoru (pět knih Mojžíšových) a proroky Izraelcovi, ty zabítí je dobrým činem. Má-li kdo moc zabítí je veřejně, učí tak, ne-li, tu budiž proti nim postupováno lstí, až bude zaviněna jejich smrt.

Ale akumy, s nimiž nežijeme v boji, nebo ony, kteří pasou brav Izraele, kde pole náleží Židům, nezpůsobujeme smrt, ale je zakázáno je od smrti osvoboditi.

Kdo je popěračem thory, to praví výslovně Maimonides, Hilchoth teschuba Perek, 3, 8, kdež stojí:

Jsou tři třídy popěračů thory: 1. Kdo praví, že thora není od Boha, i jediný verš, i jediné slovo, 2. Kdo její výklad, t. j. ústní nauku (Talmud) popírá a neuznává její učitele. 3. Kdo praví, že Stvořitel zaměnil tento zákon jiným a že thora už nemá platnosti, ačkoli je od Boha, jak to na příklad křesťané říkají. Každý z těchto tří je popěračem thory.

A dále ještě příklad ze Šulchan Aruchu, Choschem hamischpat, 388: Je dovoleno „musera“, t. j. člověka, jenž se chlubí, že někoho udá, takže by udaný vězením, nebo penězi, i kdyby to málo peněz bylo, mohl býti potrestán, zabítí, a to i dnes. Budiž mu nejprve řečeno, aby neudával, protiví-li se a řekne, že přece udá, pak je nejen dovoleno, ale i dobrým činem ho zabítí a bude ten blažený, kdo ho první zabije. Není-li ale času ho varovati, pak je možno zanechatí varování a hned ho zabítí.

Na tomto místě se setkáváme s termínem, který se za našich dnů tak úžasně rozšířil. Je to termín „zrádce“. Podle tohoto textu, jak byl naposledy citován, je zrádcem ten, kdo Žida udá, nebo jakkoli jinak na penězích a svobodě jemu ublíží. Udal-li někdo Žida po třikráte u akuma (křesťana), má býti uvažováno o tom, jak by byl ze světa sproveděn. Útraty, jež by to stálo, aby byl ze světa shlazen, mají zaplatiti oni Židé, kteří žijí v místě, kde se to stalo. Oddíl Haga je „milosrdný“: jsou někteří, kdož praví, že je nutné zrádce zabítí jen tehdy, není-li možné před ním se zachrániti nějakým údem zrádce, na příklad tím, když se mu vyřízne jazyk, anebo když se oslepí, pak je zakázáno zabítí ho, ježto podobný zrádce není horší, než jiní pronásledovatelé.

Komu nevyvstane v mysli slovo „zrádce“ se všemi průvodními zjevy, které je nyní provázejí. Židé celé Evropy jsou v úzkých. Byli poznáni a vede se jim po zásluze. A tak, jako

v jejich knihách je zrádcem ten, kdo Židovi se postaví do cesty, odhalí a trestá jeho zločiny, tak i dnes je označen za zrádce každý, kdo stojí na straně jim, Židům, nepřátelské.

Vraťme se k tématu.

Křesťané popírají thoru. Někteří vědomě, jiní, a těch je úžasná většina, nevědomě, neboť ani thoru neznají. Podle Šulchan Aruchu jsou hodni trestu smrti. Všichni. Je tedy záslužným činem Žida, zabije-li křesťana. Může-li to učiniti veřejně, bez strachu před úřady, tedy to má učiniti veřejně. Tak se i děje všude tam, kde se Židé dostali k moci. Takovým buď Bůh milostiv.

Jen ten, kdo Židům slouží, kdo „pase jejich brav“, nebude zabit. Ale bude-li smrti blížek, je zakázáno od smrti jej vysvobodit. Hle, jaké výhody si dobyli zednáři, zrádci vlastní krve, u Židů. Nebudou zabiti.

Oběti vražd, spáchaných z nenávisti nebo ze msty, nebývají zbaveny krve. Vzpomenutý Brant našel v historii celou řadu takových případů, a z nich většina se vyznačovala tím, že oběť byla rozpjata tak, jako Kristus, zřejmě s rouhavým úmyslem.

Druhým důvodem pro vraždy je židovská pověra, tkvící v kabale, podle níž má krev křesťana zvláštní moc a funkci v boji proti křesťanství. Z takových důvodů byl zabit Juščinský. Tento druh vražd mohou prováděti toliko chasidim, kteří mají hluboké kabalistické znalosti, a mluvili jsme o něm podrobně při líčení smrti Juščinského.

Ale jsou to i jiné pověry, k nimž užívají krve, a které můžeme zařadit do této druhé skupiny důvodů. Pokřtěný Žid Samuel Fridrich Brentz ve své knize „Abgestreifter jüdischer Schlangenbalg“ (Augsburg 1614) napsal: Má-li Židovka šestinedělka silné bolesti břišních svalů, tu rabín bere čistý pergamen, uřezává z něj tři kousky a píše na ně cosi. Jeden z nich položí na její ústa, druhý na čelo, třetí do pravé ruky. Židé skrývají, čím rabín píše, ale já vím z velmi hodnověrného pramene, že Židé chytají křesťanské děti a odnímají jim krev. Touto krví pak píše rabín na pergamenové lístky...

Někde mají Židé ve zvyku potírat novorozenatům oči klůckem, namočeným v krvi. Při procesu ve Veliži v Rusku byl takový klůček, v krvi namočený, přinesen jako corpus delicti k soudu.

Třetí příčina je čistě náboženského druhu. Z náboženských důvodů se užívá křesťanské krve v těchto případech:

1. při židovských oddávkách,
2. při obřezání,
3. při pohřbívání ortodoxního Žida,
4. na Velký den pokání,
5. na velikonoce,
6. o svátku Purim.

Chceme-li si náležitě osvětlit tento druh vražd, musíme si připomenouti vůdčí myšlenku, která Židy k němu vede: Je možné, že Ježíš Kristus, jehož odsoudili jejich otcové k smrti na kříži, byl skutečně oním očekávaným Mesiášem, kterého předpověděli prorokové, a který byl tak dlouho očekáván. Tuto domněnku čerpají učení rabíni ze slov proroka Jeremiáše (II. 12. 13), kde se praví: Užasněte se nebesa nad tím a děste se, chřadněte velmi,

praví Hospodin. Nebo dvojí zlo spáchal lid můj: Mne opustili a pramen vod živých, aby sobě vykopali cisterny, cisterny děravé, kteréž nedrží vody.

Toto proroctví je rabínům dobře známo a co Židovstvo existuje, přemýšlejí o těchto slovech. Ona vrhají proud pochyb ve směr, kterým Židovstvo jde. Proto Židé jsou jaksi vnitřně rozdvojeni, ale toto rozdvojení hledí odstranit nikoli dobrým, nýbrž zlým. Hledají způsob, jakým by došli spasení, aniž by se museli pokořit křesťanskému světu, který z duše nenávidí od prvního dechu. Doufají, že se spasí křesťanskou krví.

Na první pohled není jasné, jaký užitek může Židům křesťanská krev přinést. Snažme se však sledovat krok za krokem rabínskou logiku. Předně podle Starého zákona není odpuštění hříchů bez prolití krve. O tom jsme se již z Bible mnohokrát přesvědčili. Proto v dobách predkřesťanských přinášeli Židé zvířecí oběti, při tom jim kněz symbolicky hříchy odpouštěl a předával je zvířeti, které obětovali. Protože nyní Židé nemají chrámu (Jerusalem byl zbořen), kde by se mohly přinášet oběti, vznikla rabínská nauka, která dovolovala zaměnit starozákonné oběti – obětmi lidskými. (Býk Jehovův = člověk.) Důvod záměny je tu důležitý, stejně i čas, kdy k němu došlo: v dobách časně křesťanských! Jestliže totiž Kristus byl skutečně Mesiášem, tu Židé, přijímající v jídle nebo pití krev křesťanů, kteří již byli účastni svatých svátostí, současně s nimi jsou účastni na těchto svátostech, jsou účastni přijetí Těla a Krve Páně!

Je to zdůvodnění čistě židovské a nám nepochopitelné, ale již obtíže a nebezpečí, jakým se Židé vydávají, když hledí získati křesťanskou krev, dávají tušit, jakou váhu a důležitost pro ně krev má, a že je tu něco silnějšího, než strach před chycením a trestem.

V celé řadě soudních procesů doznali Židé, že se krví zavražděného chtěli očistit od hříchů.

Dále se setkáváme s upotřebením krve při oddavkách. Před vstupem do manželství podvoluje se židovská dvojice přísnému postu, v němž po čtyřadvacet hodin nesmí vzít do úst ani hlt vody. Po západu slunce přichází rabín. Vezme vejce na tvrdo vařené, odstraní skořápku a rozdělí je na dvě části. Každou půlku posype jakýmsi zvláštním popelem a podá každému ze snoubenců po polovině. Zatím co jedí, říká rabín modlitbu, jejíž smysl je asi tento: Necht' mají manželé síly zabíjeti křesťany nebo alespoň v největší míře vůli je klamat a obohacovat se jejich poklady a potem jejich práce.

Onen zvláštní popel má své tajné poslání. Nenahrazuje sůl, nýbrž svěží křesťanskou krev, a není ve skutečnosti také ničím jiným, než krví v jiné formě. Má býti získána z křesťanského dítěte, pokud možné útlého věku, a to za velikých muk. Největší část této krve se upotřebí do přesnicového chleba (macesů), zbytkem pak napouštěli plátno nebo bavlněnou tkaninu. Když je dostatečně krví napita a uschne, rozřezávají ji na kousky a spalují. Získaný popel pečlivě sbírají a kladou do dobře uzavřených lahviček a uschovávají v synagoze. Lahvičky jsou v opatrování rabínů, kteří krevního popela užívají v běžném roce pro potřeby obce vlastní, anebo odesílají do zemí, kde Židé nemají možnost, aby sami krev získali.

O obřadu obřezání byla již vpředu řeč, na tomto místě ji doplníme toliko tím, že do nádoby s vínem, do které odkapává krev obřezávaného, přimísí rabín (mohel) několik kapek krve křesťanské, buď svěží, anebo ve formě popela. Směsí potírá ruku dítěte a dvakrát opakuje: řekl jsem ti, hochu, že život tvůj je v této krvi.

Když umírá Žid, přichází rabín nebo chacham, bere bílek z vejce, smíchá jej s nevelkým množstvím krve buď svěží, nebo s krevním prachem, a staví tuto směs na tělo umírajícího, říkáje při tom slova proroka Ezechiela: Čistou krví pokropím vás a všechny hříchy vaše budou smyty! (Zde se mimochodem setkáváme opět s falšováním textu Bible, neboť v našich biblích praví Ezechiel toliko: Čistou vodou pokropím vás...) Ezech. 36, 25.

Čistá, t. j. nevinná krev křesťanská, vezme na sebe hříchy umírajícího a on vejde očištěn k Bohu.

V den pokání užívají Židé krve rovněž. V ten den oplakávají bosí zboření Jerusalema Titem. Krví kropí modlitebnu, nebo sypou krevní popel, jedí opět vejce popelem sypaná, jako při obřadě oddavek.

Svátek Purim (od slova pur, což znamená los, purim je množné číslo, tedy slavnost losů) slaví nejokázaleji Židé celého světa na paměť svého osvobození Esterou a Mardochem od Amána, nepřítelů Židů – viz biblickou knihu Ester. Toho dne potřebují křesťanskou krev. Vyhlédnutá oběť je v ten den zabita a zbavena krve, která se přimíchává do zvláštních trojhranných perníků. Ty nejsou určeny pro Židy, nýbrž pro Židům přátelské křesťany. V tomto případě není třeba, aby oběť umírala za bolestí a v mukách. Trojhranný chléb je rozdělován jen váženým židovským rodinám, jejichž povinností je podarovati jimi příležitostně jim nakloněné křesťany. Podoba trojúhelníková má svůj význam: paroduje a vysmívá se sv. Trojici, ve kterou křesťané věří a které se klaní. Tím, že toto pečivo dávají jísti křesťanům, rouhají se a prosí svého boha, aby ponížil ty, kdož ve sv. Trojici věří.

Dalším svátkem krve jsou velikonoce, svátek přesnic (nekvašeného chleba). Všichni Židé bez rozdílu jsou povinni přesnicový chléb (macesy) jíst.

Macesy jsou dvojího druhu: 1. mossa, 2. mossa hezira, t. j. zákonem předepsané. Tento poslední druh obsahuje křesťanskou krev. Jen v nedostatku „mossa hezira“ se jí obyčejné „mossa“. Krev musí být do nich získána způsobem obzvláště mučivým a bolestným.

V tomto bodě se trochu vrátíme k tomu, co bylo řečeno v první kapitole, a co nejčastěji Židé uvádějí na svou obhajobu: Židům je zakázáno jísti krev, ta je nejvyšší určena pro obětní oltář. V celém Starém zákoně hraje krev úlohu tak značnou, že již při pouhém čtení je to nápadné. „Krev je duše, krev duši očišťuje, bez prolití krve není odpuštění vin“ – tak a podobně se praví v mnoha kapitolách a verších.

Sluší tu dodat, co vyplývá ze židovské logiky zcela jasně: Žid nejí krve zvířecí, ona je vhodná k tomu, aby na se brala jeho hříchy. Ale krev křesťanská – ta má docela jiné další vlastnosti. Ona rovněž očišťuje, má však v sobě součástky svatých svátostí, a ty Žid potřebuje. Od krve je nelze oddělit, a proto ji míchá do přesnicového chleba a případně vína, jí ji a pije.

Jak známo, přinášeli Židé své oběti očisty v jerusalemském chrámě, po jehož zboření tak činit přestali. Jinými slovy – byli zbaveni možnosti vykoupovati své hříchy. Mojžíšův zákon však zůstal v platnosti, ale jeho hlavní předpis, konat krvavou oběť, nemohou již plnit. Co tedy mají dělat? Talmud pamatoval na tento případ a našel prostředek: vykoupení je možné zabitím kohouta (o čemž bude dále několik slov), ale orthodoxní Žid není spokojen. Na důkaz toho budeme citovat málo známou řeč jednoho Žida, pronesenou v roce 1922 v San Francisku. Řeč byla uveřejněna v časopise „The Friends of Israel“. Zní takto:

Nastal velikonoční týden, bratři moji, a já se ptám sebe, jak jej zachovávejte? **Očistíte své domy, budete jíst macesy a pečené jehně. Budete přítomni bohoslužbě v synagoze a splníte veškeré Talmudem předepsané rituální předpisy.** Jedním slovem, vy vyplníte, bratři moji, všechno, vyjma to, co Jehova žádá především! Jehova neřekl: „když vás uvidím jísti macesy nebo beránka, nebo jak jdete do synagogy...“, ne, Jehovova slova byla: „když já spatřím krev, projdu mimo vás!“

Oh, bratři moji, to nemůžete ničím zaměnit, je vám třeba krve, krve, krve...!

Zatím co pronášel tato slova se zvětšujícím se pathosem, jeho černé oči jiskřily, a jeho posluchači – Židé se začali chvět vzrušením. Po krátké chvíli starý patriarcha pokračoval:

Už více než 70 let prošlo od té chvíle, kdy jsem se v Palestině narodil. Když jsem byl ještě dítětem, naučil jsem se čísti Zákon, Žalmy a Proroky. V synagoze jsem se od rabínů naučil hebrejskému jazyku. A jak jsem dorůstal, stále hlouběji jsem vnikal do Zákona, stále více mě udivovalo, jakou úlohu ve všech obřadech hraje krev, a že jí není v obřadech, které konáme. Četl jsem znovu a znovu knihu „Exodus“ 12 a „Leviticus“ 16–17. Jejich poslední kapitoly působily, že jsem se chvíl při pomyslení na Veliký Den Vykoupení a při tom, jakou roli při tom má krev. Dnem a nocí mi znělo v uších: Krev je vykoupením duše! Tehdy jsem poznal, že přestupuji Zákon, bylo mi třeba vykoupení. Ale to se mohlo státi toliko pomocí krve, a krve nebylo. Ve své tísní jsem se obrátil o radu k rabínům. Měl jsem k nim jen jednu jedinou otázku: KDE MOHU ZÍSKAT KREV?

Je jasné, že získat krev zvířecí nebylo jistě rozčilujícím problémem. Šlo o krev křesťanskou!

Sledujeme-li pozorně onu nekonečnou řadu prokázaných rituálních vražd, vidíme, že většina jsou mladí hoši ve věku do sedmi, nejvýše 13 let, mnohem méně bylo zavražděno děvčat v podobném věku, a zcela zřídka lidé dospělí. Vysvětlení nalezneme již v Bibli, kde se praví: Oběť necht' je bez poskvrnky! Děti bývají zdravé nejen fysicky, ale mají i čistou duši, schopnou, podle židovské logiky a víry, hledíme-li k tomu, že krev jest duše, přijímat na sebe hříchy cizí, v našem případě Žida.

Byla zmínka o kohoutu, jako zvířeti obětním. V některých oblastech se spokojují Židé talmudským způsobem očišťování od hříchů a přibíjejí za křídla kohouta ke stěně a píchají jej špendlíky. Vše se děje za živa, a má symbolisovat Krista rouhavým způsobem. Muži užívají k tomu účelu kohouta, ženy slepic. Přeneseme-li analogicky tento úkaz do sféry ortodoxního židovství, dostáváme vysvětlení, proč jsou vraždění hoši i děvčata.

VIII.

ŽIDÉ NAŠICH DNŮ.

Tvrdívá se velmi často, že dnešní Židé jsou na hony vzdáleni tomu, co se proti nim uvádí. Přestupují na křesťanství, jsou bez náboženského vyznání, nebo pokud jsou náboženství židovského, jsou nábožensky vlaštní. Není prý již skoro orthodoxních Židů.

Opravdu se Židé, hlavně ve velkoměstech, dovedli velmi dobře přizpůsobiti, „asimilovali se“, ale jejich přizpůsobení je zvláštního rázu. Oni se šatí jako my, mluví naší řečí, píší naším jazykem a písmem.

Předchozí kapitoly a materiál v nich by byly jen doklady židovské tváře minulosti. A tak jen málo lidí by zůstalo věrno přesvědčení, že Žid zůstává vždycky Židem, že lpí se vši silou a vírou na svých posvátných knihách, a že se nemění pod vlivem nijakých okolností. Neboť se nedostává hmatatelných, nezvratitelných důkazů pro takové tvrzení.

Je snad řízením Prozřetelnosti, dostane-li se doklad o pravém stavu věci do rukou nežidovských. A takový doklad je pravým varováním před otupenou ostražitostí, neboť volá svoje memento!

Jeden takový dokument, třebaže výsekový, přece však neobyčejně charakteristický a cenný, se dostal na světlo z přítmi výlučně židovského, v nedávné době. V roce 1939, tedy doklad čerstvý, svěží, jaký si jen možno přát.

Mezinárodní zednářský řád I. O. B. B.. Independent Order B'nai B'rith, řád výlučně židovský, měl v Praze tyto lóže: Praga, Humanitas a Bohemia. A v jedné z těchto lóží byla nalezena přednáška, strojem psaná, o pěti stranách, jejímž autorem byl neznámý Žid, příslušník lóže.

Čteme-li tyto stránky a chápeme-li je tak, jak je chápati nutno a jak skutečně byly myšleny, jak hluboce a cílevědomě byly založeny, tu se stěží ubráníme prazvláštního pocitu zažehnaného nebezpečí, otrásajícího nebezpečí, které nerušeně a zákeřně hlodalo na kořenech národa, v jeho srdci, v Praze, v české Praze.

Morová hlíza.

Kam všude zasahoval židovský polyp svými chapadly! Setkáváme se tu s myšlenkami a cíli výlučně politickými, ze kterých přímo čiší přiznání k zákulisním vlivům politického rázu, jsou tu hluboké zásady židovsko-národní a židovsko-sociální, jsou tu však i prvky náboženské. Mnohé potvrdí to, co již na předchozích stránkách bylo napsáno.

Přečtěme si však napřed doslovné znění této přednášky, kterou přetiskujeme i s chybami:

Jsme Židy v Československé republice.

Z této okolnosti vyplývají určité vztahy a tyto vztahy podmiňují určité důsledky.

Musím objasniti napřed několik pojmů, abychom do těchto vztahů mohli vniknouti.

Předesílám, musím mluvit o asimilaci a o sionismu, upozorňuji však, že nebudu mluvit o těchto pojmech z hlediska politického, z hlediska toho či onoho tábora, nýbrž výhradně z hlediska sociologického a biologického.

Seznáme také, že vlastně není, odmyslíme-li si tedy politiku, mezi těmito směry rozdílu podstatného.

Dovolíte mi zajisté, abych se v tomto bodu odvolal na myslitele nad jiné k tomu povolaného, aby otázky tyto náležitě hodnotil, totiž na Dra Kohna, spisovatele, filosofa, sociologa, regionalistu, badatele, náboženského myslitele a velikého Evropana, o němž na příklad Masaryk prohlásil, že kdyby na universitě měl být znovu obsazen profesorský stolec, který on na počátku války opustil, že jediným jeho možným nástupcem by mohl býti právě tento židovský učenec.

Mluvíme v této souvislosti o Masarykovi nikoliv jako o hlavě státu, nýbrž jako o filosofu, a to o největším a nejsměrodatnějším filosofu u nás, protože on to byl, který dovedl vymýtiti z vědy a myšlení neurčité prvky romantiky a postaviti vědu na pozitivní a konkrétní základ.

Asimilace z tohoto sociologického hlediska je základní schopnost lidská, zcela neodvislá od jakéhokoliv politického nazírání.

Každý živočich jest od přírody určen k tomu, aby se přizpůsobil onomu živlu, ve kterém žije.

Pták jest přizpůsoben vzduchu, ryba vodě.

Člověk pak přizpůsoben jest všem oněm živlům, mezi nimiž svůj život tráví. Organismus lidský reaguje na prostředí a z této asimilační schopnosti vyplývají vlastnosti jednotlivých lidských ras. Životní podmínky jsou jiné v tropech a různé za polárním kruhem a proto ten rozdíl mezi Eskymáky a Hotentoty, mezi národy západními a východními.

Ve vyšších stádiích vývoje jest pak asimilace schopností, neuzavírající se schopností lidskou, převzítí nové myšlenky, prožítí je, zpracovati je a přizpůsobiti svým vlastním myšlenkám a to tak, aby vzniklo cosi nového, lepšího, prokrokovějšího, aby tak lidstvo se roz-zvučelo myšlenkami nového, ryzího zvuku pokroku.

Vidíme tedy, že pojem asimilace není snad pojmem výhradně židovství se týkajícím, tím méně pak nutně pojmem politickým.

Asimilaci rozeznáváme aktivní a pasivní.

Jenom aktivní asimilace jest však myšlenkovým plus a podkladem pokroku a vývoje.

Býti něčemu asimilován má však za následek zánik, jak nás již často poučila historie.

Jen této aktivní asimilaci děkujeme za zachování oněch vznešených zásad a myšlenek, jichž vlastní byla stará Palestina. Dodnes žijí a dodnes působí na celé lidstvo.

Politicky sjednocený Izrael, který by byl neprodělal asimilaci, by byl vyhynul, právě tak, jako vyhynuly všechny a daleko větší politické mocnosti antiky a středověku.

Plodnou jest tedy jen asimilace aktivní, neboť jen v ní jest symbiosa, jen ona prožívá minulost svou vlastní s přítomností oněch nových myšlenek a směrů a hledá vzájemné vztahy pro budoucnost.

Ve staré Palestině byli Židé, dříve ještě než se mohli vyžítí, rozptýleni do galutu.

V Palestině byli Židé na rozhraní tří kultur, helenské, perské a egyptské, právě tak, jako národ český odedávna sídlil v srdci Evropy, na místě prolínající se kultury západní, římské a byzantské. A jako všechny tyto kultury působily na národ český a dokázaly, že ten-

to český národ, oplodněn těmito myšlenkami, vydal opojné plody Svobody, víry a svědomí již několik set let před velikou revolucí francouzskou, tak i všechny tyto kultury působily na duševní vývoj kmene, žijícího na březích Jordánu, ale žádný z těchto vlivů neopanoval jeho duši.

Vysoká aktivní asimilační schopnost židovského kmene byla za těchto okolností tak vybičována, že přijala všechny tyto kultury, prožila je a jich prolutím vydala nové tóny, jež zvučí a oplodňují mysl lidstva do dnešního dne.

Byla to víra.

Díváme-li se na antiku z dnešního hlediska s odstupem tolika staletí, tu vidíme, že lidstvo přijalo z Říma kulturu vůle, jejímž výronem je právo, z Hellady kulturu umění, kulturu víry však ze Sionu.

A celá evropská kultura jest založena na této víře.

Nejen osvícenství, liberalismus, socialismus, ale také věda a technika byly oplodněny touto vírou.

Kdyby k evropské kultuře nebyl přimíšen kvas víry, která jest silnější než záhuba a která byla vypěstována na pouštích semitských, nebyla by dnešní evropská kultura tím, čím jest.

Jak jsme již uvedli: Židé dříve, než se mohli vyžít jako národ, byli rozptýleni do galutu, který se jim stal novou vlastí.

Židé byli přinuceni žít v různých poměrech a za různých podmínek mezi různými národy.

Spoluprací s těmito národy a vzájemným duševním prolínáním převzali Židé zásady oněch národů, mezi nimiž žili, právě tak, jako oni asimilovali zase zásady židovské.

Tím se stali tito Židé příslušníky oněch národů, mezi nimiž žili.

Zachovali si však vědomí společného původu a paměť židovskou, která je stále pojí a doposud vždy pojila, zejména v otázkách a dnech osudových.

Tak z kmene židovského vyvinul se nadnárodní rod židovský, na němž možno pozorovati všechny odlesky oněch národů, mezi nimiž Židé žijí.

V nové době přibyla k těmto četným haluzím nová větev, větev nového národa židovského, který se tvoří a který chce tento nadnárodní rod židovský reasimilovati biblickými myšlenkami Sionu.

A právě tak, jako si asimilovali Židé již v oné biblické Palestině vlivy sousedních vyšších kultur, tak probíhal asimilační proces i v galutu.

Bude se zdát podivným, řeknu-li, že již samotné křesťanství není nic jiného, než asimilací židovské víry pohanského lidu; a je tomu přece tak.

Odmyslíme-li si otázky liturgické a vnější pozlátka náboženských úkonů, odmyslíme-li si otázku organizační, že totiž pravověrný Žid promlouvá k svému Bohu přímo, kdežto pravověrný křesťan jen prostřednictvím zvláštní kasty kněžské, tu nám zbude jádro.

Ona bible, ona kniha knih, ono písmo svaté jest na obou stranách stejné a otázkou jen jest, zda spasitel, zda mesiáš teprve přijde, nebo zda již přišel.

A tak asimilací pohanů k židovství vzniklo křesťanství.

Z tohoto hlediska nesmíme přehlédnouti, že Kristus onen Ježíš, neboť Ježíš jest pouhou transkripcí židovského jména Josua, byl také pouze jedním z židovských proroků, právě tak, jako jeho organickým pokračovatelem byl největší český myslitel všech dob Jan Amos Komenský.

V této souvislosti jest nutné zmíniti se ještě o dalším židovském proroku, recipovaném církví křesťanskou, totiž Šavlovi, Šavlovi z Tarzu, což bylo jeho židovské jméno a který zaujímá v církvích křesťanských jedno z nejvyšších míst pod jménem Svatého Pavla.

On to byl, který dal křesťanství organisaci a formuloval onu víru, kterou mu dal Kristus.

Tento veliký židovský prorok Pavel žil na přelomu věků a pochopil potřebu doby, on to byl, který zabránil katastrofě a zachoval ve formě křesťanské všemu lidstvu ony vznešené zásady a myšlenky biblické.

Tato první asimilace byla asimilací aktivní, a proto vykonala svůj blahodárný vliv na celé lidstvo.

Druhým aktem židovské asimilace jest pasivní asimilace, asimilace Židů k evropskému životu gotickému ve středověku.

Bude se zdát podivným a přece jest tomu tak, že židovská orthodoxie jest výplodem gotiky.

Gotický člověk nezná pojem času.

Orthodoxovi jest čas a život vedlejším, on čeká na mesiáše.

Život gotického křesťana jest také pouhou přípravou na věčnost.

Život pozemský jest mrzutou a trnitou cestou, která ho přivede k věčné blaženosti.

Jediný rozdíl vidíme zase v tom, že tento gotický orthodoxní Žid čeká na mesiáše, a gotický křesťan, jehož mesiáš, totiž ten zmíněný židovský prorok Josua, vykoupil svým utrpením lidstvo z dědičného hříchu, čeká na blažený život po smrti.

Gotický svět má četné věže, věžičky a hradby a tak panuje mezi lidmi nedůvěra, uzavřenost a nedorozumění.

Každý jest ohraničen hradbou svých myšlenek, Židé pak hradbou gheta, které jest vynálezem této doby.

Na sklonku doby gotické přichází další akt asimilační, a to v době humanismu, reformace a renesance. Tyto směry vyjadřují nedůvěru k tomu, co bylo udáváno za pramen víry a hledají vlastní poznání.

A to jest základní prvek aktivní asimilace, neboť jen poznáním a prožitím minulosti může v přítomnosti býti nalezena možnost rozevírajícího se života budoucího.

Tentokráte to byl evropský sever, který přišel s novými myšlenkami a byl to Wickliff v Anglii, Hus v Čechách a Luther v Německu, který počal hlásati, že jediným pramenem pravé víry jest bible, ona stará kniha knih, onen věčně nový odkaz staré Palestiny.

A v té době, kdy Židům hebrejský jazyk se stává jazykovou asimilací jazykem vymírajícím, stává se tento jazyk ostatnímu světu oživujícím světlem nové pravdy.

V té době jest to národ český, který posílen myšlenkami této bible, se stává duchovním předákem Evropy v době, kdy po prvé se setkává výkvět Českého národa, známá sekta

„Českých bratří“ se svými vytrvalými židovskými spolupracovníky a pořizuje se překlad bible z originálu.

V té době pak žije jeden z největších myslitelů všech věků, již zmíněný Komenský, který jest všeobecně pokládán za posledního židovského proroka, za universalistu a pansofistu, za zakladatele moderní filosofie, který vycházel z oné židovské bible a přál si znovuzbudování chrámu Šalamounova, znovuvybudování onoho neprostorového sionu, který má býti moudrostí sbratřující všechny národy a organisující boj všeho lidstva s nevědomostí.

Čtvrtým aktem byla doba velikého myslitele Barucha Spinozy.

Ve Spinozovi žije ještě gotická láska k věčnosti, ale již i nová láska k životu a k přírodě.

On si představuje společnou asimilaci gheta k reformaci a k renesanci.

Pátým aktem asimilace jest Mendelson, člověk neuhasínajícího kultu židovského a přece jen člověk německé kultury.

Proto byl současníky židovskými pokládán za kacíře a renegáta, ačkoliv nechtěl nic jiného, než smířiti nehasnoucí tradice kultu s novým vínem kultury osvícenské.

Na dalším stupni pak přestává býti židovská asimilace otázkou filosofickou, otázkou věčnosti a stává se pouhou otázkou zájmu okamžiku, stává se otázkou civilisace a módy.

A zde jsme na bodu, kde si musí židovská asimilace uvědomiti celou dějinnou cestu.

Musí chápati svou souvislost s onou diasporou antickou, která vykonala tak důležitý a nepomíjející vliv na myšlenkovou kulturu Evropy.

Musí věděti o své souvislosti se středověkým očekáváním mesiáše v hranicích gheta, musí znáti motiv Spinozův a Mendelsonův, musí překonati žurnalistické sebepoznávání a býti stálým zdrojem nejen dobré, ale také osvícené vůle dějinné.

Antisemitismus byl v gotickém středověku a též později otázkou náboženskou, kdežto v dnešní době jest otázkou okamžitých zájmů politických a hospodářských.

Židovská otázka jest proto stálým ohniskem nedůvěry a nedorozumění.

Antisemitismus znamená stále nebezpečí, vybíjení se lidské nenávisti a nechápatosti ve směru nejmenšího odporu.

A v této době vzniká sionismus.

Právě tak jako asimilace vznikla ze spolupráce s ostatními národy, vznikl sionismus z nebezpečí a chce vytvořiti nový stát židovský k ochraně židovských zájmů.

Uvažujeme-li o tomto sionismu nikoliv politicky, nýbrž zase jen sociologicky a fyziologicky, nemůžeme dospěti k jinému závěru, než že tento moderní sionismus jest asimilací, reasimilací západního židovství k pravlasti v Palestině.

Jest obohacením mnohonárodního rodu židovského objevením nové větve, totiž židovské větve onoho mnohonárodního židovského rodu.

Avšak i dnes zůstává těžištěm světa západ, protože jen tehdy může míti práce palestinská úspěch, zůstane-li západ věren zásadám lidství.

Proto jest vrcholným úkolem židovské diaspory pracovati proti epigonství, které západ ohrožuje.

Epigonství jest pravým opakem asimilace, která totiž prožívá myšlenky staré v době přítomné, aby jimi působila na rozvoj budoucí.

Epigonství jest špatné a prázdné chápání dějin, bezduchým opakováním minulosti.

Jest třeba nově prožít každou skutečnost starou, aby v ní mohly býti nalezeny plodné prvky pro budoucnost.

Epigonství znamená tedy zahlazování těchto prvků pro budoucnost, kdežto asimilace znamená jejich přizpůsobování a vyhledávání pro život budoucí.

Proto jest asimilace červenou nití, táhnoucí se dějinami lidstva, protože jen na cestě této asimilace se dochází k pokroku a epigonství jest klikatý odklon od tohoto pokroku.

Tato asimilace, toto umění přizpůsobiti se, proměnilo starodávné kmeny v národy, proměnilo stavy ve státy a skupiny ve společnost.

To, co nazýváme dekadencí, jest především dekadence schopností asimilačních; z epigonského pojímání dějin hrozí nedorozumění a katastrofy.

Tím jest pak ohrožen dnešní západ a proto jest společným zájmem všeho židovstva proti tomuto epigonství bojovati.

Není-li bezpečným západ, není bezpečno ani západní židovstvo a Palestina jest vydána bezmocnosti a chaotice východu.

Řekl jsem, že tento boj proti epigonství jest společným zájmem všeho židovstva, tedy jak orthodoxů, tak asimilistů a sionistů.

A není to jen společným zájmem židovstva, ale i společným zájmem všech lidí ušlechtilých, kterým pojem osvícenství a západního gentlemenství není pouhou frází a které tak výrazně a přímo sekulárně znázorňuje představitel moderní české filosofie, Tomáš Masaryk.

Masaryk zbudoval konkrétní filosofii a konkrétní logiku.

Masaryk rozptyloval nejasnost a politickou mlhu.

Masaryk houževnatě pracoval na duševním osvobození od německého vlivu a ježto měl na český národ vliv přímo dějinný, stal se myšlenkově český národ spojencem Židů ať jakéhokoliv politického smýšlení.

Masaryk dovedl však též připojiti k realistické logice moudrost humanitní.

Jeho realistická logika slouží lepší souvislosti věci, jeho humanitní moudrost lepšímu dorozumění lidí.

A právě židovská otázka jest předmětem stálých a věčných nedorozumění.

Masaryk se zasloužil v antisemistickém pásmu epidemické iritace soudnosti o lidská práva, způsobem zcela mimořádným.

Proto lze o něm říci, že neformoval jen logické věty, aby vyloučil nedorozumění, ale že rozsával i věty moudrosti, aby umožnil dorozumění rozsahu nebývalého.

A nebylo-li možné zastaviti rafičky času a musil-li Masaryk ustoupiti, poslušen fyzických zákonů přírody, tu musíme litovati této nezvratitelné skutečnosti právě nyní, protože právě my žijeme ve zvláštní, výjimečné době.

My musíme právě nyní odhalovati podstatu onoho bezduchého epigonství, bojovati proti ní jasnějším prožíváním duchovní asimilace.

Mnohonárodní rod židovský, který žije mezi všemi národy, jejichž je členem, který si však zachovává paměť a vědomí židovské, stojí před úkolem, aby použil své přítomnosti k trvalému a vyššímu dorozumění mezi národy.

Bylo nám souzeno státi se svědky toho, jak člověk sousední země porušil základní pravidla lidská.

Nestačí marně protestovati proti tomu, co bylo porušeno, my musíme zachrániti alespoň to, co se ještě zachrániti dá.

Je třeba zachrániti kulturu západu a vzniklé nebezpečí lokalisovati.

A v tomto boji, v tomto čestném zápolení o nejvyšší mety lidství, jest Československo obrannou markou západu, kolem níž se všech stran se vysoko vzdouvají vlny zášti a nenávisi, právě pro tento ušlechtilý boj.

Toto Československo se musí státi mocnou hrází proti nebezpečí upadajícího lidství.

A je-li vůbec někdo povolán k tomu spolupracovati na vybudování této hráze, pak jsme to my, Židé českoslovenští; kteří musíme plniti tento úkol svůj, kteří musíme plniti ideu československou v dorozumění s ostatními malými národy, kteří jsou právě tak ohrožováni pošlapáním západního gentlemanství, jako my.

Tím přednáška končí.

Všimněme si několika cenných bodů řeči.

Předně potvrzuje židovský autor výkladem asimilace, že se i Židé dneška houževnatě, plánovitě a cílevědomě chrání toho, aby se smísili s jinými národy, chráníce tak svoji rasovou čistotu. Mezi svými, „mezi čtyřma očima“, říká, že pasivní asimilace by byla zhoubou Židů. Naopak asimilace aktivní, skutečné mimikri, t. j. vychytralá přizpůsobivost a nenápadnost v cizím prostředí, s úzkostlivou snahou zachování rasové čistoty Židů a zachování oněch zásad, jejichž vlastní byla stará Palestina a které u Židů dosud žijí (vlastní slova Židova), jsou vůdčí myšlenkou židovského nadnároda.

Tato slova, plynule a v souvislosti s ostatními myšlenkami pronesená, snad jen hlasem k důležitosti podbarvená, mají neobyčejný význam, jestliže jsme poznali právě ty myšlenky a zásady, které palestinského Žida ovládaly. Palestinský Žid byl ortodoxní Žid. Zásady a myšlenky palestinského Žida vytryskly z talmudu a všech ostatních tajných náboženských knih židovských, jsou obsaženy v četných pozdějších jeho kompilacích, uloženy byly v Šulchan Aruchu, a konečně je to celá ta kulturně-náboženská a sociálně silná stvůra myšlenková, za jejíž politickou korunu bychom mohli považovat proslulé Protokoly mudrců sionských.

Vše, co tvoří a z čeho se skládá židovství, jak je známe i neznáme, protiklad křesťanského chápání národnosti, morálky, společnosti, práva, náboženství a konečně v řadě neposlední i Boha, toho všeho se drží dnešní Žid. Neboť to řekl sám Žid ve své řeči: Víra je silnější než záhuba! Žádný křesťan by nemohl provéstí věrohodnější důkaz pravdy, než Žid, který pronesl tato slova ke svým soukmenovcům, při čemž zanechal nám písemný důkaz tohoto důležitého doznání, které doplnil slovy: Židé si zachovali **vědomí společného původu a paměť** židovskou, která je stále pojí **a** doposud vždy pojila, zejména **v** otázkách **a** dnech osudových.

Dalším slovům řečníkovým nutno věnovati stejnou pozornost. Neboť překrucují fakta a sledují určitý cíl.

Připomeňme si však napřed několik vět židovských náboženských knih:

Šulchan Aruch, Jore de'a 143 (vzato z talm. Aboda zara 47) praví: Židovi je přísně zakázáno stavět si dům vedle křesťanského chrámu. Má-li ho už vedle chrámu a zboří-li ho, tu má při novostavbě od chrámu poněkud ustoupit a mezeru mezi chrámem a domem svým vyplniti lidskými výkaly.

Šulchan Aruch, Jore de'a, 155, Haga. říká: Židovi je dovoleno ve smrtelné nemoci něco nečistého (t. j. to, co podle zákona má býti považováno za nečisté požit je přísně zakázáno) požití, myslí-li, že mu to přinese uzdravení. Není však dovoleno ani v tomto případě požit k léčení něčeho, co patří k nejnečistšímu, t. j. ke křesťanskému kostelu.

A konečně se praví nenávislně v knize Zohar: Nejlepšího z křesťanů zabij!

V citované řeči mluví najednou neznámý Žid o křesťanství otcovským tónem. Vysvětluje vznik a podstatu křesťanství po svém. Je to ono zálučné překrucování, jehož vyvrácení z kořene a na věčné časy by mělo býti nejsvětějším úkolem církevních kruhů.

Křesťanství nevzniklo asimilací židovské víry pohanskému lidu. Tak tomu není. Křesťanství bylo od svého počátku novou a čistou náboženskou ideou. Nemohlo po svém charakteru vzniknout ze židovství, neboť zavrhovalo vše, co i dnes, i vlivem víry, i vlivem instinktu a intuice zavrhují nejen křesťané, ale takřka náboženství celého světa, u Židů. Křesťanství samo bylo naprostým protikladem židovství a bojovalo s ním od svého počátku. Kristovo ukřižování bylo jedním z výsledků tohoto boje. Nikoli tedy vnější pozlátko, nýbrž duchovní, hluboká náboženská a mravní základna vykazují rozdíly mezi těmito naprosto odlišnými světy.

Tvrzení o vzniku křesťanství ze židovství je u Židů velmi častým a oblíbeným tam, kde má otupiti hroty vrozeného, přímo v krvi tkvícího odporu k Židům u příslušníků národů nežidovských. Lóže zednářské jsou místem, kde se vyrábějí, řekl bych, řemeslně hesla, která se předkládají nežidovským .: bratřím. Tato přednáška byla proslovena Židem mezi Židy. Je typickou ukázkou přednášky toho druhu. Nepřináší vlastně mnoho nového, co bychom nevěděli o Židech, a o tom, jak oni si prošlapávají cestičku do arijského světa. Opakuje však, brousí staré zbraně, pamětliva, že častá krůpěj i kámen prorazí. Z lóže B'nai B'ritovské se taková přednáška rozběhla do loží ostatních, až k uším .: bratří nežidovského původu, a pro ty byla vlastně určena. Jádrem úkolu jejího bylo dokázati: My (Židé) a vy (křesťané a Češi) jedno jsme.

Žid tvrdí, že bible, ono písmo svaté, je na obou stranách stejné. Tím je myšlen Starý zákon, obsažený v křesťanské bibli a Thora (Pentateuch, pět knih Mojžíšových). Tu má Žid opět něco pravdy. Ale o tom netřeba tu psát dlouhé úvahy, rozdíly textů a falšování myšlenek bylo již vzpomenuáno. Možná tu však vzpomenuati těch hlasů, které tvrdí, že Starý zákon je zkaženým zákonem židovským, který nemá pro křesťana závaznosti, cenu pak toliko jako pramen, jako kniha svým způsobem historická, a materiál pro badatele na poli náboženském.

Jméno Ježíš není prý nic jiného, než transkripce židovského jména Jošua (Josua), jenž prý byl jedním ze židovských proroků, právě tak, jako největší český myslitel Jan Amos Komenský.

Tento argument je příliš slabý, než aby o něm bylo vážně diskutováno. I kdybychom připustili možnost něčeho takového, nelze z toho usuzovati na příslušnost Kristovu k židovství. Židé se snaží všemožně vtáhnout Krista mezi sebe jako proroka židovského, jestliže tím sledují přiblížit si křesťany, potřebují-li však křesťanství pospinit, tvrdí stejně důrazně a s výrazem stejné přesvědčivosti, že Kristus byl nemanželským synem římského (tedy arijského) vojáka Pandiry. S tím se často setkáváme v židovských hanopisech na křesťanství.

Kristus, ani panna Maria, nebyli Židy. Pocházeli z Galileje. Častá svědectví toho nalézáme v evangeliích. Všichni apoštolové, až na Jidáše a Pavla, byli Galilejští. Podle řeči byl poznán Petr, když zapíral Krista: Jistě i ty z nich (družiny Kristovy) jsi, nebo i řeč tvá známa tebe činí. (Evang. sv. Matouše XXVI, 73). Jistě i Galilejský jsi, i řeč tvá podobná jest (Evang. sv. Marka, XIV, 70). Když přišli apoštolové, lišící se vzhledem od Židů, mezi Židy, osvětlení duchem svatým a mluvíce jazykem židovským, který dříve neovládali, divili se Židé: Aj, zdaliž nejsou tito všichni, kteří mluví, Galilejští? A kterak my, slyšíme jeden každý jazyk náš, v kterém jsme se zrodili? (Skutkové sv. apoštolů, kap. II, verš 7.)

Pilát se ptal Krista: Ty-li jsi král židovský? Odpověděl jemu Ježíš: Sám-li od sebe to pravíš, nebo to jiní o mně pověděli tobě? Odpověděl Pilát: Zdali já jsem Žid? Co jsi učinil? Odpověděl Ježíš: Království mé není z tohoto světa. Byť by z tohoto světa bylo království mé, služebníci moji chránili by, abych nebyl vydán Židům. (Evang. sv. Jana, XVIII, 33–36.)

Evangeliem sv. Jana (kap. VIII.) opakuje přímá slova Kristova, ze kterých je patrná rodová i duševní protichůdnost, vyslovené nepřátelství, slova, která by nebyla možná, kdyby měl Kristus cokoli společného se Židy: Proč mluvení mého nechápete? Protože slyšeti nemůžete řeči mé. Vy z otce d'ábla jste a přání otce svého chcete plniti. On byl vražedník od počátku a v pravdě nestál, neboť pravdy v něm není. Když mluví lež, ze svého vlastního mluví, neboť lhář jest a otec lži. Já pak, že pravdu mluvím, nevěříte mi (verš 43–46).

Slov „Vy z otce d'ábla jste“ všímají si mnozí badatelé ve spojitosti se staroaramejským slovem „eli“. Kristus na kříži zvolal: Eli, eli, lama zabachtani! (Pane eloimů [svatých], jak jsi mě proslavil).

Výklad je velmi zajímavý. Koncovka „el“ označuje svatost. Všichni archandělé, pomocníci boží při stvoření světa, jak již samo slovo „archangel“ naznačuje, těšili se této svatosti. Jejich jména již sama v sobě nesla označení svatosti: Gabriel, Michael, Rafael. Původně byl mezi nimi i Satan, nežli od Boha odpadl a byl jím zavržen. Slul Sataniel. Byl však svržen a ztratil tak před Bohem svoji svatost, svoje „-el“.

Odvozuje-li Kristus svůj původ přímo od Boha, jsa jeho synem a jsa jím vyslán, aby spasil svět, má i jeho učení původ božský. Řekl-li pak Kristus Židům: Vy z otce d'ábla jste, říká, že jsou syny svatosti zbaveného Satana, proto i jejich učení je satanismem.⁹

⁹ V. V. Lotin, veliký ruský mystik.

Tak, jako za života Kristova se Satan pokoušel získat Krista: Toto vše ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět!, tak i nyní se vyznavači učení Satanova, Židé, snaží působit na přívržence Kristovy. Je povinností křesťanů odpovídati slovy Kristovými: Odstup, Satane!

Pokorné křesťanství, prodchnuté láskou k bližnímu, křesťanství pomáhající, nezištné a odpouštějící, nemá naprosto nic společného se židovstvím, jež je satanismem nejčistšího zrna, vraždícím kultem nenávisti a plné tajných úmyslů proti všem, kdož nejsou Židy.

Miluj svého bližního – říká křesťan. Žid chvátá, aby dokázal, že i on má podobnou zásadu: Mír a zdar dalekému i blízkému (Izaiáš, kap. LVII, 19. – nápis na smíchovské synagoze). Ale již další verš, 20. a 21. dodává: Bezbožní pak budou, jako moře zbouřené, když se spokojiti nemůže a jehož vody vymítají nečistotu a bláto. Nemajíť žádného pokoje, praví Bůh můj, bezbožní.

A bezbožní jsou podle Talmudu křesťané, amhaarez, nečistí, ne-Židé vůbec.

Židovské pokusy o prokázání židovského původu Kristova mají zajímavou obdobu ve snahách svobodných zednářů, kteří by rádi přesvědčili své přívržence o podobném absurdu. Podle nich byl Kristus zednářem. Zednář A. S. Carpentier-Alting pravil r. 1872: Volám tebe, veliký Nazarejčane, neboť i v tobě shledávám svobodného zednáře, všech největšího, jenž jsi vše cizí odstranil, na svém kříži triumf svobody zpečetiv...

Židovský přednášeč se dále dovolává apoštola Pavla. Ten byl dříve i podle víry Židem, ale následoval Krista. Řečník tvrdí, že jeho zásluhou, tedy zásluhou Žida, byla církev zachována, neboť on jí dal organizaci. Toto tvrzení nezaslouží zvláštního vyvracení. Křesťanství bylo silné ideou, svou duchovní náplní, nikoli organizací, kterou svěřil Kristus Petrovi. Že však sv. Pavel Židy dobře znal, lépe, než zednářský řečník křesťanství, svědčí kapitola 2. verš 17–24 jeho epištoly k Římanům: Aj, ty sloveš Žid a spoléháš na zákon a chlubíš se Bohem a znáš vůli jeho a rozeznáváš, co se sluší, naučen jsa z zákona a za to máš, že ty jsi průvodcem slepých, světlem těch, kteříž jsou ve tmě, ředitelem nemoudrých, učitelem nemluvnat, majícím formu umění a pravdy v zákoně. Kterakž tedy jiného uče, sám sebe neučíš? Vyhlašuje, že nemá kradeno býti, kradeš? Pravě: Nezcizoložíš, cizoložství pášeš? V ohavnosti maje modly, svatokrádeže se dopouštíš? Zákonem se chlubě, přestupováním zákona Bohu neúctu činiš? Nebo jméno Boží pro vás v porouhání jest mezi pohany, jakož psáno jest.

Příchylnost Židů (a tudíž i zednářstva) ke Komenskému je známa a starého data. Musíme doznati, že pravou podstatu této lásky neznáme, a nevíme, co jej povýšilo na „posledního židovského proroka“ a odkud Židé vědí, že toužil po znovuvybudování chrámu Šalamounova. Snad spoléhají, že časová vzdálenost nedovolí vyvrátiti jejich tvrzení, která spolu s věhlasem, jemuž se Komenský těšil, by jim mohla přiblížiti Čechy.

Přednáška by zasloužila delšího a podrobnějšího rozboru nejen po stránce náboženské, ale i politické, zvláště proto, že se tak přímo dotýká poměru Židovstva k českému národu a jeho dějinám. To se však vymyká z rámce úvah, které jsou obsahem této práce.

Pro nás je cenné jedno:

Jasně a z nejpovolanějších úst (židovských) je tu dokázáno, že Židé dneška jsou tíž, jací byli Židé dob biblických, nesoucí odkaz Palestiny. Že se houževnatě a vědomě snaží o zachování svébytnosti, že, ač vztekale bojujíce proti rasové teorii, jsou nejdůslednějšími

rasisty, že si zachovávají židovskou paměť a vědomí židovské, ony zásady a myšlenky, jejichž vlastní byla stará Palestina.

Žid zůstane Židem.

Jako není neobřezaného Žida, tak není jiného, než ortodoxního Žida. Neboť víra je silnější, než záhuba – řekl Žid v zednářské lóži L. P. jeden tisíc devět set třicet devět!

IX.

ŽIDÉ VLÁDNOUCÍ.

Utvoření vlastního samostatného státu – to nebylo ideálem židovského národa. Židé chtěli od nepaměti víc, mnohem víc. Jejich snem bylo ovládnout celý svět a kralovat bez jakéhokoli hlesu a hlasu každého jiného národa, absolutně a po židovsku.

Zednáři, třebaže lidé odlišné rasy od Židů, zradili za osobní prospěch své národy a v bezmezné lehkomyšlnosti pomáhali krvavým Židům vnikat do těla národních celků, připravující tak jejich pokoření, přidušení, vysávání a nejednou zánik a smrt.

V zasvěcených kruzích znalců židozednářské otázky existuje tradice, která tvrdí, že plán na pokoření světa pod židovské panství vznikl již r. 929 před Kristem za krále Šalamouna. Sionské hnutí není ničím jiným, než uskutečňováním tohoto plánu, jež chytrý král se svými předními mudrci vypracoval a vtiskl mu politický a výbojný ráz. Mudrci dobře znali poměrně nepatrnou početnost svého národa, a dali proto základ pro organizaci pomocnou, nežidovskou, Židy však řízenou, pro zednářství.

Celý plán Sionu byl symbolisován cestou hada, jehož hlava, pro oklamání národů, podle potřeby složená ze zrádných arijců, se řídila lstnou chytrostí mudrců židovských, tělo pak, úplně židovské, nebylo ničím jiným, než židovskou invasí, leptající a podlamující vrozenou morálku arijských národů. Kam se vplížil tento jedovatý had, tam vypukla válka, revoluce, krveprolití, a s ním ruku v ruce přicházel úpadek napadeného národa a utužení židovské mezinárodní moci. Návrat hlavy symbolického hada do Sionu se měl uskutečnit po úplném vyhlazení každé nežidovské moci přes rozvaliny států a církví, ale současně za neutušeného rozvoje hospodářských sil Židovstva. Vše nežidovské mělo poznat slizkou židovskou patu pravého, ortodoxního talmudského Žida.

Všimněme si připojeného náčrtku, na kterém je pouť symbolického hada vyznačena. Celá cesta je rozpočtena na celá staletí podkopné práce. Kdo si připomene historii, dobře pochopí.

Rok 429 byl stejně tak významným, jako bude v dějinách lidstva i Židovstva rok letošní, rok 1941. V onom roce před Kristem dal řecký státník Perikles svému národu a státu demokratickou ústavu. Židé její zásluhou dostávali významná státní místa, „demokracie“ se rozbujela do netušených rozměrů a vyvrcholila filosofií Sokratovou a úplným pádem v několika desítkách let. Tím skončila první etapa cesty symbolického hada Židů.

Druhá etapa se klade do posledních let před narozením Krista. Je to Řím doby Augustovy. Tehdy již v Římě pracovali Židé zespodu na pádu státu. Využili i mladého křesťanství s rabínskou vychytralostí. Znalec židovské otázky Bostunič vyslovuje zajímavý názor na t. zv. pronásledování křesťanů. Píše: Díváme se velmi nesprávně na římské pronásledování prvních křesťanů jako na pronásledování víry. V tehdejší Římě byla úplná náboženská svoboda pro každého. Každý mohl vyznávat, co mu bylo libo, stačilo, zachovával-li a dával, „což bylo císařovo, císaři“. Ale mezi prvními křesťany, hlavně v samém Římě, byla spousta židovského proletariátu, který přijal křesťanství nikoli z touhy vyznávat krásné zásady Kristovy, ale proto, aby po způsobu čistě židovských praktik o všem věděl a vnášel rozvrat nejen do nenáviděného křesťanství, ale pod jeho rouškou i do státu a proti císaři, asi v duchu, který i my známe z marxistického učení: Krad' nakradené. Nepředhazoval proto tedy první křesťany (vlastně Židy) císař Nero a jeho nástupci dravým šelmám, že věřili v Krista, ale proto, že podvraceli stát a házeli špínu na nejlepší lidi z národa. Tak byl na věky zapsán císař Nero do knihy dějin jako ukrutník a krvelačný ničitel, ač ve skutečnosti se toliko bránil židovským snahám po zničení říše. Neubráníl ji však. Úpadek římského císařství se stal historickým faktem a zakončil pro Židy vítězně druhou epochu jejich práce.

Třetí etapa se klade do panování Karla V., španělského, za jehož vlády války umožnily Židům přístup do vlivných kruhů.

Jednou z nejúspěšnějších a zároveň pro Evropu nejosudovějších je etapa pařížská, veliká revoluce francouzská. Francouzská toliko podle jména, skutečnost ji bude vždy jmenovat velikou revolucí židovskou, v níž sloužili a dávali krev – Francouzům. Ta otevřela gheta

v celé takřka Evropě a přinesla Židům rovnost, volnost a „bratrství“ se všemi národy. To byla čtvrtá epocha cesty židovského hada.

Pak šlo vše mnohem rychleji.

Za další etapu pokládají někteří rok 1814, jejímž nástupištěm byl Londýn po pádu Napoleona I. Někteří (Bostunič) však kladou vpád Židů do Anglie již do roku 1618 a toto tvrzení se zdá mnohem pravděpodobnějším. Cromwell, který sám byl zednářem, nešťítil se nikterak být nástrojem Židů. Francie tehdy stála nepřátelsky proti Anglii. Židé potřebovali odstranit krále Karla Stuarta, a Cromwell se nerozpakoval, přes to, že král byl také zednářem, vydati jej na popravní špalek. Za židovské peníze vznikla revoluce – a pak již nebylo Židům těžko vyhrát. Dostali rovnoprávnost, a od těch dob jsme svědky toho, že tam rozhodují Židé na ministerských křeslech. Od Beaconfielda-Disraeliho až po Hoare-Belishu.

Dochází k další fázi cesty a na řadě je Německo. V roce 1871 po německém vítězství nad Francií položen byl základ mladému státu. Buduje se horečně, je třeba peněz. A to je příhodná doba pro Žida. Objevuje se Bleichreder a jiní. Ti položili základy židovskému nájezdu, na jehož konci téměř přichází Rathenau. Ani čtyři roky krvavé světové války nemohly napáchat tolik škody, jako tajné společenství židovsko-zednářské. Vzpomeneme-li marxistického řádění v dobách po světové válce, nemusíme si dokreslovati, jak hluboko zapustil mezinárodní Žid své kořeny v Německu.

Šestá etapa.

Ale byl tu další kámen v cestě, Rusko. Veliký stát, který nebylo možno srazit jednou ranou. A tak se v historii tohoto státu objevují dvě data. Rok 1881 – zavraždění cara Alexandra II. zednáři, a pak – konec světové války. To už je vše známo.

Židé se v r. 1917 zmocnili vlády v Rusku. Jásali, neboť se domnívali být vítězcím nad Ruskem na prahu vlády nad celou Evropou, ba nad celým světem. Byli šťastni mezi sebou, tajili však své uspokojení před arijským světem. Nejlepším dokladem o jejich práci revoluční je t. zv. „revelský dokument“.

Revelský dokument se dostal na světlo boží také čirou náhodou. V noci na 9. prosince r. 1919 srazili se na hranici rusko-estonské bolševické hordy s Estonci. Došlo k přestřelce a na obou stranách bylo několik mrtvých. Mezi mrtvými rudých byl i důstojník, Žid Zunder. Když prohlédli jeho kapsy, aby zjistili jeho totožnost, nalezen byl dlouhý list, psaný židovským žargonem. Tento list byl později jako sensační otisknut v několika zahraničních novinách: v estonských „Postimees“ a v „Teetaja“ v Revelu, podle čehož dostal jméno, odkud byl přetištěn ve 32. čísle berlínského ruského časopisu „Prizyv“ (Výzva) 6. II. 1920 a hned poté přeložen a uveřejněn v anglickém časopise „Morning Post“, odkud jej převzalo sevastopolské „Večerní slovo“ dne 2. května téhož roku.

Dokument zní:

Důvěrné!! Představitelům odboček mezinárodního svazu Židů!

Synové Izraele! Doba našeho konečného vítězství se přiblížila. Stojíme na prahu světového panství. To, o čem jsme mohli dosud toliko snít, se nyní obrací ve skutečnost. Ještě nedávno slabí a bezmocní – my dnes, díky všeobecné světové srážce, s hrdostí zvedáme hlavy.

Avšak musíme být opatrní, neboť možno s pravděpodobností říci, že my, když jsme překročili rozvalené trůny a oltáře, musíme ještě dále pracovat na cestě k vytčenému cíli.

Zdařilou propagandou, která byla bezohledná, jakož i diskreditováním, nemilosrdnou kritikou a zesměšňováním jsme podlomili autoritu a víru v náboženství nám cizí. Rozmetali jsme cizí svatyně a podlomili v národech a státech jejich kulturu a tradici. Učinili jsme všecko, abychom podmanili ruský národ židovské mohutnosti a donutili jej konečně padnout před námi na kolena. Toho všeho jsme již dosáhli, ale – musíme být opatrnými, i když naším odvěkým nepřitelem je Rusko zotročené. Vítězství nad ním, jehož dosáhl náš genius, se může kdykoliv v nových pokoleních obrátit proti nám.

Rusko je rozmetáno v prach, nachází se pod naším panstvím. Ale ani na minutu nezapomínejte, že musíme být opatrní! Nejsvětější péče o naši bezpečnost nesmí dát vzniknout ani soucitu ani milosrdenství.

Konečně jsme uviděli nicotnost a slzy ruského národa! Odňali jsme mu jmění a zlato a přeměnili jsme tento národ v národ bédných otroků.

Bud'te ostražití a mlčenliví. S naším nepřitelem nesmíme mít slitování: Je nutno odstraňovat nejlepší lidi a vedoucí elementy, aby pokořené Rusko nemělo hlavy. Tím odstraníme jakoukoli možnost zprotivit se našemu panství. Je třeba rozdmýchat třídní nenávist a sobeckost mezi sedláky a dělníky. Válka a třídní boj zničí kulturní poklady, které nahromadily kulturní národy. Ale bud'te opatrní, synové Izraele! Naše vítězství je blízko, neboť naše politické a hospodářské síly mohutní. Skoupíme státní dluhy a zlato a ovládneme jimi všechny bursy světa. Moc je v našich rukou. Ale bud'te opatrní!

Nevěřte klamným a temným silám.

Bronštejn, Apfelbaum, Rosenfeld, Steinberg, ti všichni a mnoho jiných jsou věrnými syny Izraele. Naše mocenské postavení v Rusku nemá hranic. Ve městech, komisariátech, v zásobovacích komisích, domovních komitéttech atd., mají představitelé našeho národa hlavní úlohu. Ale neopíjejte se vítězstvím. Bud'te opatrní, neboť nikdo nás nemůže hájit kromě nás samých!

Pamatujte, že na rudou armádu se nelze spolehnout!! Neboť ona může nečekaně obrátit zbraně proti nám!

Synové Izraele! Je blízko doba, kdy dosáhneme dlouho želaného vítězství nad Ruskem. Semkněte těsněji řady. Každě hlasitě národní politiku našeho národa. Bijte se za naše věčné ideály.

Ústřední komitét petrohradského
oddílu
mezinárodního svazu Židů.

Tento dokument byl takřka jízdním řádem pro všechno, co se pak v Rusku dalo. Bez lítosti a bez milosrdenství. Hlavy inteligence padaly a zbavovaly tak národ naděje na odpor proti židovské zvlí. Jen tak si možno vysvětlit, že téměř čtvrt století se bolševismus, tato židovská vládní forma, udržela v Rusku.

Bylo zcela pochopitelné při židovském názoru na duševní a rodovou šlechtu, že na prvém místě musil padnout bývalý car. Zmínili jsme se již o tom, jak byl židovským kahalem

k smrti předurčen a že se měl stát obětním kohoutem židovských vin. S ním i celá jeho rodina a služebnictvo. A osud ten se naplnil se vsí ukrutností a v duchu orthodoxního ritu.

Že vrahové byli vesměs Židé, je známo. První, kdo dal rozkaz k vraždě, byl Žid Sverdlov.

Zde se trochu zastavíme.

Žid Sverdlov.

Jeden ze sovětských diplomatů, Žid Besedovskij, pohněval se na smrt se soudruhy a musil utéci před rozsudkem smrti. Ve svém dobrovolném vyhnanství napsal „Paměti sovětského diplomata“, a tam, mezi nesmírně zajímavými odhaleními poodhrnul roušku nad vyvražděním carské rodiny. Podrobnosti mu sdělil jeden z vrahů, Vojkov, s nímž se sešel na jakémisi banketu. Když se Vojkov pod vlivem alkoholu stal sdílným, Besedovskij o rozmluvě zaznamenal:

Krajský výbor se rozhodl na zastřelení carské rodiny v domě Ipat'jevově a na úplném zničení mrtvol. V usnesení bylo uvedeno, že lékař, kuchař, lokaj, panská a kuchtík, t. j. všichni při carské rodině se nacházející „sami se odsoudili k smrti a musí být postříleni zároveň s rodinou“.

Provedení tohoto usnesení bylo svěřeno Jurovskému (Židovi), jako veliteli Ipat'jevova domu. Výkonu měl býti přítomen jako delegát kraj. výboru strany Vojkov. Bylo mu zároveň uloženo, aby jako přírodovědec a chemik vypracoval plán úplného zničení mrtvol. Mimo to měl také ohlásit carské rodině rozsudek s odůvodněním, obsahujícím několik řádků. Vojkov se učil tento rozsudek zpaměti, aby jej mohl přečíst co nejslavnostněji, poněvadž se domníval, „že se tím dostane do dějin“ jako jeden z nejdůležitějších účastníků této tragédie. Jurovskij pak, jenž se patrně chtěl také státi „slavným v dějinách“, předešel Vojkova: řekl několik slov a začal střílet. Proto ho Vojkov strašně nenáviděl a neříkal mu proto jinak, než hovado, rezník, idiot a pod.

V noci na 17. července o 2. hodině přišel Vojkov s předsedou jekatěrinburské Mimořádné komise do domu Ipat'jevových. Jurovskij jim hlásil, že carská rodina a všichni ostatní byli již probuzeni a vyzváni, aby sešli dolů do suterénní místnosti, ze které se měla konat jejich další „cesta“. Bylo jim řečeno, že v Jekatěrinburgu panuje pohnutá nálada, že se každou chvíli očekává útok na Ipat'jevův dům a že proto bylo nutné k vůli bezpečnosti sestoupit do polosklepních místností. Carská rodina sestoupila dolů ve 2 hod. 45 min. Jurovskij, Vojkov, předseda komise a jeden Lotyš z této komise stanuli u dveří. Členové carské rodiny vyhlíželi klidně. Podle všeho byli již zvyklí na podobné noční vyrušování a na časté přecházení z místnosti do místnosti. Někteří seděli na židlích, podloživše pod sebe podušky, jiní stáli. Bývalý car učinil několik kroků kupředu směrem k Jurovskému, kterého považoval za náčelníka všech přítomných a obraceje se k němu, klidně řekl: „Tak jsme tedy přišli, a co budeme teď dělat?“

V tom okamžiku učinil Vojkov krok kupředu a chtěl přečíst rozsudek uralského krajského sovětu, avšak Jurovskij ho předstihl. Přistoupil těsně k carovi a řekl: „Nikolaji Alexandroviči, podle rozhodnutí uralského krajského sovětu budete zastřelen i se svou rodinou.“

Tato věta byla tak neočekávaná pro cara, že zcela bezděčně řekl toliko: „Co?“ – a srazil podpatky, obrátil se ke své rodině a vztáhl k ní ruce. V ten okamžik Jurovskij po něm několikrát střelil zcela zblízka a car hned klesl. Skoro zároveň s Jurovským začali střílet i ostatní. Postřelení padali jeden po druhém, kromě panské a carových dcer. Ty zůstávaly stát, naplňující pokoj děsným křikem smrtelné hrůzy a zoufalství. Kulky se od nich odrážely. Jurovskij, Vojkov a několik Lotyšů přiskočili k nim blíže a začali do nich pálit zblízka, přímo do hlav. Jak se později ukázalo, kulky se od nich odrážely proto, že měly v šatech zašité brilianty, které zastavovaly kulky.

Když vše utichlo, vrazi prohlédli mrtvá těla, vypálili do některých ještě několik ran a probodali je bodáky dvou pušek, přinesených z velitelské kanceláře. Vojkov povídal, že to byla zdrcující podívaná. Mrtvoly ležely na podlaze v příšerných polohách, s obličejí znetvořenými hrůzou a krví. Podlaha byla kluzká jako v jatkách. Vzduch bylo nasycen jakýmsi zvláštním zápachem. Jurovskému to vše nevadilo. Zcela klidně prohlížel mrtvoly a stahoval s nich šperky. Vojkov také začal stahovat s prstů prsteny, avšak, když se dotkl jedné z carských dcer a obrátil ji na záda, vytryskla jí z úst krev a vyšel jakýsi zvláštní zvuk. Na Vojkova to tak mocně působilo, že od ní daleko odskočil.

Krátce po zavraždění byly mrtvoly odneseny přes dvůr na nákladní auto, jež bylo připraveno u vchodu. Mrtvoly byly složeny na auto a odvezeny za město na připravené místo vedle jedné šachty. Jurovskij jel s autem. Vojkov zůstal ve městě, protože jeho úkol byl připravit vše na zničení mrtvol. Pro tuto práci bylo vybráno 15 odpovědných členů jekatěrinburské a verchisetské organizace strany. Byly jim dány nové, ostře nabroušené sekery řeznického tvaru. Kromě toho připravil Vojkov kyselinu sírovou a benzin.

S ničením mrtvol bylo započato druhého dne. Prováděl je Jurovskij pod vedením Vojkova a pod dozorem Gološčekina (také Žida) a Běloborodova (rovněž), kteří několikrát přijeli z Jekatěrinburgu do lesa. Nejtěžší prací bylo rozsekání mrtvol. Když o tom Vojkov povídal, chvěl se. Když již vedle šachty ležela veliká krvavá hromada kusů lidských těl, – rukou, nohou, trupů a hlav, – začali ji polévat benzinem a kyselinou sírovou a hned pálit. Pálení trvalo dva dny za sebou...

Netřeba podezírat, že Besedovskij, sám Žid, přidal cokoli na hrůze. Spíše naopak.

Židé se ujali moci. Jejich spravedlnost byla čistě židovská. Jak asi probíhala po celou dobu sovětsko-židovského panství, o tom si uděláme úsudek ze článku 28. čísla časopisu „Kazakija“, roč. 1938, jenž byl úryvkem knihy Ing. Jeremenka: O životě v rodné zemi.

Vypravuje: Vzpomínám si jako dnes, velmi mě zajímal typ, věčný pijan, tropící neustálé skandály, na které příslušné orgány z neznámé příčiny nebraly zřetel. Jednou, vyčkav příhodného okamžiku, seznámil jsem se s ním. Řekl, že je Maďar, bývalý zajatec. Mluvím dobře maďarsky, proto jsem se mu představil též jako Maďar. Díky tomu a množství vypité vodky, získal jsem si jeho důvěry. Mezi námi se rozvinul intimní rozhovor o minulém životě. K mému úžasu se ukázalo, že tento člověk od roku 1919 do r. 1924, t. j. plných pět let, vykonával „nejodpovědnější“ práci v různých čezvyčajkách na Donu a Kubáni. Svě jméno, bohužel, zapomněl. Narodil se v Mukačevě. Podle mého mínění byl však Žid, ačkoli se k tomu nechtěl znát. Při rozhovoru s ním začali mi mimovolně běhat po těle mravenci, ale přemohl jsem hrůzu a odpor a začal jsem se vyptávat na jeho práci. „Eh, drahý Andreviči, na mou du-

ši, tolik jsem jich poslal na onen svět, parazitů, kolik je hvězd na nebi. Koho, proč, to jsme nepotřebovali vědět. Když nám začali dávat vodku, už jsme věděli, že dnes bude robotěnka, a když jsme ji vypili, milý příteli, mohli jsme jich potlouci, jako much, bez přestání.

Nejdřív jsme je tloukli klacky, kde se dalo, v poli, na hřbitově, ve sklepích, u stěn atd. Ale pak, od r. 1923, jsme je začali střílet výhradně ve zvláštních sklepích, kde byli zavřeni. Nestavěli jsme je ke zdi jako dříve, ale stříleli jsme je po jednom v chůzi.

Ve sklepích byly skoro všude dlouhé průchody. Oběti poručili, aby prošla na jednom konci toho průchodu. Čekista po ní střílel ze zálohy zvláštním okénkem. Zabitě dávali do betonové speciální jámy a tam nechávali. Těla se vyvážela teprve tehdy, když jich byl určitý počet. Kde je zakopávali, bylo známo jen asi dvěma, nebo třem lidem. Zkrátka, začali jsme střílet kontrarevolucionáře racionálně hospodárným způsobem. Čekista se smál.

Od čekistova vyprávění se mi dělala husí kůže a srdce od němého úžasu vynechávalo. Ale já, chtěje získat přesné a autentické informace, prodlužoval jsem hovor a vyptával se.

„Poslyš, – tovaryš –, ptám se, jak jsi mohl takovou věc dělat a k tomu ještě tak dlouho? Což ti nebylo líto lidí, do kterých jsi střílel? Vždyť jsi zabíjel bytost sobě podobnou – člověka! A při tom, pravděpodobně, lidi úplně nevinné! Netřásla se ti ruka, když jsi střílel zezadu na lidi?“

„Ne, první čtyři roky se mi ruka nikdy netřásla a obětí mi líto nebylo, vždyť to byli samí protibolševici. Ale v pátém roce mé práce se se mnou cosi stalo. Víš, tovaryši, když jsem měl střílet, tu z ničeho nic mi bylo podivně, před očima se objevovala rozbitá hlava, zírající na mě vytřeštěnými očima. Moje výstřely přestávaly být přesné a oběti bylo nutno dotloukat. Nemohl jsem se zbavit tohoto vnitřního stavu a ani vodka nepomohla...“

Počet obětí židovského teroru odhadují někteří na desítky milionů. Nejlepší doklad o tom, že Židé nebyli milosrdní.

U Židovek, sloužících jako výkonné orgánové Čeky, a které se za tažení Poláků proti rudým po světové válce dostaly do zajetí, byly nalezeny zvláštní ostré lžičky na vylupování očí zajatých carských důstojníků. Pověstnou byla Židovka, zvaná Klára – rukavičkářka, která mučila důstojníky bílé armády v zajetí tím, že jim stahovala kůži na ruku.

Snímky by rozhodně byly nejlepším a přesvědčivým materiálem. Mohli bychom použít na příklad otřásajících obrázků publikace „Práce bolševiků“ z r. 1922. Ale tím by se rozsah knihy neúměrně zvětšil. Je to kniha smutných obrázků, pod nimiž texty opakují všechnu tu hrůzu. Tam lze číst na př.: Ve sklepě, krví zalitém, byla nalezena kůže, sedraná s rukou obětí kovovými hřebeny a zvláštními kleštěmi.

Nebo: Mrtvola poručíka Bobrova, jemuž kati vyřízli jazyk, uřezali ruce v zápěstí a sedřeli kůži na nohou do poloviny.

Další obrázek: Těla umučených žen – rukojmí. Všem byly za živa uřezány prsy, po hlavě opáleno a v něm nalezeny ohořelé uhle.

A tak dále.

Tak vypadá židovské panství. Židé a krev – stojí vedle sebe.

*